

Vợ Trước Mập Mạp

Contents

Vợ Trước Mập Mạp	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	12
4. Chương 4	18
5. Chương 5	25
6. Chương 6	31
7. Chương 7	38
8. Chương 8	44
9. Chương 9	50
10. Chương 10	56

Vợ Trước Mập Mạp

Giới thiệu

Truyện Vợ Trước Mập Mạp là một truyện khá hài hước và hấp dẫn được tác giả Giản Huan giới thiệu

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-truoc-map-map>

1. Chương 1

Uông Hữu Huyền từ nhỏ đã thật ngoan ngoãn.

Từ khi còn ở trong nôi, cô đã thể hiện mình là một đứa trẻ hết sức ngoan ngoãn, đứa nhỏ khác luôn ồn ào cả đêm, nhưng cô một hai tháng sau có thể ngủ một giấc đến hừng đông, uống xong sữa lập tức đánh ợ* một tiếng, đặt trên giường trêu chọc ba phút liền ngủ say. (*ợ)

Trong những buổi tiệc, người lớn không cho phép đụng chạm đồ đạc lung tung, cô tuyệt đối sẽ không đụng vào, giáo viên tiểu học khen cô là đứa trẻ “Nhu thuận, hòa đồng”, còn giáo viên trung học luôn nhắc tới cô

là một cô bé có “Phẩm hạnh hảo, tính cách giai*”, bạn thân Tiểu Đình thì nói cô là “nữ hoàng siêu ngoan ngoãn”** (*giai: hay, đẹp, cũng tương tự với hảo; ** nữ hoàng trong những người ngoan ngoãn => rất rất ngoan ngoãn)

Nhưng hôm nay, ngày bốn tháng bảy, “nữ hoàng siêu ngoan ngoãn” đã làm một sự kiện đủ để mọi người rớt mắt kiếng xuống – cùng bạn trai kết giao hai năm Hạ Thượng Thần công chứng kết hôn.

Cha mẹ của cô không biết.

Cha mẹ của anh cũng không biết.

Bất ngờ kết hôn cũng không phải bởi vì có con nhỏ, mà là bởi vì Hạ Thượng Thần thi đậu thạc sĩ—— anh nói đây là chuyện anh muốn làm sau khi thông qua luận văn.

Muốn kết hôn, để sinh hoạt cùng một chỗ.

Nguyên nhân là vào một buổi tối tháng tư, hai người lái xe lên núi ngắm sao.

Gió thổi hơi lạnh, bầu trời đêm lấp lánh ánh sao, thật phù hợp với hoàn cảnh, Hạ Thượng Thần mỉm cười nói với cô, “Ngày mai có chuyện gì sao?”

Ngữ khí tựa như trong quá khứ mỗi một lần đồng dạng, không có gì đặc biệt.

Uông Hữu Huyền lắc đầu —— thời gian trước việc học bọn họ đều bề bộn nhiều việc, thay phiên hoàn thành báo cáo của riêng mình, thời gian ở chung không nhiều lắm, thật vất vả hấn lấy được học vị, cô cũng bắt đầu nghỉ xuân, cô nghĩ hai người sẽ cùng nhau tâm sự, hoặc là cùng đi xem phim.

Bởi vì không biết được khi nào thì anh rảnh, cho nên cả kỳ nghỉ xuân cô cũng không cùng người khác hẹn, cô muốn xác định thời gian của anh trước, mới có thể an bài thời gian của mình.

“Như vậy, chúng ta đi công chứng kết hôn.”

Cô tròng to mắt, kết, kết hôn?

Hạ Thượng Thần cười cười, “Không muốn?”

Không đến mức không muốn.....

“Chính là nguyện ý?”

Nhưng muốn nói đến nguyện ý, giống như lại có chút ít do dự.....

“Em băn khoăn cái gì?”

Thói quen đem đáp án viết trên mặt hậu quả chính là như vậy, cô rõ ràng không có nói chuyện, nhưng anh có thể thông thạo đoán đúng ý nghĩ của cô.

Kết hôn cái đó.....

Cô có nghĩ qua tương lai muốn gả cho anh, cũng rất muốn đặt một cái tên thật đẹp cho tiểu hài tử, nhưng hiện tại cô mới đại học năm 3, kết hôn sớm như vậy liệu có được không?

Huống chi, anh nói là công chứng kết hôn —— cô là trưởng nữ trong nhà, ba mẹ nói cô kết hôn thì nhất định phải làm cho đàng hoàng, tuyệt đối muốn cho cô nở mày nở mặt, đơn giản mà nói, chính là muốn làm cho thật lớn.

Tuy nhiên, cô cho rằng hôn nhân quan trọng nhất là hai người ở chung, mà không phải là hôn lễ có bao nhiêu long trọng, nhưng bởi vì ba mẹ mỗi lần nhắc tới việc này đều bày ra một bộ dạng vui sướng hài lòng, cô thì không đành lòng cắt đứt ảo tưởng của bọn họ, tám mươi bàn thì tám mươi bàn, dù sao thì cũng chỉ có một ngày như vậy, nếu như ba mẹ vui vẻ, cô cũng sẽ vui vẻ.....

“Hữu Huyền.” Hạ Thượng Thần gọi cô một tiếng, “Em vẫn chưa trả lời anh, đang suy nghĩ cái gì?”

“Em mới học đại học năm 3.....”

“Sau khi kết hôn cũng có thể học tiếp, nếu em thích thậm chí có thể tiếp tục học thạc sĩ, tiến sĩ.”

“Ba mẹ em đối với hôn lễ rất chờ mong.....” Ông Hữu Huyền lộ ra vẻ mặt “Anh biết sao” này, “Tưởng tượng chuyện hôn lễ của con gái phải làm sao, vẫn mang đến cho ba mẹ nhiều niềm vui, tuy rằng bọn họ cũng không thừa nhận, nhưng em biết rõ bọn họ đã viết xong danh sách khách mời, nếu như bọn họ biết em đi công chứng, nhất định sẽ héo rũ.”

Hạ Thượng Thần bị cô dùng từ héo rũ chọc cười, “Anh muốn công chứng, chỉ là bởi vì dễ dàng nhanh chóng, đăng ký xong, trở thành vợ chồng hợp pháp, em thu thập hành lý đem đến nhà của anh, từ nay về sau sống cùng một chỗ, nếu như người lớn thích hôn lễ, sau khi em tốt nghiệp, chúng ta có thể bổ sung đám cưới.”

Ông Hữu Huyền mở thật to hai mắt nhìn anh, cố gắng từ trên mặt anh tìm ra một ít lý do khác cần phải vội vã kết hôn như vậy.

Thật sự là..... Không có.....

Hạ Thượng Thần là người có điều kiện rất tốt —— cá tính không tệ, đầu óc thông minh, bề ngoài mặc dù là bộ dạng Hoa Hoa Công Tử (Play Boy*), nhưng kỳ thật cũng không phong lưu..... Ách, nói theo nghĩa hẹp, không có gì phong lưu. (*đây là nguyên tác, cái chữ play boy do tác giả ghi ko phải ta chém vào đâu)

Anh sẽ cùng bạn học nữ đi xem phim hoặc là ăn cơm, bất quá đều là đi chung với đoàn thể, vãn vãn dừng ở xã giao bình thường, sẽ không có gì mập mờ, điện thoại cũng không có tin nhắn không thể cho ai biết, đơn giản mà nói, hai người vì vậy không có vấn đề gì để tranh chấp.

Cha mẹ anh đều là luật sư, gia cảnh không tồi, ở tại biệt thự xa hoa trên núi Dương Minh, bể bơi cùng sân tennis đều có cả, theo cửa chính đi vào cư nhiên còn có một suối phun nhỏ, rừng cây, đình nghỉ mát —— có không ít người trong trường học nói Hạ Thượng Thần là kẻ siêu cấp có tiền, bất quá kỳ thật không phải, Hạ Thượng Thần nói với cô, tòa nhà biệt thự tất cả mọi thứ là của bác anh.(bá phụ: bác trai, anh cứ xạo ko, chắc trên đời cũng chỉ có Huyền tỷ là tin)

Bác trai cùng bác gái mấy năm trước đã đến Mỹ ở cùng cháu nội, mà tòa biệt thự quá khoa trương nên giá cả rất cao, bán không được, lấy giá thân tình cho bọn hắn thuê.

Nhưng dù cho giá thân tình thế nào, một nơi lớn như vậy, tiền thuê chắc hẳn cũng rất xa xỉ, huống chi còn có người quét dọn, cảnh vệ, người làm vườn đều cần phải trả lương.

Điều kiện đàn ông chất lượng tốt như thế, làm chi lại muốn vội vã cùng cô kết hôn a? (Tranhquy: tỷ, ko lấy thì xê ra ta lấy, Huyền tỷ: *cong môi* Ai bảo ta ko lấy, Tranhquy: =.=!)

Nếu như cô là nữ nhi của tập đoàn tài chính, anh có thể là muốn tiền tài của cô; nếu như cô lớn lên chim sa cá lặn, anh có thể là tham luyến sắc đẹp của cô; hay hoặc giả là cô tài hoa đào đạt, anh có thể là khuyên đảo vì tài nghệ của cô..... Nhưng rất đáng tiếc tất cả đều không phải.

Ông Hữu Huyền gia cảnh thường thường bậc trung, tướng mạo chỉ có thể nói là đáng yêu, về phần tài nghệ, học mười năm Piano lại không được giải thưởng gì, lúc trước Hạ Thượng Thần theo đuổi cô thì tất cả mọi người cảm thấy cô nhất định sẽ bị anh làm cho khuất phục, bằng không với một người đàn ông như vậy, chỉ cần vẫy tay, hoa hậu giảng đường cũng sẽ bổ nhào tới, không có đạo lý ngay cả hoa hậu giảng đường xinh đẹp hơn người lại ngực lớn, hông lớn anh không chọn, lại chọn một cô bé chỉ có bảy mươi lăm phân.

Nhưng nói anh thích loại mỹ nữ trung đẳng này cũng không đúng, ít nhất, bạn gái trước của anh đều xinh đẹp đến chín phần mười đều là mỹ nữ.

Kết luận chính là..... Khó giải thích.

Bọn họ nghiệt duyên phải nói đến hai năm trước.

Một ngày năm đó, Ông Hữu Huyền đến thư viện tìm sách tham khảo giáo sư chỉ định, lại trăm đắng nghìn cay đánh dấu ra từng trang đem đến máy copy bên cạnh, chỉ đợi sao chụp xong đóng thành sách, chính là cuốn Quy Hoa Bảo Điển, giáo sư nói, chỉ cần đem năm mươi trang này học thuộc, thì tám mươi điểm không thành vấn đề.

Giáo sư như vậy cũng đã Phật tâm rồi, sinh viên làm sao có thể lười biếng.

Vì vậy thừa dịp đêm trước nghỉ xuân, cô đến thư viện tiến hành nhiệm vụ tìm kiếm, trước đem sách không xuất bản nữa tìm ra, đánh dấu trang, sau đó vận chuyển, xếp hàng chờ máy copy, thật vất vả đến phiên cô thì thảm kịch phát sinh —— cô lại không mang thẻ sao chụp.

Nghĩ vậy hai giờ cơ hồ là làm không công, cô thống khổ ngồi chồm hổm tại chỗ trên mặt đất ôm đầu khóc thét, đúng vào lúc này, anh hùng xuất hiện.

Đằng sau cô chính là người đem thẻ sao chụp của mình đưa tới trước mặt cô, “Cho bạn mượn.”

Uông Hữu Huyền tuy rất muốn lập tức tiếp nhận, nhưng vẫn là hỏi lại, “Bên trong tiền có đủ không? Tôi muốn in một trăm trang.”

Chính cô một phần, Tiểu Đình một phần, cho nên tổng cộng một trăm trang. Hỏi như vậy là có nguyên nhân, vạn nhất cô in xong, tiền còn lại cũng không đủ hẩn sử dụng, kết quả như vậy sẽ khiến cô ngượng ngùng.

Người hảo tâm nói, “Yên tâm đi, tôi vừa mới nạp thêm năm trăm.”

“..... Cảm ơn.”

Sao chụp xong, đem thẻ rút ra trả lại cho hẩn, Uông Hữu Huyền cùng người hảo tâm hẹn trưa mai tại phòng ăn sinh viên, cô lấy tiền trả cho hẩn.

Trở lại ký túc xá cùng Tiểu Đình kể lại, Tiểu Đình có phần hưng phấn hỏi, “Anh ta có nói anh ta học khoa gì không, cậu nói tên đi, nói không chừng tớ biết.”

Cô vừa là bạn tốt kiêm luôn bạn cùng phòng, bạn mình thật vất vả mới có một ít tiểu đào hoa, đương nhiên phải quan tâm, dù cho chữ bát () cũng còn không có nhếch lên, nhưng ngẫm lại cũng vui vẻ a.

Không phải cô đang nói..., bạn tốt kỳ thật lớn lên không tệ, nhưng cá tính thật sự quá không thú vị —— đại bộ phận nữ sinh thấy ánh sáng xẹt qua không trung sẽ nói “Sao băng a”, sau đó lãng mạn cầu nguyện với bạn trai, hai người sẽ nắm chặt tay nhau..... Chính là, nếu cảnh này phát sinh trên người Uông Hữu Huyền sẽ trở nên rất không lãng mạn.

Tiểu bằng hữu Uông Hữu Huyền sẽ đem hai tay giao nhau ở trước ngực, sau đó rất chân thành nói, “Mỗi lần thấy thiên thạch sẽ nghĩ đến người ngoài hành tinh, ta cảm thấy khu này nhất định có rất nhiều bí mật.”

Tiểu Đình không cách nào lý giải vì cái gì lại có người sẽ ở trước hoa dưới trăng, ánh sao lấp lánh thì vẻ mặt nghiêm túc nói về truyền thuyết nơi người ngoài hành tinh đáp xuống.

Cô từng cùng bạn tốt nói, loại chuyện đó chờ người lên “Huyền Huyền Tinh Không” rồi cùng bằng hữu trên đó tán gẫu không được sao?

“Nhưng khi nhìn thấy sao băng thì nhịn không được, vũ trụ thật thần kỳ”

“Người rớt cuộc là đang ở cõi thần tiên nào, lúc gặp nhau bồi dưỡng tình cảm, ai cần biết vũ trụ thần kỳ hay không, loại chuyện đó chờ người đến nước Mỹ rồi phiền não cũng không muộn a”.

Cho nên a, đáng yêu vô dụng, chăm chỉ cũng vô dụng, hầu hết nam sinh không có cách nào cùng suy nghĩ với cô để nói chuyện, luôn tại lần thứ nhất gặp nhau liền cảm ơn rồi không liên lạc lại, cho dù trường bọn họ nam sinh rất nhiều, Uông Hữu Huyền, a gốc này vẫn đi lại một mình.

Trước kia cô còn hứng thú mua một ít tạp chí phụ nữ, cố gắng muốn thay đổi cô ấy, nhưng hiện tại cô đã cảm nhận được cái gì gọi là gỗ mục không thể đẽo, chỉ có thể cầu nguyện trong trường học bọn họ có nam sinh có tư duy khác để có thể cùng cô ấy hẹn hò

Đối mặt với những vấn đề liên tiếp của Tiểu Đình, Uông Hữu Huyền suy nghĩ một chút, “Hẩn là học hệ pháp luật, nhưng ta không biết hẩn tên là gì.”

“Như thế nào mà không hỏi?”

“Hẹn trưa mai gặp mặt, gặp người sẽ nhận ra rồi, huống chi chỉ là muốn trả tiền mà thôi.”

Khi tốt nghiệp trung học vào đại học, Ông Hữu Huyền đã từng chờ mong gặp được hoàng tử của mình, bất quá qua mấy lần hẹn hò thất bại, cô đã trở nên rất rộng rãi, một khi rộng rãi, tự nhiên sẽ không hỏi tên hay số điện thoại

Đối với cô mà nói, người hảo tâm là chủ nợ kiêm ân nhân, không phải là điểm ngộ

“Không biết tên không quan hệ, lớn lên trông thế nào mới là trọng điểm.” Tiểu Đình tiếp tục cố gắng, “Khoa pháp luật hẳn là rất lợi hại, bất quá nghe nói trong đội bóng của trường học có mấy người học khoa pháp luật, cho nên nhất định là nam sinh như ánh mặt trời. Hẳn là loại nào? Lợi hại hay như ánh mặt trời?”

“Ừ.....Kỳ thật, ta cũng không rõ ràng”.

Chứng kiến vẻ mặt của Tiểu Đình như ăn phải ruồi bọ, Ông Hữu Huyền tranh thủ thời gian bổ sung, “Bởi vì đứng ngược nắng, mặt hắn đen sẫm, cả người là một vòng ánh nắng”.

Tiểu Đình há hốc miệng, đột nhiên có loại cảm giác vô lực, hai giây qua đi, cô đành buông tha, “Buổi tối ăn gì?”

Nói đến ăn, Ông Hữu Huyền thoáng cái cao hứng lên, “Gần trường học mới mở một tiệm bánh ngọt trông rất ngon, cầm thẻ sinh viên lại được giảm giá, chúng ta đi ăn đi”

Bởi vì, Ông Hữu Huyền rất chuộng đồ ngọt.

Thi cuối kỳ xong, cô cùng vài người bạn hẹn nhau đi ăn tiệc đứng, để xả hết những vất vả đã trải qua trong cuộc thi, đây là lúc Ông Hữu Huyền phát huy hết thực lực, cô có thể ăn nhiều loại đồ ngọt cùng lúc: hoa quả ngàn tầng, các loại bánh ngọt đủ vị, bánh pho mát hương quýt, bánh chocolate, bánh nướng hạt dẻ, bánh kem táo.....

Những người bạn lần đầu tiên thấy liền ghen hòng nhìn trân trối, đến bây giờ đã tập mãi thành quen.

Các tiệm bánh ngọt tại Đài Bắc đều có dấu chân cô, trong phạm vi ba cây số quanh trường học càng thuộc như lòng bàn tay, hiện tại có tiệm bánh mới khai trương, cô đương nhiên sẽ không bỏ qua.

Đêm hôm đó, Tiểu Đình theo thường lệ lại thất bại ở chiếc bánh ngọt thứ ba, sau đó nhìn Ông Hữu Huyền một miếng lại một miếng, một khối lại một khối.....

Hôm sau, Ông Hữu Huyền sau khi trả tiền trở về, nói với Tiểu Đình người hảo tâm kia muốn mời cô buổi tối xem phim.

Ngày thứ ba, cả đêm điện thoại tin nhắn đến tin nhắn đi.

Ông Hữu Huyền cực kỳ “dào dạt” qua một thời gian sau, đột nhiên lại vài ngày không có việc gì, tựa hồ những cuộc hẹn kia cùng tin nhắn đều là giả dối, sau đó không biết bắt đầu khi nào, cô bắt đầu trốn trong ổ chăn nói chuyện điện thoại, lúc ra ngoài sẽ lo lắng mặc bộ y phục nào tương đối khá nhìn, chủ nhật thường thường tìm không thấy người, thậm chí đi tới đi lui bắt đầu cười ngây ngô.

Nhiều dấu hiệu như vậy đều chỉ hướng cùng một chuyện —— tiểu ngu ngốc, mùa xuân cuối cùng đã tới.

Yêu thương, cãi nhau, phục hồi quan hệ.

Tiểu Đình cơ hồ muốn khóc rống, Thượng Đế nhân từ, trải qua nhiều lần hẹn hò thất bại, có thể chứng kiến có người nội tâm chân thành với Ông Hữu Huyền rốt cục xuất hiện, a a a!

Bất quá cô một mực không biết nam sinh có đại trí tuệ kia là ai, cho đến ngày chủ nhật nào đó, cô cùng bạn trai hẹn tại Thành Phẩm, bạn trai gọi điện thoại nói sẽ đến muộn một chút, nên cô ở tiệm sách dạo chơi, cô rất không thích xem sách nên nhìn người tại tiệm sách đi đi lại lại, đi đi lại lại, đột nhiên nhìn thấy một bóng lưng rất quen thuộc, đây không phải là bạn cùng phòng với cô Ông Hữu Huyền sao?

Nói như vậy, nam sinh cùng cô nắm tay không phải là.....

Tiểu Đình rón ra rón rén vượt qua giá sách, muốn nhìn một chút nam sinh gần đây làm cho tiểu ngu ngốc rất khoái nhạc là ai, cô thề, vốn là cô thật sự chỉ muốn nhìn lên một chút, nhưng không nghĩ tới quá kinh ngạc, nhin không được a ra tiếng, kết quả Ông Hữu Huyền quay đầu, nam sinh kia cũng quay đầu, đã thò

đầu ra không kịp rút về lại, cô không thể làm gì khác hơn là đưa tay lúng túng chào hỏi, “Chào! Thật là trùng hợp a.”

“Tiểu Đình, sao cậu ở nơi này?”

“Quốc Hào nói đến trễ, nên tớ vào đây đứng át.”

“Anh ấy sao lại đến trễ nữa, cậu lần sau khi ra ngoài trước hết nên nhắc nhở hần, miễn ỗi lần đều ở bên ngoài chờ, thời tiết nóng như vậy, rất dễ bị cảm nắng.”

Ông Hữu Huyền quả nhiên là Ông Hữu Huyền, cô có thể trong nháy mắt liền quên bạn trai ở bên người, bắt đầu cùng cô thăm thò.

Đang lúc nói chuyện, Tiểu Đình không chút dấu vết liếc nhìn nam sinh.

Anh không có sốt ruột, trên khuôn mặt đẹp hiện lên nụ cười mỉm.

“Bằng không buổi sáng cậu gửi tin nhắn nhắc nhở anh ấy trước, như vậy chắc sẽ không quên.”

“Không cần nói về Quốc Hào nữa, cậu nên giúp bọn tớ giới thiệu một chút đi.”

Ông Hữu Huyền rất cục nhớ tới bạn trai ở bên cạnh, a một tiếng, vội vàng quay đầu, “Bạn ấy chính là bạn cùng phòng với em, Dương Tú Đình, học cùng khoa Trung văn với em.” (*tiếng Hoa)

Cùng nam sinh giới thiệu xong, Ông Hữu Huyền có chút ngượng ngùng nói, “Tiểu Đình, anh ấy là Hạ Thượng Thần.”

Nội tâm Tiểu Đình không ngừng thét lên, cô biết rõ a —— toàn bộ nữ sinh trong trường học đều biết hần a.

Ngũ quan anh tuần khôi ngô, là tuyển thủ của đội bóng quốc gia, gia đình nghe nói ở biệt thự xa hoa trên núi Dương Minh có thể dùng để đóng phim, đơn giản mà nói, đứng đầu bảng xếp hạng kim quy tế*, nữ sinh có tình ý với anh có thể xếp hàng từ thư viện đến bể phun nước, sau đó quần một vòng lớn tại nhà ăn cho sinh viên mà vẫn còn thừa. (*là con rể nhà vàng)

Từng có người điều tra qua, Hạ Thượng Thần trong trường học nổi tiếng chỉ sau hiệu trưởng.

“Anh ấy học khoa pháp luật.”

Đó là đương nhiên, anh không học khoa pháp luật, danh tiếng ba mẹ anh đều là luật sư nổi tiếng ở văn phòng luật*, tương lai phải giao cho ai. (*văn phòng luật sư)

Nhớ không lầm, em gái của anh Hạ Vũ Thần cùng khóa với các cô, cũng là học khoa pháp luật, học cùng với anh trai, trúng tuyển hạng nhất của khóa này.

Về phần vợ chồng Hạ gia, bọn họ dựng nghiệp bằng hai bàn tay trắng để trở thành luật sư đứng đầu văn phòng luật là một trong những chuyện xưa, cơ hồ có thể nói là nghiệp giới truyền kỳ*. (*truyền thuyết trong ngành đó)

“Chúng ta đi ra ngoài chọn ít sách.”

Nhìn ra được.

Hạ Thượng Thần trên tay ôm một vài “Bạn tin tưởng có người ngoài hành tinh”, “Nước Mĩ che dấu bí mật ngoài hành tinh”, “Chân thật thế giới hồ sơ X”, “Vương quốc đồ ngọt lớn nhất”, “Mộng Na đầu bếp dạy bạn 30 phút làm xong tháp hoa quả”..... Những sách này vừa nhìn chính là sách Ông Hữu Huyền yêu thích.

Cô là có nghĩ qua bạn trai Ông Hữu Huyền là dạng gì, chính là ngàn nghĩ vạn nghĩ cũng không nghĩ ra lại là Hạ Thượng Thần. (ko phải một mình chị bất ngờ đâu, em đây cũng thế:|)

Đứng đầu bảng kim quy tế cùng bạn tốt hơi khác người* của cô, thật sự..... Rất hợp a. (*tạm hiểu là suy nghĩ cao hơn người khác)

Ngày đó, Quốc Hào vì đến muộn tiện đà cho cô phóng túng, theo lời mời của Hạ Thượng Thần, cùng bọn họ đi ăn cơm tối.

Một bữa cơm, cô bạn cùng phòng này thật sâu cảm thấy đứng đầu bảng kim quy tế quả nhiên không phải hư danh.

Hạ Thượng Thần có khí chất thế gia công tử*, nhưng không tự cao tự đại, sẽ không khoe khoang, ba người ăn cơm tựa như bạn bè bình thường ăn chung rất thoải mái. (*nhà làm quan)

Có tiền rất tốt, có tiền lại hay khoe khoang liền làm cho người ta ghét.

Vấn đề hiện tại lúc này đây, người trước mắt này, tuần tú, thông minh, thần kinh vận động hạng nhất, xuất thân tốt, nhà to..... Tuy nhiên nói như vậy giống như có điểm thực xin lỗi bạn tốt, nhưng hấn vì cái gì yêu tiểu ngốc kia a?

Cô luôn lo lắng đề phòng nghĩ tới, đây không phải là “Thua cuộc phải đi truy ×××”... Trò đùa quái đản đi, nếu đúng như lời nói..., cô sẽ nghĩ biện pháp chiêu cáo thiên hạ, Hạ Thượng Thần quả là gian ác đi đùa bốn tâm tư thiếu nữ ngây thơ, cô muốn hấn phải xin lỗi Uông Hữu Huyền, hảo hảo tự kiểm điểm, tiếp theo cô sẽ cho người đàn ông ghê tởm này hoàn toàn hiểu rõ thực lực của cô, Dương Tú Đình đại diện..... (Tranh quy: có một người bạn tốt như Đình tỷ thật mừng cho Huyền tỷ, cũng phải khen trí tưởng tượng của Đình tỷ, không lẽ nhờ sống lâu với Huyền tỷ mà trí tưởng tượng cũng được chấp cánh, =.=!)

Cứ như vậy, hai năm trôi qua.

Trong nội tâm kế hoạch giáo huấn Hạ Thượng Thần kia của cô cũng không thực hiện được, bởi vì bọn họ nói chuyện yêu đương suốt hai năm.

Hạ Thượng Thần đối với Uông Hữu Huyền rất tốt, có thể thưởng thức ưu điểm của cô, cũng có thể bao dung khuyết điểm của cô, dù cô thỉnh thoảng ngớ ngẩn anh cũng tiếp nhận vượt quá mức tưởng tượng của tất cả mọi người.

Về phần nữ diễn viên chính ——hoàng tử nhẹ nhàng ai không yêu mến, Uông Hữu Huyền học từ trường giáo hội* một đường đến tốt nghiệp trung học, thoáng cái liền choáng váng đầu óc yêu đến muốn chết đi sống lại. (*trường những người theo chúa dạy)

Cô yêu Hạ Thượng Thần giống như vào một loại tôn giáo kỳ quái nào đó.

Giáo chủ nói, tất cả đều là đúng.

Tuy tình yêu quá độ nghiêng lệch này có chút nhỏ bé, nhưng người sáng suốt cũng nhìn ra được, giáo đồ duy nhất này sống rất vui vẻ.

Các cô là bạn tốt, Uông Hữu Huyền vui vẻ, cô cũng vui vẻ.

Đương nhiên, lúc này Dương Tú Đình cũng không biết bây giờ trên đồi Kinh Thiên..... Có đại sự phát sinh.

“Thật sự muốn kết hôn?”

“Thật sự muốn kết hôn.”

“Chính là, ba mẹ anh cũng không biết, em liền mang hành lý chuyển vào, bọn họ có thể hay không mất hứng?” Cô gặp qua ba mẹ Hạ gia ba lần, bọn họ đối với cô rất khách khí, nhưng chính là quá khách khí, làm cho cô cảm thấy bọn họ coi cô như khách, mà không phải bạn gái của con trai.

“Bọn họ sẽ có chút ngoài ý muốn, nhưng sẽ không mất hứng, chuyện chúng ta yêu thương chưa bao giờ là bí mật ở nhà, bọn họ cũng biết người con trai muốn kết hôn chính là em, hiện tại chỉ là đơn giản hoá thủ tục, làm hơi sớm mà thôi.” Giáo chủ Hạ Thượng Thần dùng giọng nói mê hoặc giáo đồ, “Yên tâm đi, chúng ta sẽ hạnh phúc.”

Anh thành khẩn làm cho Uông Hữu Huyền chỉ có thể gật đầu, “..... Nghỉ hè được không? Nếu như nói ngày mai thật sự quá vội.”

“Tốt.”

Đương nhiên, cái này vô luận đối với anh hay là đối với cô, đều là một chuyện đủ để gia đình chấn động. (không chấn động mới là lạ)

Uông Hữu Huyền làm nữ nhi biết nghe lời hai mươi mốt năm, phàm gặp đại sự, nhất định sẽ cùng cha mẹ thương lượng trước, chưa từng có bất luận cái gì gọi là tiền trạm hậu tẩu. (và anh ấy đã thành công dụ hư chị ấy)

Hạ Thượng Thần làm con trai hai mươi mấy năm luôn làm cho cha mẹ tự hào, tuy nhiên rất có chủ kiến, cũng không phải mọi chuyện đều nghe lời, chỉ bình tĩnh mà xem xét, ba mẹ Hạ gia vẫn là thực vì đứa con trai này mà kiêu ngạo

Mà một đứa con gái ngoan cùng con trai tốt, dưới tình huống cha mẹ hai bên đều không biết, quyết định muốn kết hôn. (cái này gọi là tằm ngấm tằm ngấm mà đâm chết voi)

Bọn họ chọn lựa một ngày tốt lành, trời trong xanh mặt trời chiếu sáng.

Đơn giản sau công chứng, giúp nhau đeo cho đối phương chiếc nhẫn bạch kim đơn giản, hai người đi vào sở công chứng chỗ đăng ký kết hôn, trở thành vợ chồng chính thức.

2. Chương 2

Cha, Uông Thái Trọng; mẹ, Liễu Ngọc Mai; ông xã Hạ Thượng Thần ——Uông Hữu Huyền ngã vào trên giường ngắm cảnh núi xanh*, cầm giấy chứng minh mới thay, thấy mới lạ làm sao. (* nhà dân ở vùng núi có thể xem được cảnh núi xanh, cũng giống như nhà nghỉ dưỡng ở các khu du lịch vậy)

Chân chân chính chính* kết hôn này. (*chân thật, thật sự)

“Chồng, Hạ Thượng Thần”, hảo hai chữ làm cho người ta thẹn thùng.

Công chứng ngày đó, cô chỉ mặc một chiếc váy liền thân màu trắng đơn giản cùng đôi giày trắng, một cảnh hoa hồng tượng trưng, nhưng cô cảm thấy, hôn lễ này rất lãng mạn, nhất là thời điểm Hạ Thượng Thần giúp cô đeo lên chiếc nhẫn, nét mặt bình thường không quá nghiêm chỉnh thoát nhìn rõ ràng lại rất thành kính —— mặc dù đã ở cùng một chỗ hai năm, nhưng cô vẫn là vì một vẻ mặt của anh mà ngực đập thình thịch.

Bạn trai thứ nhất trong đời, bạn trai duy nhất, thành chồng của cô..... “Chồng”..... Ah, xấu hổ quá.

Trên giường trở mình nửa vòng cô gái nhỏ nhẹn không được cười trộm.

Đối với bạn gái rất tốt, lớn lên rất ưu tú, tiền đồ sang sủa rực rỡ, tập hợp tất cả đặc tính một vai nam chính được yêu thích trong phim ảnh—— câu được kim quý tể chính là loại cảm giác này.

Lúc mới quen thì có một nửa nữ sinh trong trường đều cảm thấy con mắt Hạ Thượng Thần là dán hai con sò lên, hơn nữa tin tưởng hai con sò này không lâu sẽ biến mất, đến lúc đó hoàng tử lại một lần nữa trông thấy mỹ nữ. Cho đến nhiều tháng sau, các cô mới nguyện ý thừa nhận, không có cấp thật, anh một mực rất rõ ràng. (*là hai cục thịt sò, =.=! có lẽ vì chị mập nên được những người phụ nữ ghen ăn tức ở chọc mỉa thế)

Uông Hữu Huyền lẩn lẩn bên trái, nghĩ, vương tử cùng thứ dân cũng có thể cùng một chỗ.

Yêu đương dưới tình huống mọi người đều chú ý, cùng một chỗ vượt qua cả năm khi mọi người rớt hồng kính mắt, tiếp tục đi tới trong lúc mọi người sợ hãi khóc than, cho đến hôm nay, cô từ bạn gái trở thành vợ —— cô không thể không nghĩ tới chuyện này, chỉ là không nghĩ tới có thể trở thành sự thật.

Thật vui vẻ, nhẹn không được lại lẩn lẩn bên phải.

Có một loại cảm giác giống như được mạ vàng.

Hạ thái thái*, Hạ phu nhân, trên ô phối ngẫu Hạ Thượng Thần chính là cái tên kia..... Hừ..... Ha ha..... Hi hi hi..... Ha ha ha ha.....(*bà chủ Hạ)

Hạ Thượng Thần từ phòng tắm đi ra, nhìn qua thấy cô cuộn tròn trong chăn, nhìn giấy chứng minh bộ dạng cười ngốc, biểu hiện trên mặt viết rõ ràng vì cái gì cao hứng, anh nhin không được mỉm cười.

Người phụ nữ này, muốn nói cô ngốc, chịu khó học tập lại không tồi, muốn nói cô thông minh, lại luôn lộ ra một cái đuôi cho người ta nắm

Cầm giấy chứng minh cười thành như vậy, vừa nhìn cũng biết cô vì cái gì mà vui vẻ.

Vợ chưa trưởng thành.....

Mặt thiên sứ của người đàn ông cảm thấy chọc tức vậy rất ngu, bắt quá mặt ác ma lại nhắc nhở anh, cơ hội tốt như thế, không đùa quá uống phí

Anh ngồi vào mép giường, lấy tay chọc vào gương mặt cô hai cái, “Cười cái gì?”

Uông Hữu Huyền lấy lại tinh thần, chứng kiến người đàn ông này vừa tắm xong chỉ quấn một chiếc khăn lông ở thắt lưng, rất vô dụng cảm thấy lỗ tai nóng lên, vì tránh cho chính mình đối với thân thể hoàn mỹ của anh lộ ra vẻ mặt không thực nữ, cô vội vàng ngo mặt đi chỗ khác, “Không có gì a.”

“Không có gì?”

Bàn tay to của anh gãi phía sau tai của cô, một hồi lại một hồi xoa xoa, Uông Hữu Huyền chỉ cảm thấy lỗ tai càng nóng hơn, vội vàng chui vào trong chăn co người lại, “Em chính là muốn nói chúng ta ngày hôm qua đều không có đi ra ngoài, hôm nay nhất định phải ra ngoài đi, ít nhất phải đi xem cừu non, bằng không thật uống công đến.”

Hạ Thượng Thần vén chăn lên, theo vào, “Muốn nhìn cừu?”

“Ừ.”

“Buổi chiều quay lại a.”

“Ồ nha, ờ nha, ờ nha.”

Người đàn ông đối với phản ứng của cô vừa bực mình vừa buồn cười, mỹ nam ở bên, cô lại đối với cừu non a ba phát liên tục —— bắt quá quên đi, nếu như ngày nào đó suy nghĩ của cô giống người bình thường, đó mới là không bình thường.

Thực nữ anh biết nhiều rồi, nhóm những thiên kim tiểu thư mẹ anh giới thiệu kia, dáng vẻ trang nhã, giáo dưỡng tốt lành, trang điểm đẹp đẽ, nói chuyện bộ dáng rất ôn nhu, cho dù là cười, khoe miệng cũng giống như trải qua tính toán vừa vặn kéo lên mười lăm độ.

Yêu mến Nietzsche, Tam Đảo Do Kỷ Phu, Thôn Thượng Xuân Thụ, thích nghe hòa âm, sở thích là vẽ tranh, đánh đàn, có thời gian sẽ đi làm công ích, đối tiểu động vật luôn có tâm, hết thấy cũng không có gì bất bẻ.

(Nietzsche: một nhà triết học người Đức)

Ba Đảo Do Kỷ Phu tiếng Nhật là Yukio Mishima, tiểu thuyết gia, kịch gia, người chế tác phim, phóng viên, diễn viên phim Nhật Bản

Thôn Thượng Xuân Thụ là tiểu thuyết gia nhật bản, phiên dịch gia văn học nước Mỹ, 29 tuổi bắt đầu sáng tác. Vinh dự là người tiên phong cho văn học Nhật Bản năm 1980)

Hạ Thượng Thần từng cùng Uông Hữu Huyền nói qua loại cảm giác này, cô phản ứng đầu tiên chính là, “Vậy anh là người máy nguy trang thành người à.”

Mặc dù có điểm cổ quái, nhưng lại không sai.

Rất hoàn mỹ, hoàn mỹ đến không chân thật.

Hay hoặc giả là nữ sinh quen biết khi đi kết giao bạn trai, mạnh dạn nhiệt tình, lần đầu tiên hẹn hò ám hiệu trong nhà không có người, hoặc là bạn cùng phòng không có ở đây.

Ban đêm mặc dù rất nhiệt tình, nhưng tỉnh lại có loại cảm giác trống rỗng, vẫn là không chân thực.

Về sau, anh bắt đầu biết cô.

Tính cả cô nữa, thật nhiều người hỏi anh yêu mến cô ở điểm nào.

Kỳ thật cũng bắt quá chính là hai chữ “Cảm giác”.

Thời điểm cùng cô ở chung một chỗ, anh luôn rất thoải mái, có thể cười to, cũng không cần cố kị hình tượng. Cô cũng không chú ý thì ra là hoàng tử vườn trường cũng có thói quen như người thường—— anh sẽ ném loạn vớ, không có quần áo mặc mới nhanh chóng đi giặt quần áo, thời điểm mệt chết đi hội hôm sau rời giường mới tắm rửa..... Những thứ này sẽ làm những cô gái khác nhũn như mây nhưng thói quen xấu trong mắt Hữu Huyền, toàn bộ sẽ biến thành “Kia lại có quan hệ gì”.

Ném loạn vớ dừng lo, vớ không có chân, sẽ không chạy.

Không có quần áo sạch mới bắt đầu giặt, dừng lo, không có ai quy định mỗi ngày phải giặt quần áo, huống chi máy giặt quần áo một giờ là làm xong rồi, chứ khổ trương.

Hôm sau tắm rửa không sao cả, cũng không phải du lịch từ sa mạc trở về, một ngày không có tắm không bản đến thế đâu.

Cô dĩ nhiên càng sẽ không dùng danh nghĩa “Vì muốn tốt cho anh” làm ra rất nhiều điều hạn chế, không cần phải hút thuốc, không cần phải uống rượu, không cần phải thức đêm, không cần phải ăn nhiều thịt như vậy, muốn ăn nhiều món ăn một chút, cà phê uống nhiều đối với thân thể không tốt..v.v.

Anh ở gần trường học thuê một phòng trọ, bởi vì phòng lớn, cách âm lại tốt, mỗi lần có giờ bóng đá Châu Âu tự nhiên cùng vài người bạn tốt tụ tập lại một chỗ thức đêm xem trực tiếp.

Bia lon, pizza, Hamburg, thuốc lá, sau khi cuộc tranh tài kết thúc, ai ở gần chỗ mình thì về, ở xa thì nằm ngủ ở phòng khách.

Nhiều lần bạn gái đương nhiệm đối với loại chuyện này rất bất mãn, một lòng nhận định bạn học chiếm tiện nghi của anh.

Các cô cảm thấy những bằng hữu kia chỉ là ham màn hình tivi tinh thể lỏng cùng ăn uống miễn phí, ám hiệu chỉ rõ anh hẳn là cùng đồng học chia đều chi phí vui chơi giải trí, không thể để cho người khác thái như vậy..., thậm chí vào lúc bạn tốt tới chơi lại cố ý nhốt mình trong phòng không xuất hiện để bày tỏ kháng nghị, chính Ưông Hữu Huyền lại cảm thấy thật hâm mộ loại hữu nghị này.

Cô nói, “Nếu như chủ nhà thích khoe khoang lại ưa bày ra bộ dạng thi ân cho người khác, cho dù theo chân bọn họ nói có thịt rồng ăn, cũng sẽ không có người đến. Những điều này đối với anh mà nói chỉ là món tiền nhỏ, anh không ngại, bọn họ cũng biết anh hoàn toàn không để ở trong lòng, nói như thế nào a, tin tưởng lẫn nhau rồi, tâm trí đủ trưởng thành, mới có thể chung đụng như vậy.”

Hạ Thượng Thần không thể đồng ý với cô hơn nữa.

Cha mẹ của anh kiếm tiền như in tiền, lại rất yêu thương con, tiền xài vặt một tháng của anh có thể so với tổng thu nhập của vợ chồng thành phần tri thức, tiền với anh mà nói chưa bao giờ là vấn đề, nhưng chỗ bạn học, bởi vì gia cảnh mà còn phải đi làm công trong ngày nghỉ, năng lực kinh tế của bọn họ kém xa, nhưng bọn họ quen biết nhiều năm, bọn họ đều điên cuồng vì bóng đá

Xem đối phương là bạn bè chân chính, cho nên không cảm thấy nhất định phải chia rõ ràng như thế.

Càng cùng Ưông Hữu Huyền kết giao, anh càng thấy được nữ sinh này giống như chính là cái xương sườn đã mất kia của anh, bọn họ khảm lại hòa hợp hoàn mỹ, hết thấy có vẻ vừa vặn như vậy.

Tuy cô ở trong mắt người khác khuyết điểm nhiều hơn, nhưng kỳ thật, anh cũng không để ý nhiều như vậy—— chỉ là gia thế tốt cùng đáng người chuẩn khiến cho người khác cảm nhận đúng thật là vương tử.

Anh cho tới bây giờ cũng không cho rằng mình là vương tử, cho nên, anh cũng không cần công chúa.

Anh chỉ cần người vợ mới này núp dưới chăn mền cùng một chỗ với anh, cùng cô ở chung một chỗ rất thoải mái, cô luôn mỉm cười khiến anh cảm thấy thả lỏng.....

Bàn tay nhỏ bé chọc chọc mặt của hắn, “Nghĩ cái gì?”

“Suy nghĩ thời điểm mang em về nhà phải như thế nào.”

“Em cảm thấy chờ em tốt nghiệp tương đối được.”

“Đối với đề xuất của em, bốn tịch* quyết định bác bỏ.” Người đàn ông đem cô ôm sát, thuận đường hôn lên trán, “Anh sẽ tìm một ngày nói với ba mẹ và Vũ Thần, sau đó sẽ đem gian phòng của anh trang hoàng lại chút, trước khi em khai giảng nhập học liền chuyển vào nhà của anh.” (*giống như là bốn quan vậy)

Uông Hữu Huyền khóc thét một tiếng.

Kết hôn rất tốt đẹp, nhưng cô biết rõ đối với ba mẹ Hạ gia mà nói, con trai đi công chứng trước, chuyện này nhất định rất không tốt đẹp, căn cứ vào tâm tính dè dặt, cô đương nhiên hi vọng càng muộn đối mặt càng tốt.

Trước khóa học chuyển vào nhà anh, thì phải là trong hai tháng, cá tính như cô đây phải làm vợ nhà giàu như thế nào a.

Ngoại trừ cha mẹ chồng cùng em chồng, vạn nhất còn muốn cùng người nhà chồng đi tiệc xã giao làm sao bây giờ? Cô không học qua danh viện giáo dục*, không hiểu đồ trang sức, không hiểu rượu, hàng hiệu chỉ biết được Chanel cùng LV, đến lúc đó quần áo dầu thơm đầu tóc chỉ có thể xấu hổ cười... Nghĩ đến liền có một loại cảm giác sắp bị lột da dày. (*sự giáo dục của học viện nổi tiếng)

“Hạ Thượng Thần.”

” Ngay cả tên họ cũng mang ra gọi anh, không có lễ phép.” Anh tự tay sờ trên lưng cô, “Phải gọi ông xã đại nhân.”

“Ông xã đại nhân.” Uông Hữu Huyền khuôn mặt đau khổ, “Em rất khẩn trương*.” (*hồi hộp)

“Em không tin anh sao?”

“.....”

“Em thật đúng là không tin tưởng anh à?”

“Không phải rồi, ai u, anh không hiểu.....”

“Anh hiểu, chính là, ” người đàn ông dừng một chút, “em phải tin tưởng anh.”

Thanh âm được thả thấp có loại đầu độc không hiểu được.

Uông Hữu Huyền nhìn mặt anh, ánh mắt của anh, rất rõ ràng viết một chuyện: tin tưởng anh.

Sau đó vẫn như quá khứ mỗi một lần ý kiến hai người không hợp, cô đều bại trận trong ánh mắt của hắn, bởi vì yêu, cho nên tin tưởng.

Bất an là thật, nhưng cô tự nói với mình, phải tin tưởng anh.

Thời gian trôi qua rất nhanh, Hạ Thượng Thần vào làm tại văn phòng luật sư Hạ thị* đã một tháng.

Tuy anh đã thi lấy được giấy phép, nhưng nghề nghiệp luật sư này, ngoại trừ học vấn, vẫn cần phải có kinh nghiệm tích lũy nhất định, vì suy nghĩ lâu dài, anh tự nguyện làm trợ lý lão sư học tập một năm trước, rồi mới chính thức chấp nghiệp.

Mẹ anh Trang Quyên Quyên cảm thấy như vậy thật lãng phí thời gian, trong suy nghĩ của bà, con trai rất có thiên phú, có thể trực tiếp chấp nghiệp, làm chỉ đi đánh chữ ghi mẫu đơn kiện, làm những công tác trợ lý kia, bất quá cha anh Hạ Hữu Hòa lại cảm thấy như vậy rất tốt, làm trợ lý lão luật sư có ba mươi mấy năm kinh nghiệm, học được không nhiều thì ít, có thể dùng cả đời.

Bởi vì có cha ủng hộ, con đường làm trợ lý của Hạ Thượng Thần rất thuận lợi.

Trong văn phòng luật mọi người đều biết rõ anh là con trai bảo bối của vợ chồng lão bản, hiện tại là tiểu lão bản, tương lai là đại lão bản, ôm thành kiến đương nhiên không ít, cho nên anh khắc sâu việc không nên quá phô trương, lúc này không ít bề bộn.

Có bản lĩnh, người khác tự nhiên sẽ tôn kính người, không có bản lĩnh, cho dù là con của của lão bản cũng vô dụng, bất kể ở chỗ nào, biểu hiện cũng hơn thân phận.

Trải qua một tháng, lúc đầu lão luật sư khó tính đối với anh có chút thành kiến, đến bây giờ đã có phần yêu mến anh, lão luật sư địa vị cao thượng, ngay cả anh cũng vài phần kính trọng rồi, không nói đến những người cộng sự cùng một chỗ.

Nhóm luật sư cảm thấy người trẻ tuổi này không kiêu ngạo, nhóm chủ lực từ nơm nớp lo sợ không dám tùy tiện nói chuyện, đến bây giờ đã có thể rất tự nhiên ở trước mặt anh đùa cợt.

Hạ Hữu Hòa với Trang Quyên Quyên đem hết thầy xem ở trong mắt, tự nhiên là kiêu ngạo.

Xem, không hổ là con của mình, rất xuất sắc.

Con trai buổi sáng đã nói. Hôm nay là ngày lĩnh lương, lần đầu tiên trong đời chính mình kiếm tiền, buổi tối muốn mời ba mẹ cùng nhau ăn cơm, sau đó có chuyện muốn nói với ba mẹ. (đây, bảo sắp tới =.)

Đương nhiên, Hạ Hữu Hòa cùng Trang Quyên Quyên hai người hai mươi mấy năm làm ba mẹ không phải là giả dối, hoàn toàn hiểu những lời này có ý tứ rằng: “Có sự tình muốn nói với ba mẹ”, “Có sự tình con đã quyết định, thông báo ba mẹ một tiếng” tuyệt đối không phải muốn trưng cầu ý kiến của bọn họ.

Nên nói như thế nào nhỉ, đứa nhỏ này từ nhỏ cũng rất có chủ kiến, trên cơ bản chuyện anh đã quyết định, trừ phi chính anh nguyện ý, bằng không chín trăm con ngựa cũng kéo không quay đầu lại được.

Lần này lại không biết là cái gì.

Năm giờ chiều ngày năm tháng tám, Trang Quyên Quyên nghỉ, chỉ cần anh không giống như năm lớp 10 đột nhiên nói với bọn họ muốn tạm nghỉ học một năm đi xe đạp du lịch vòng quanh thế giới, bà cùng chồng cũng còn có thể lúng ta lúng túng tiếp nhận, lần đó thật sự kinh hãi đến bà, căn cứ vào lý tưởng của một người mẹ, thật sự rất khó tiếp nhận chuyện như vậy, hơn nữa còn là không hề báo động trước chút nào——nhưng hai giờ sau, Trang Quyên Quyên đột nhiên cảm thấy, tạm nghỉ học không sao, thật sự, nếu như con trai thích, anh hiện tại có thể du lịch vòng quanh thế giới bằng xe đạp lần nữa, nhưng là, không phải cái này, trời ạ! (đi du lịch thế giới = xe đạp đấy, mọi người ạ! :) ^)

Buổi tối bảy giờ, quán ăn Roman, nghe xong sự kiện của Hạ Thượng Thần, hai vợ chồng không hẹn mà cùng há to mồm, sau đó yên lặng bưng chén nước lên uống một ngụm. (hahaha, phản ứng 2 bác này vui thật)

“Thượng Thần, ba mẹ vừa mới không có nghe rõ, con ở đây nói một lần nữa.” Nhất định là nghe lầm, con của bọn họ sẽ không làm chuyện tình thái quá* như vậy. (* không hợp thói thường)

“Ba mẹ, thực xin lỗi, một tháng trước con đã cùng Hữu Huyền đi công chứng.”

“Công, công chứng?” Hạ Hữu Hòa tuy cố gắng trấn định, nhưng hiện tại quá kinh ngạc, đại luật sư ở toà án đọc thuộc lòng như sông chảy vẫn nhện không được cà lăm.

“Dạ, công chứng.”

“Con nói với ai?”

“Ông Hữu Huyền.”

3. Chương 3

Ba năm sau. (thời gian trôi mau a)

Ông Hữu Huyền đem nước trái cây trong ly uống xong, ấn ấn khăn tay lên khóe miệng, ngồi đối diện tại một chỗ khác ở bàn trưng pho lộ ra vẻ hơi nghĩ vẩn mỉm cười, “Anh hôm nay như thế nào lại rảnh?”

“Em cứ nói đi?”

“Không phải sinh nhật của em, không phải sinh nhật anh, cũng không phải ngày kỷ niệm kết hôn, em đoán không ra.”

Cô rất thẳng thắn nói, “Vì tránh cho em suy nghĩ miên man, hay là anh trực tiếp nói cho em biết thì tốt hơn.”

“Lão công hện lão bà ăn cơm trưa có gì kỳ quái?”

“Lời của người khác sẽ không kỳ quái, lời của anh ngược lại rất kỳ quái.”

Ông Hữu Huyền tìm tòi nghiên cứu Hạ Thượng Thần. Rõ ràng hện cô ăn cơm trưa, anh không phải bề bộn nhiều việc sao? Bọn họ từ lúc ngồi xuống cho đến bây giờ, điện thoại di động của anh đại khái đã vang lên hơn mười lần—— tuy đã đặt chế độ im lặng, nhưng màn hình vẫn luôn phát sáng, cô luôn nhìn vào áo sơ mi của anh cứ cách vài phút nó lại phát sáng.

Là do buổi sáng bị kẹt cửa, hay do quá bận rộn đến không chịu nổi mà buông tay?

Ông Hữu Huyền nghĩ như vậy cũng không phải không có nguyên nhân.

Hạ Thượng Thần so với tưởng tượng của cô còn bề bộn nhiều việc hơn.

Kết hôn năm thứ nhất thì anh mỗi ngày đều về nhà ăn cơm tối, năm thứ hai, có chừng ba ngày mới về nhà ăn cơm tối một lần, đến năm nay, cô đã có chút nhớ không rõ ràng lắm lần trước hai vợ chồng cùng nhau ăn cơm là lúc nào.

Đây đương nhiên công trạng phải thuộc về sự nổi tiếng của anh.

Có khi hai vợ chồng trong trường hợp dự họp xã giao, tất cả mọi người nói hồ phụ sinh khuyến tử, Hạ Hữu Hòa dừng nghiệp bằng hai bàn tay trắng thành lập văn phòng luật sư nổi tiếng nhất nhì, con của ông hiển nhiên cùng cha mình đều lợi hại như nhau, năm thứ nhất học tập, năm thứ hai bắt đầu trên danh nghĩa, năm thứ ba thì đúng là chủ đạo.

Trải qua phỏng vấn của vài tạp chí, phóng viên đều ghi tiêu đề ngôi sao mới ở giới luật sư này.

Vừa mới bắt đầu, Ông Hữu Huyền còn cảm thấy kiêu ngạo, “Xem, đây là chồng của tôi ——” bất quá gần nửa năm nay cô vừa xem tạp chí vừa nghĩ, “Ai, nguyên nhân chính là bộ dạng của anh hiện giờ.” “Hả, anh khi nào thì mua cà vạt ” “Trời ạ, trán của anh mọc hai quả đậu.” (đọc khúc này ta thấy suy nghĩ Huyền tỷ buồn cười quá xá:lol:)

Bọn họ trên danh nghĩa là vợ chồng, nhưng kỳ thật đã sắp biến thành bạn cùng phòng rồi, nếu mỗi ngày khi rời giường anh không hôn cô, cô thậm chí đã xem rằng chính mình đang ở nhờ.

Trước kia tha thiết chờ đợi có thể cùng nhau ăn một bữa cơm, nay đã thành sự thật, so với sự ngọt ngào, thật không biết làm sao.

“Hữu Huyền, làm sao vậy? Món ăn không hợp khẩu vị?”

“Không, ăn rất ngon.”

“Anh thấy em ăn không nhiều lắm.” Đây đều là món ăn cô thích, đầu bếp có tay nghề không tồi, nhưng mỗi món ăn cô chỉ ăn vài miếng.

Cô thật sự là ăn quá ít.

Mặc dù anh có cảm giác thể trọng của cô nhẹ đi, chính là không nghĩ tới cô đã gầy nhiều như vậy.

Hai ngày trước anh về nhà thì chứng kiến Trần tẩu ôm một đống quần áo Hữu Huyền nói muốn đi sửa lại, anh lúc này mới giật mình, số đo quần áo Hữu Huyền đã đổi từ size m thành s, hiện tại ngay cả size s cũng rộng rãi, phải cầm lấy đi sửa nhỏ hơn một chút.

Bởi vì lễ nghi trên bàn ăn rất phiền phức, Hữu Huyền ở nhà lúc ăn cơm rất có áp lực, sợ làm sai thứ tự, bữa ăn chính đều ăn không nhiều lắm, phương án thay thế chính là hai vợ chồng cắt đầu không ít đồ ăn vặt ở trong phòng, đói bụng rồi đi ra sân thượng phòng mình ăn tại chỗ, nhưng bây giờ nghĩ lại, đồ ăn vặt trong tủ kia đã trống không từ lâu rồi.

Phát hiện quần áo của cô nhỏ hơn trước, hôm sau, anh gọi điện thoại ột chuyên gia quen biết, chuyên gia nói, cái này có thể là bởi vì nội tâm bị áp lực, làm cho sinh lý biến hóa, người chồng cần phải chiều chuộng nhiều hơn, quan tâm đến cô nhiều hơn, có thể, an bài một chuyến du lịch, chuyện trong lòng buông lỏng xuống, hẳn là sẽ khôi phục chứng thềm ăn.

Cho nên đơn giản chỉ cần sắp xếp thời gian, nghỉ hai giờ, đặt gian phòng tại nhà hàng cao cấp này, nhưng Hữu Huyền ăn vẫn ít như vậy.

Anh vẫy tay với bồi bàn, phân phó có thể mang món điểm tâm ngọt sau bữa cơm ra.

Bồi bàn giới thiệu hôm nay món điểm tâm ngọt có bánh kem hạt dẻ quả lê, thấy đồ ngọt ưa thích, Uông Hữu Huyền cuối cùng cũng lộ ra nụ cười đã lâu không thấy, cầm lấy cái muỗng màu bạc bắt đầu ăn rất nhanh, phần bánh ngọt ột người lập tức liền hết, Hạ Thượng Thần đem phần của mình đẩy qua, năm phút sau chén đĩa cũng lập tức trống rỗng.

“Muốn thêm một ít nữa không?” Thời điểm vừa gọi món ăn anh có chú ý tới, tất cả có khoảng mười loại bánh ngọt, dựa vào việc Hữu Huyền rất thích đồ ngọt, cô có thể ăn được vài loại nữa.

“Không cần.”

Trầm mặc không đến ba giây, hai người đồng thời gọi tên đối phương.

“Hữu Huyền.....”

“Hạ Thượng Thần.....”

Dừng lại.

“Anh nói trước đi.”

“Em nói trước đi.”

Nhìn nhau vài giây, hai người rốt cục nhìn không được bật cười —— chuyện gì đang xảy ra, cả buổi cơm trưa lúng túng không biết nên nói cái gì, thời điểm vui đầu ăn, thời điểm nói chuyện phiếm ít, hiện tại món điểm tâm ngọt cũng ăn xong rồi, mới cướp lời nói, nhưng lại cùng lúc thốt ra.

“Anh nói trước thì tốt hơn.”

Uông Hữu Huyền vui vẻ đồng ý.

Bởi vì cô khẳng định lời nói của chính mình sẽ làm anh khó chịu, thay vì cô nói trước, sau đó giữa lúc xấu hổ đổi cho anh nói, không bằng đổi lại.

Người đàn ông ngồi nghiêm chỉnh lại, tiếng nói thanh thanh, “Anh biết mình gần đây bề bộn nhiều việc, phải nói đã hơn một năm, ngoại trừ tết âm lịch thì mỗi ngày đều đi làm cùng tăng ca, đối với điểm này, thật sự rất xin lỗi.”

Uông Hữu Huyền nghĩ, tết âm lịch kia cũng không tính là vô ích đi.

Không đi làm, nhưng anh đem công tác mang về nhà, thời gian ở chung với máy vi tính còn nhiều hơn cô, giống như USB mới là lão bà của anh vậy.

Bất quá điều này cũng phải thôi, vô luận như thế nào, hăng hái hướng về phía trước luôn là chuyện tốt, huống chi, cô vẫn rất thích ngắm nhìn bộ dáng sáng ngời của anh khi làm việc.

Mặc dù anh có chút quá tự tin, bất quá thành thực mà nói, người đàn ông chăm chỉ làm việc thật sự rất mê người.

“Anh đã nói với trợ lý, tạm thời không tiếp vụ án mới, chờ mọi việc trên tay xử lý hết, chúng ta đi Pháp ở một thời gian, bổ sung tuần trăng mật, đi khắp nơi dạo chơi.”

Anh không nói ra miệng một câu : thuận tiện đem em nuôi cho béo một chút.

Cô rõ ràng đã từng mập mạp, hiện tại trông như suy dinh dưỡng, một bên hồ ngôn loạn ngữ một bên đem ánh mắt cười thành một đường cũng đã lâu không thấy.

“Anh đã tìm sơ qua, bên kia có rất nhiều lớp nấu nướng ngắn hạn, một tuần có khóa hai ngày, sẽ không quá mệt mỏi, em có muốn hay không ghi danh học một chút gì đó, hoặc không làm gì cả cũng tốt, mỗi ngày ngủ đến lúc tự nhiên tỉnh, ăn xong bữa sáng rồi muốn đi đâu đó. Một mới thì tìm một quán cà phê, đọc chút sách, hoặc là ngăn người không làm gì cả.”

Uông Hữu Huyền mi mi con mắt, nước Pháp a..... Quốc gia cô muốn đi nhất.

Bọn họ có thể tản bộ bên cạnh sông Seine, sau đó theo bản đồ đi tham quan cảnh trong bộ phim Mật mã Da Vinci, xem bức tranh cô Mona Lisa mỉm cười, xem hàng hóa ở chợ trời có gì đáng yêu, ngồi du quay cao nhất có thể thấy Paris... Tiếp thu cuộc sống như thiên đường

Chính là, cô bây giờ tuyệt không muốn đi Paris.

Nơi cô muốn đi là căn phòng nhỏ cô đã ở trước khi được gả vào Hạ gia, cô thuê cùng với Tiểu Đình.

Nhỏ nhỏ, nhưng là rất tự do, thoải mái, mỗi ngày đều cùng tiểu Đình đoạt phòng tắm, đoạt TV, đoạt máy giặt quần áo, sau đó thoải mái lướt đi bỏ rác với nhau, bưng bát mì tôm trước máy vi tính xem VCD, hoặc là hẹn vài người bạn cùng đi xem nhà trưng bày tượng sáp khủng bố, sau đó kêu thét thành một đoàn.

Cô không cần ngồi có dáng ngồi, đứng có dáng đứng

Cô cũng không muốn lúc nào cũng phải nhắc nhở mình là thiếu phu nhân Hạ gia, phải ngồi ngay ngắn mỉm cười, phải có dáng vẻ hào phóng, nhã nhặn lịch sự.

Cô có thể nằm trên mặt thảm trên giường chú chó nhỏ què chân mà Tiểu Đình nhặt về, có thể ngồi ở trên giường ăn cái gì cũng được, cũng có thể một bên sơn móng tay một bên nói chuyện điện thoại.

Tuy không thực nữ, nhưng là thật vui vẻ.

Lần này đến Paris, cô càng muốn đi một chỗ có thể an nhàn, dễ chịu một chút.

“Em biết rõ trong lòng anh có em, chính là, em cũng biết rõ anh vĩnh viễn không có thời gian.”

Cô không nói ra ngoài miệng, hàng năm hàng năm, anh đều hứa hẹn sẽ bổ sung cho cô một tuần trăng mật, nhưng là hàng năm hàng năm, anh đều có việc bận.

Bạn gái đồng nghiệp có con, bọn họ liền kết hôn vội vàng vào năm trước, đồng nghiệp nếu không dành chút thời gian cho bà xã, liền đợi bị hưu phụ, đồng sự.....luật sư văn phòng luật của Hạ thị tất cả hơn một trăm đồng nghiệp.

Cô ở trong lòng anh là số một, nhưng trong cuộc sống thực tế đã xếp hàng đến đỉnh núi nào không biết, thời gian của anh luôn thay đổi nhưng lại không có thời gian dành cho cô.

“Em gần đây suy nghĩ..... Tình yêu trong hôn nhân không biết là bộ dáng gì nữa, cuộc sống nguyên bản hẳn là chia xẻ lẫn nhau, tuy nhiên chúng ta đã thật lâu không ăn cùng một bữa cơm thật ngon, cũng rất lâu không cùng nhau đi xem phim, nói không có mấy câu, trên mặt anh sẽ xuất hiện câu “Anh rất bận ...” cảm giác yêu là được tích lũy trong sinh hoạt, mà không chỉ một câu trên miệng em yêu anh..... Em đã, đã không biết là mình được yêu..... Thời gian của anh vĩnh viễn không dành cho em..... Chúng ta mới kết hôn ba năm.....”

Uông Hữu Huyền hít sâu một hơi, “Chúng ta ly hôn đi.”

Người đàn ông nhăn lông mày lại, biểu lộ nghiêm túc, không nói lời nào.

Người phụ nữ bổ sung một câu, “Em nói thật.”

Tuy cô không khóc lóc kêu to, cũng không có hai mắt đầm lệ xúc động, nhưng tâm tình của cô là thật.

Đối mặt với cha mẹ chồng chú ý từng chi tiết, đối mặt với em chồng luôn có lòng thù địch sâu sắc, cô không cách nào quen được với cuộc sống xa hoa. Còn có, tâm hồn chồng cô càng lúc càng xa, đầy hết thảy cũng làm cho cô cảm thấy mệt mỏi.

Sau đó có một ngày, cô đột nhiên cảm thấy, đã không còn vui vẻ, vậy ly hôn chứ sao.

Cha mẹ chồng cùng em chồng nhất định rất tán thành bọn họ ly hôn, cô lập tức có ba phiếu, còn nữa, bọn họ không có con, cái này lại khiến cho thủ tục đơn giản hơn, cuối cùng, cô cũng không muốn mượn cuộc hôn nhân này để kiếm tiền, sẽ không cần phí phạm dưỡng, nếu quả thật cần hẳn là sẽ rất dễ dàng.

Nghĩ thông suốt điều ấy, muốn hạ quyết tâm thật dễ dàng.

Vừa vặn hôm nay có cơ hội, cô liền.....

Căn cứ vào việc biết rõ mình thuộc về hình tượng dễ dàng làm loạn, vì vậy, Ưông Hữu Huyền lại nói một lần, “Em muốn ly hôn, xin anh..... đồng ý cùng em ly hôn.”

Nói thật, Ưông Hữu Huyền thật sự bội phục mình.

Rõ ràng, cô ở Hạ gia làm vợ cũng ba năm.

Ba năm trôi mau, vượt qua một ngàn ngày, cô lại có thể tại nơi xa hoa này, thời gian qua lâu như vậy nhưng thủy chung không hợp cuộc sống trong thành bảo*. (*thành lũy, pháo đài, lâu đài)

Đúng, cô dùng từ “lâu”, bởi vì cô ở trong tòa thành bảo, cảm xúc xuất hiện thường xuyên nhất là bất đắc dĩ, thứ hai là vô lực, sau đó chỉ cần cùng cha mẹ chồng hoặc là em chồng ở cùng một chỗ, chính là không có lời nào để nói.

Kết hôn đến bây giờ, cô đại khái chỉ có ba ngày đầu tiên mỉm cười đẩy cửa sổ ra ngênh đón ánh mặt trời, về sau mỗi một ngày, mỗi lần nghe thấy tiếng đồng hồ báo thức sẽ có loại cảm giác nặng nề.

Cho dù hôm nay không có việc gì, nhưng chủ nhật cũng nhất định có việc, không phải đi nhà người ta làm khách, chính là người khác tới nhà mình làm khách, bất luận loại nào, đều là tầng lớp thượng lưu trong xã hội tự hội*. Không phải cô đang nói..., so về bằng hữu tự hội, càng giống một cuộc so tài phân cao thấp. (*hợp mặt, gặp mặt)

Tất cả mọi người so xem giày ai đắt, túi xách người nào khó mua, người nào mời được nhà thiết kế nổi tiếng nào đặc biệt do người may lễ phục cho, sau đó nói về châu báu XX đưa ra đồ số lượng có hạn, nhãn hiệu OO lại làm ra những tác phẩm tinh vi hơn, bởi vì mưa ít, cho nên vị rượu nho khá rõ, có nhớ có một năm mưa ít đã ủ ra rượu nho kinh điển, mùi thơm đó thật ưu nhã....

Ưông Hữu Huyền hoàn toàn là vịt nghe sấm. (tranhquy: Ôi khổ chị tôi quá, Huyền tỷ: *chu môi + nước mắt lưng tròng*)

Bởi vì nghe không hiểu, cho nên giấu dốt là phương pháp tốt nhất, mỗi lần cùng mẹ chồng hoặc là em chồng dự họp trong trường hợp này, cô luôn ngoan ngoãn đi theo, lộ ra khuôn mặt tươi cười đã được luyện tập qua.

Kiểu cười này cô cùng Tiểu Đình luyện tập thật lâu, mới đạt tới trình độ này, cô cảm thấy như thế rất hiệu quả, trên cơ bản mà nói, coi như hữu dụng.

Chỉ có một lần, mẹ chồng gặp mặt một đôi mẹ con họ Phùng, Phùng thái thái* giống như đối với cô có ý kiến, một mực muốn cô nói chuyện về hứng thú của mình, trước kia mẹ chồng ít nhiều luôn giúp cô giải vây không biết vì cái gì lần đó không hề nói gì cả, bên cạnh đã vây quanh một vòng người nhỏ, cô cảm thấy nếu không mở miệng thì thật thất lễ, vì vậy, trung tâm truyền thuyết tiết kiệm lời nói như vàng. Trường hợp hiếm thấy ở buổi xã giao Hạ phu nhân lại mở miệng vàng. (*bà, bà chủ, bà lớn)

“Mọi người cảm thấy ——”

Mới nói bốn chữ, rất rõ ràng, một nhóm người đều nín thở ngưng mắt, chờ cô tiếp tục phát biểu cao kiến về thượng phẩm

“Người ngoài hành tinh ở tinh cầu khác, bọn họ định nghĩa danh thiếp và xã giao thế nào?” (Tranhquy: Oh my love!!!!!! Ta muốn bắt tinh)

Trong nháy mắt, tất cả mọi người há to miệng, xem như không thể tin nổi những gì chính mình nghe được.

“Bọn họ cũng mang giày cao gót sao? Xịt nước hoa sao? Hay nói, trong định nghĩa của bọn họ, mùi gì có thể xưng là nước hoa?”

Tất cả mọi người yên lặng.(Tranhquy “bình lựng”: không shock vì quá shock. Huyền tỷ, chị thật là “cực phẩm” nhân gian .=!!!)

Về sau cô mới biết được Phùng thái thái là bạn tốt của mẹ chồng, một mực xem Hạ Thượng Thần là con rể tốt nhất, về phần Phùng tiểu thư gọi là Phùng Nhã Trung, là thạc sĩ danh tiếng, có giấy phép kế toán viên

cao cấp, là người vợ tốt nhất trong mắt mẹ chồng cô, nói cách khác, đây là tình đầu ý hợp thân gia hợp tác đã gặp phải một tên Trình Giảo Kim như cô nên đột nhiên sinh lòng khó chịu, cho nên muốn cô lộ ra một chút xấu hổ.

Nhưng Ưông Hữu Huyền luôn thấy khó hiểu, Phùng thái thái còn chưa tính, mẹ chồng làm chi cũng muốn cô mất mặt?(Tranh quy: thật là không ưa nổi bà mẹ chồng này, bôi xấu vợ của con trai à)

Tên Ưông Hữu Huyền tại giới xã giao không có vài người biết rõ, mọi người đối với cô ấn tượng cũng là không mấy rõ ràng nếu như cùng mẹ chồng hoặc là em chồng đứng riêng một chỗ, đại khái cũng không biết cô là người nào, nhưng là Trang Quyên Quyên nổi danh vô cùng, mọi người chỉ nhớ rõ người phụ nữ kì quái trên yến hội nói về người ngoài hành tinh chính là con dâu Trang Quyên Quyên, giờ chuẩn bị đi, mẹ chồng còn không phải vứt mặt của mình mà thôi.

Về phần em chồng cô, Hạ Vũ thần cũng thế.....

Hạ Vũ thần vẫn cảm thấy cô là để ý tiền Hạ gia, mới có thể trăm phương ngàn kế mê hoặc anh trai của cô —— trời biết cô thấy rằng Hạ Thượng Thần căn bản không hiểu được anh là eo quần Bạc Vạn hảo dã nhân a.

Cô không mua nổi hàng hiệu, đương nhiên cũng không tìm hiểu qua hàng hiệu, sao biết áo sơ mi trên người anh là khoảng một, hai vạn? Anh nói phòng ở là có tiền trích cấp thuê cho bọn họ, cô tin, về sau mới biết được ba mẹ anh đã sớm mua lại phòng ở, nhưng những điều này Hạ Vũ thần đều không tin.

Có lần cô biết mình dùng thẻ ATM của Hạ Thượng Thần, lập tức lộ ra bộ dạng “Xem, tôi liền biết rõ”, còn chưa giọng nói vài câu nữa.

Bọn họ là vợ chồng nha, cha mẹ chồng không cho cô ra ngoài làm việc, cô không dùng tiền của chồng thì dùng của ai —— nhưng những điều này càng về sau cô càng không muốn giải thích.

Gả vào Hạ gia không bao lâu, Ưông Hữu Huyền hoàn toàn cảm nhận được thành kiến đáng sợ.

Phùng Nhã Trung mới là người vợ thích hợp của Hạ gia, cô không phải, cho nên không ngừng bắt bẻ cái này bắt bẻ cái kia, hi vọng cô sẽ sửa đổi lại cử chỉ hành vi của mình, phù hợp bản thân, Hạ Vũ thần nói “Nếu như là chị Nhã Trung, tuyệt đối sẽ không làm ra chuyện thất lễ như vậy.”

Hạ Thượng Thần nói cô chớ so đo cùng em gái, người ở dưới mái hiên, cô có thể so đo như thế nào?

Nói đến nói đi, vẫn chính là mình ngốc.

Hạ Thượng Thần nói ba mẹ anh nhất định sẽ yêu mến cô. Cô liền tin, anh nói hết thấy sẽ chuyển biến tốt, cô cũng tin, anh nói cô vĩnh viễn là bảo bối, cô cũng tin.

Ba năm trôi qua, cha mẹ chồng luôn đối với cô khách khí lại lạnh nhạt, đối với cô luôn xa cách giống như khách, cô ở buổi xã giao vẫn không được tự nhiên, vĩnh viễn không hiểu nổi vì cái gì một người chỉ có hai cánh tay lại muốn mua hơn một trăm túi xách, sau đó người đàn ông đã từng thề non hẹn biển cũng đi tình biệt ly* USB. (*nghĩa là xoay chuyển tình cảm. Vâng, đối tượng chị Huyền đang ghen là USB, mình không dịch nhầm đâu)

Này nọ, cũng làm cho cô cảm thấy chán nản.

Chán nản nhất chính là, cô phát hiện ông xã cùng cha mẹ chồng đã định ra giao ước nếu ba năm không có sanh con liền ly hôn.

Thật sự là —— cô luôn tưởng rằng thời đại đủ tiến bộ rồi, không nghĩ tới cư nhiên còn có loại chuyện này.

Đều do lỗi tai mình quá tốt, đêm hôm đó cô thật sự chỉ là đi qua thư phòng mà thôi, chợt nghe thấy tiếng nói chuyện của cha mẹ chồng, nói cái gì ba năm nhanh đến rồi, đến bây giờ cũng còn không có tin tức..., nên chuẩn bị ly hôn đi, sau đó chồng yêu của cô trả lời, hi vọng ba mẹ một lần nữa cho bọn họ ít thời gian.

Thu thập lại, chân tướng liền hiện ra.

Cô đương nhiên có thể đánh chết không rời, nhưng suy nghĩ lại, cuộc sống hôn nhân như vậy có gì phải lưu luyến?

Động lực để cô nhẫn nại cũng không có.

Kết hôn vào thời điểm mơ mơ màng màng, nhưng bây giờ cô rất rõ ràng, ly hôn mới là con đường đúng đắn.

“Một tuần lễ tới, anh suy nghĩ như thế nào?”

“Anh hiểu rõ, theo như em nói.” Hạ Thượng Thần biểu lộ rất bình tĩnh, “Chúng ta ly hôn.”

Tuy rất khó tiếp nhận, bất quá anh nghĩ tới, nếu duy trì hiện trạng hôn nhân, anh càng hy vọng Hữu Huyền có thể vui vẻ, làm cho cô rời xa chỗ này, sống cuộc sống mình thích.

Người cô đã mỏng như tờ giấy, anh không muốn thấy cô tiếp tục gầy thêm nữa.

Đây đều là do anh không có tư cách làm chồng, hẳn nên sớm phát hiện, sớm nên cảnh giác, nhưng vẫn lừa mình dối người, chờ cơ hội rảnh rỗi mang cô ra ngoài chơi một chút, chờ thêm có thời gian rảnh hai người có thể đến hải đảo ở một hồi, nhưng là anh vĩnh viễn không rảnh.

Nếu như cô muốn rời khỏi cái nhà này, anh sẽ đồng ý, so với việc cô đang dần tiêu tụy đi, ly hôn không phải là cái chuyện tình gì ghê gớm lắm.

“Giấy tờ ly hôn em đã ký đúng không? Trực tiếp đưa cho anh là được.” Hạ Thượng Thần hỏi, “Nghĩ muốn đến ở đâu không?”

Nơi ở của bà xã rất quan trọng, cho dù là vợ trước, cũng muốn biết rõ.

Chuyện ly hôn cho anh một bài học —— hôn nhân đại sự đều là bởi vì việc nhỏ mà tạo lên, anh đã phạm sai lầm lần đầu, muốn nhớ kỹ giáo huấn này.

“Tiểu Đình nói em trước tiên dọn qua ở cùng với cô ấy.”

“Lần trước không phải nói Dương Tú Đình cùng bạn trai ở chung?”

“Chia tay.” Bạn trai Tiểu Đình nói như rồng leo, làm như mèo mửa, không chịu làm đến nơi đến chốn, Tiểu Đình nhìn anh ta một năm, rốt cục không thể nhìn thêm nữa, “Bởi vì hiện tại chỉ có một mình cô ấy ở, cho nên phòng khá lớn.”

Anh gật gù đầu, Dương Tú Đình ngụ ở Đài Bắc, thật sự rất tốt.

Cuộc sống của bọn họ vẫn chồng chéo lên nhau, thuận tiện anh đi gặp cô.

” Phương diện công tác có ý kiến gì không?”

“Điều đó không có nghĩ đến, em muốn làm biếng một thời gian, xong rồi mới đi tìm việc làm.”

Nghe vậy, trong mắt Hạ Thượng Thần hiện lên một tia vui vẻ không dễ dàng phát hiện —— lười nhác một thời gian, thật đúng là phong cách Ông Hữu Huyền.

Cũng tốt, ba năm này tại Hạ gia cũng vất vả cho cô.

Đợi cô làm biếng đủ rồi, anh lại cùng cô thảo luận một chút vấn đề công tác.

Cá tính của cô là tuyệt đối không có biện pháp ngồi bàn làm việc. Lại thêm việc thích ăn, không bằng mở một cửa tiệm nhỏ cho cô, một nhà hàng món Âu đơn giản nhỏ gọn, hay muốn làm đồ ăn thức uống gì đều được, vừa là việc cô thích, nội dung công việc cũng sẽ dễ hòa nhập, trọng điểm là, cô vẫn nằm trong phạm vi bảo vệ của anh, anh có thể chiếu cố, cũng có thể biết rõ chuyện lớn nhỏ của cô.

Đương nhiên điều kiện tiên quyết là không thể để cho cô biết rõ điều này.

Đây hết thấy, đều phải bí mật mới có thể tiến hành.

4. Chương 4

Giấy tờ ly hôn đã đưa cho Hạ Thượng Thần rồi, anh cũng đồng ý trong cục diện rối rắm này chính anh sẽ giải thích với người nhà, kế tiếp Ông Hữu Huyền chỉ cần tìm thời gian phù hợp lặng lẽ rời đi là tốt rồi.

Trong lý tưởng của cô tình cảnh hẳn là như vậy—— sáng sớm khi vẫn chưa có người nào tỉnh lại, Tiểu Đình liền tới đón cô, sau đó mang theo cặp da nhỏ, cũng không quay đầu rời khỏi tòa ác linh cổ堡 trên núi Dương Minh này, trở lại nhân gian, mở ra con người mới. (ác linh: mắc ói, buồn nôn; cổ堡: cổ xưa)

Nhưng trên thực tế, bọn họ ở chỗ này bởi vì rất cao nên không có mấy chiếc xe đi lên cả, ra vào đều có lái xe đưa đón nên chính cô càng không rõ ràng lắm, rốt cuộc từ chỗ quẹo vào đi thẳng lại tiếp tục hai vòng, tiếp theo quẹo phải tới một cái đường nhỏ, chỉ là giải thích như vậy thật lâu, nửa giờ qua đi, Tiểu Đình vẫn không hiểu nổi phải đi như thế nào, đang ở lần giải thích thứ n, một bên chồng trước nghe không vô mở miệng.

“Nói Dương Tú Đình ở nhà chờ là tốt rồi, anh chở em qua.”

Uông Hữu Huyền rất muốn nói không cần, nhưng cẩn thận ngẫm lại, chờ giải thích rõ ràng, thì cha mẹ chồng cùng em chồng đều đã rời giường, như vậy cô phải lùi lại một ngày rời đi, cân nhắc hai phía đều hại, cho nên cô lập tức gật đầu như bầm tỏi, “Cám ơn anh.”

“Vợ chồng một thời gian, không cần cảm ơn.”

Người đàn ông rất nhanh rửa mặt thay quần áo, cầm lấy chìa khóa xe, thấy hành lý của cô, nhíu nhíu mày, “Chỉ mang theo bấy nhiêu đồ thôi sao?”

Va li hành lý hai mươi tắc, có thể chứa bao nhiêu?

“Em nghĩ trước mang nhu yếu phẩm theo là tốt rồi, chờ em bắt đầu làm việc, tìm phòng ở ỉnh..... Đến lúc đó anh đem quần áo cùng gì đó gửi cho em..... Có thể a?”

“Không vấn đề.”

Nói thực ra, anh còn lo lắng cô bỗng chốc đem đồ vật chuyển đi sạch sẽ, ý nghĩ cô hoàn toàn không muốn cùng anh có chỗ nào liên quan.

Hữu Huyền cũng không biết, anh sở dĩ đồng ý ly hôn, không phải bởi vì không nghĩ cuộc sống cùng cô ở cùng một chỗ, mà là bởi vì biết rõ cô ở trong nhà này không cách nào thả lỏng.

Chỉ cần cô là con dâu Hạ gia, liền không có khả năng rời xa chỗ này.

Anh đương nhiên có thể mang theo vợ chuyển ra ngoài ở, tu bổ tình cảm của hai người, chính là một khi làm như vậy, quan hệ ruột thịt trong lúc đó sẽ bắt đầu xuất hiện vết rạn nứt.

Ba mẹ từ nhỏ đối với anh rất tốt, yêu thương anh, cũng tôn trọng anh, cho dù anh đã từng tạm nghỉ học một năm chạy xe đạp đi du lịch vòng quanh thế giới, bọn họ đối với anh cũng là bao dung hết thảy, sau khi kết hôn cũng hứa hẹn, tận lực đối tốt với Hữu Huyền —— ba mẹ không có cay nghiệt với cô, không có ngược đãi cô, không có vênh mặt hất hàm sai khiến, cũng chưa từng cho thấy sắc mặt, bọn họ cố sức vì anh để có thể bày ra sự thân mật với con dâu, chỉ là, thích cùng không thích, thật sự không có lý do gì.

Ba mẹ cùng Hữu Huyền không hợp, cũng không phải lỗi của ai, cũng chỉ đơn thuần là không hợp ý, nếu như anh mang theo Hữu Huyền chuyển ra khỏi cái nhà này, vậy sẽ làm lòng cha mẹ đau đớn, cũng sẽ làm cho cha mẹ đối Hữu Huyền càng có ý kiến.

Ly hôn là một phương pháp không tồi.

Hữu Huyền có thể quang minh chính đại rời đi, tự trải qua cuộc sống mình muốn, anh từ giờ trở đi sẽ chậm rãi giảm bớt lượng công việc, đổi một loại phương thức này để gắn bó tình cảm.

Mấy ngày nay, anh suy nghĩ thận trọng một năm này xác thực quá xem nhẹ đối với vợ, anh bề bộn nhiều việc, muốn về sau về sau, vĩnh viễn đều là từ nay về sau, cho đến lúc Hữu Huyền đưa ra ý kiến ly hôn, anh mới nhìn thẳng vào sự thật, tình cảm nhiều hơn nữa cũng không cách nào đền bù khiếm khuyết thiếu ở chung tạo thành xa cách.

Ly hôn chẳng qua là phương pháp giúp cô nghỉ ngơi, không phải hai người ngừng quan hệ —— kết hôn cũng có thể ly hôn, chồng trước đương nhiên có thể tiếp tục theo đuổi vợ trước.

Ngày đó bắt đầu, anh tự nói với mình, chỉ cần có cơ hội, anh có thể làm tất cả vì cô, vô luận là chuyện nhỏ bao nhiêu.

Không còn là từ nay về sau, mà là hiện tại.

Sáng sớm ngày mùa hè, xe Hạ Thượng Thần vững vàng chạy ra khỏi nhà.

Uông Hữu Huyền mở cửa sổ xe ra một chút, hít nửa con mắt, nghiêng nhiên một bộ dáng hưởng thụ gió mát vào sáng sớm ngày mùa hè.

“Chúng ta thật lâu không có như vậy rồi.”

“Anh bận rộn chứ sao.”

Năm chữ, vô cùng đơn giản, không mang theo bất cứ tia cảm tình nào —— cô đã từng thương yêu anh, liền oán trách đều lười.

Không có tâm tình, cũng chỉ là tự thuật một việc.

“Hữu Huyền, thực xin lỗi.”

“Cũng không còn cái gì phải xin lỗi, lúc trước anh theo em cầu hôn thì kỳ thật em cũng rất cao hứng, chỉ là em chậm rãi hiểu được, trên thế giới tình cảm là thứ không ai có thể cam đoan điều gì, anh nói anh sẽ rất yêu quý em, em tin tưởng lúc ấy anh rất thật tình, cho dù là hiện tại, nhớ tới ngày đó có gió đêm cùng những vì sao, nhớ tới nét mặt của anh, cũng còn là một khắc lóe sáng trong đời em, em cũng không bởi vì kết quả hiện tại sẽ cảm thấy đó đều là giả dối.”

Hữu Huyền dừng một chút, lo lắng tìm từ, “Ngay lúc đó thật sự hạnh phúc, tình yêu cũng là thật, chỉ là.....Em không có biện pháp vượt qua cuộc sống như vậy, lừa mình dối người có thể duy trì mặt ngoài, chỉ cần không lộ ra chân tướng, em vẫn lo được người khác hâm mộ là cô bé lọ lem gả vào nhà giàu có——khu nhà cao cấp giống cảnh trong phim, mỗi quý sẽ có người cảm y phục đi theo chân ghi chép mục nhỏ để cho em chọn lựa, mẹ chồng mua châu báu đồ trang sức cũng nhất định sẽ có phần em, xuất nhập đi lại đều có đưa đón, thia rơi trên mặt đất đều có người giúp em nhặt..... Chính là, em tuyệt không cảm thấy hạnh phúc, đây không phải hạnh phúc em muốn.”

“Em có phải hay không rất giận anh luôn đi công tác?”

Cô gật đầu, “Em còn rất giận anh coi cái USB như bảo bối vậy.”

“Đó là công việc của anh.”

“Em biết rõ, cho nên em không có đem nó ném vào thùng rác.”

Cô hận chết cái USB kia. (USB: không làm gì mà cũng dính đạn nữa trời !!!)

USB của anh tuyệt đối là một trong những sát thủ hôn nhân của cô, cô thật sự rất không có ý nghĩ bỏ qua cho nó.

Chỉ là, vợ nhỏ của anh để lại trong cặp tài liệu, trên thế giới này dám động vào cặp tài liệu của anh không có vài người, nếu như không thấy, nghi phạm lớn nhất chính là cô, cô không nghĩ mình chọc vào phiền toái. (Tiểu lão bà á, chị đang nghĩ gì vậy trời =.=!)

Uông Hữu Huyền nghiêng đầu nhìn anh, “Bất quá thành thật nói cho anh biết, buổi sáng em thu dọn đồ đạc thì từng có một lần xúc động muốn tìm nó.”

Người đàn ông lộ ra một nụ cười khổ, “Còn gì nữa không?”

Bọn họ thật lâu không có trò chuyện rồi, thừa cơ hội này, anh muốn biết Hữu Huyền đối sự tình nào thấy bất mãn, anh phải hiểu, mới biết được phải sửa đổi như thế nào.

“Còn có em cũng chán ghét anh cùng Phùng Nhã Trung còn có Trình Khả San khoảng cách gần như vậy.”

“Các cô ấy là một người là bạn hợp tác công việc, một người là thư kí tốt.”

Đối với văn phòng mà nói, kế toán viên cao cấp cùng luật sư đều không thể thiếu, anh cùng Phùng Nhã Trung vì vậy hợp tác không tồi, về phần Trình Khả San là nữ thư ký vạn năng của anh, năng lực làm việc rất tốt, trọng điểm chính xác, hai người con gái này chưa từng đối với anh tỏ vẻ hảo cảm, công việc là công việc, tuyệt không mập mờ.

Đại khái nửa năm trước bọn họ vì chuyện này mà cãi nhau, anh còn tưởng rằng mình đã giải thích được rất rõ ràng, cũng giành được thông cảm của cô, không nghĩ tới.....

“Em còn rõ ràng Phùng Nhã Trung là thanh mai trúc mã của anh, ba mẹ anh coi cô ấy là người vợ tốt nhất, biết rõ Trình Khả San quá ngu quan, trăm lức tướng* mới giành đến công việc này, mà cha cô là lão Đại trong giới chính trị, nhưng anh phải biết rằng..... Quên đi, hiện tại nói những thứ này đều không có ý nghĩa gì.” (*quá ngu quan, trăm lức tướng: qua năm cửa ải, chém sáu tướng. Dựa theo tích Quan Vũ khi rời bỏ Tào Tháo tìm Lưu Bị từng vượt qua năm cửa ải và chém đầu sáu viên tướng, uy danh lừng lẫy. Ngụ ý vượt qua muôn vàn khó khăn ; ** giới chính trị)

“Anh đang nghe.”

Cô lộ ra vẻ mặt kỳ quái, “Muốn nghe vợ trước phàn nàn?”

“Ly hôn là em nói, anh muốn biết rõ nguyên nhân.”

“Anh chừng nào thì trở nên kỳ quái như thế rồi?”

“Nói mau.” Xe gần đi vào nội thành rồi, anh không thừa dịp cơ hội thật tốt này đem nội tâm bất mãn của cô đào ra, sau này nếu tự nhiên hỏi ra những chuyện này cũng không phải là dễ dàng như vậy.

“Hạ Thượng Thần, anh quá lãng phí sự thông minh của anh, loại vấn đề này còn muốn hỏi em? Đổi chỗ mà thử suy nghĩ một chút, giả thiết em cùng một soái ca hợp tác công việc, lại có một cái soái ca thư kí, em cùng soái ca một vì liên quan đến công việc sẽ ở ngoài qua đêm, năm trăm gian phòng khách sạn lớn, em lại cùng soái ca một ở chung một phòng, nguyên nhân là soái ca sợ ma nên em muốn bảo vệ anh ấy, ông xã khó chịu không quan hệ, cảm giác của soái ca mới là quan trọng nhất.”

Hạ Thượng Thần không nói gì.

Bởi vì Phùng Nhã Trung sợ ma, cho nên đi công tác đến giờ bọn họ đều là đặt phòng chung hai người hai giường, Hữu Huyền sau khi biết rất có ý kiến, anh cũng đáp ứng sau này sẽ phân phòng, chính là, mỗi khi ở khách sạn làm thủ tục thì thấy ánh mắt cầu khẩn của Phùng Nhã Trung, anh lại có cảm giác không cách nào cự tuyệt.

Bọn họ từ nhỏ nhận thức chung, cô chính là một người rất nhất gan, loại sợ hãi này không sai, anh không đành lòng gặp cô bởi vì ngủ không được mà hôm sau mang theo mắt thâm quầng.

Chính là nếu như trao đổi trên lập trường, anh xác thực cũng rất khó tiếp nhận Hữu Huyền đi công tác cùng người đàn ông khác mà ở cùng một gian phòng, nhất là điều kiện tiên quyết tại khách sạn rõ ràng còn có rất nhiều phòng trống.

“Sau đó thì sao, soái ca thứ hai luôn vào mười giờ mười một giờ tối gọi điện thoại, không có chuyện gì, chỉ là muốn cùng em xác định nội dung công tác ngày mai, ông xã khó chịu a, loại chuyện này buổi sáng ngày mai đến văn phòng nói sau thì tốt rồi, làm chi cần phải vào thời gian dành cho gia đình người ta mà gọi điện thoại đến, giả mượn danh nghĩa việc công thuận tiện thảo luận một chút việc tư, ông xã mất hứng không quan hệ, bởi vì em rất vô tư trong sáng, em cùng anh ấy không có suy nghĩ gì khác cho nên cơ hồ mỗi ngày buổi tối đều cùng soái ca liên lạc qua hai đường dây nóng.” (*ở đây chắc là lòng khác, suy nghĩ khác; **đường dây nóng, đường dây khẩn)

Anh thật không biết nên nói như thế nào.

Đây là thói quen của Trình Khả San, cô trước lúc đi ngủ sẽ xác định tất cả nội dung công việc vào ngày mai, đại khái ba năm phút, sau đó nói một ít chuyện riêng, bình thường sẽ không vượt qua mười phút —— đương nhiên, nếu như là Hữu Huyền mỗi ngày trước ngủ cùng người đàn ông khác nói điện thoại mười phút, xác thực rất khó làm cho người ta nhẫn nại.

Trong nháy mắt, với chỉ số thông minh 140 Hạ Thượng Thần phát hiện mình giống như không xứng với con số này, nguyên nhân anh không thông minh, thật ra thì, anh rất đần.

Anh cho rằng thăng thần vô tư là tốt rồi, nhưng là đã quên lo lắng cảm nhận của vợ.

Uông Hữu Huyền nhìn phong cảnh màu xanh biếc ngoài cửa sổ, giọng điệu rất có cảm xúc, “Kỳ thật em rất khó vượt qua, thật.”

“Thực xin lỗi, là sơ sót của anh.”

“Em chỉ là muốn nói cho anh biết cảm giác hiện tại của em, không phải muốn anh xin lỗi.” Huống chi hai người đi đến lúc này, nói cái gì nữa đều không ý nghĩa.

“Anh biết rồi.”

“Thật sự?” Bọn họ đã lâu không có nói chuyện nhiều rồi, cô thật sự có điểm hoài nghi anh nói biết là có ý tứ gì.

Cô một mực không khóc, nhưng là muốn đi qua hai năm ngọt ngào luyến ái cùng ba năm cuộc sống hôn nhân, cảm giác thật sự là một trăm vạn lần muốn thở dài.

Nghiêm khắc mà nói, bọn họ chỉ có một lần cãi nhau to tiếng chính là nửa năm trước thời điểm cô phát hiện anh đi công tác đều cùng Phùng Nhã Trung ở một phòng.

Lúc ấy anh cố gắng giải thích, nhưng về sau không địch lại cơn giận của cô, cuối cùng bọn họ đi tới thỏa thuận, từ nay về sau đi công tác cho dù nghỉ đêm tại khách sạn mà bên cạnh là nghĩa địa, anh cũng sẽ không ở cùng phòng với Phùng Nhã Trung, về phần cô, thì quên chuyện này, không làm cho hiểu lầm này trở thành nguyên nhân không vui.

Kết quả ——

Kết quả chính là, cách tháng anh đến Nhật Bản công tác, hai người gọi điện thoại, cô nghe thấy có thanh âm TV, kênh âm nhạc, khả năng đang truyền hình một buổi biểu diễn của một ca sĩ nào đó, nhưng Hạ Thượng Thần là người trên căn bản là không xem TV, cho dù mở TV cũng chỉ xem kênh tin tức cùng kênh tài chính và kinh tế, kênh âm nhạc..... Đó là không có khả năng.

Xem tivi là một người khác hoàn toàn.

Một tháng sau, hóa đơn thẻ tín dụng đến, khách sạn Tokyo xx, một vạn tám ngàn yên, lên mạng tra thử, rất tốt, bằng giá phòng đôi. (Tranh quy: chep! đừng khinh thường phụ nữ nhá, cho dù người đó có hơi khùng =.=!!)

Bọn họ vẫn ở cùng phòng.

Bà xã nổi giận không bằng được sự thiếu ngủ của Phùng Nhã Trung —— Uông Hữu Huyền nghĩ, có lẽ cô đối với anh cảm tình dần dần biến mất là từ sau chuyện này.

Hạ Thượng Thần đem cảm giác thanh mai trúc mã đặt ở trước lời hứa với vợ, điều này làm cho cô không biết nói gì, cũng rất bất đắc dĩ, thật đáng buồn chính là, cô đã không nghĩ muốn âm ỉ với anh.

Trên tay đã có chứng cứ, chính là cô ngay cả ham muốn hỏi đều không có.

Hỏi thì thế nào ?

Chẳng qua là đem tất cả tranh cãi cùng thỏa thuận trở lại một lần, sau đó ai biết lần sau đi công tác, anh không phải sẽ lại lựa chọn bảo vệ cái kia “Chúng ta trước giờ thật sự chỉ là tình nghĩa anh em” thanh mai trúc mã?

Thật sự là.....

Cô không nên nói những điều này, hai người như là đã không có vấn đề gì rồi, từ nay về sau tỷ lệ gặp mặt cũng không lớn, cô vốn là muốn chia tay đúng lúc lại bởi vì anh một mực truy vấn mà khiến cho giống đang tranh chấp, bọn họ kết hôn vào thời điểm rất tốt đẹp, ly hôn thời điểm cũng có thể như vậy mới đúng.

“Hạ Thượng Thần, em nói những chuyện này bởi vì anh muốn biết nguyên nhân, tất cả không cần phải xin lỗi, một chút cũng không giống anh. Em trước kia chính là thích anh rất có tự tin, bộ dạng phát sáng.”

“Tôi lúc chúng ta quyết định ly hôn, em còn cảm thấy anh lóe sáng sao?”

“Đương nhiên.” Chỉ là lóe sáng không thể trở thành trụ cột tinh thần của cô thôi.

Uông Hữu Huyền ngẫm nghĩ lại bổ sung, “Nếu như em là nhân viên hoặc là trợ lý trong văn phòng luật, mỗi ngày nhìn thấy anh tây trang trắng, bởi vì công tác mà vẻ mặt toả sáng, em nhất định sẽ yêu anh, yêu đến chết đi sống lại.” Tựa như lúc trước cô dùng thân phận học muội sùng bái anh, sùng bái muốn chết được.

Cô nhìn thấy trên người anh một loại hào quang, xinh đẹp đến nỗi làm cho cô mê hoặc.

“Tin tưởng em, bộ dáng nghiêm túc của anh rất hay.” Chỉ là cô không phải không oán không hối, chỉ cần có thể giúp đỡ anh như những người kia là tốt rồi..., chính là một con mèo nhỏ chó nhỏ, cũng muốn được chủ yêu, huống chi cô là một con người.

Cô nói suốt làm cho tâm tình Hạ Thượng Thần có phần phức tạp.

Anh đương nhiên rất cảm tạ cô đối với anh trước mặt tán thưởng, nhưng là, anh cũng nghe ra cô không giải thích rõ ràng cái phần kia là cái gì.

“Ai ư, anh không cần phải làm ra vẻ mặt này a. Cười một cái.”

Hạ Thượng Thần rốt cục nở nụ cười, “Anh cảm thấy hai người chúng ta quả thực giống như bệnh tâm thần.” Nào có người vừa ly hôn cứ như vậy, cảm giác rất kỳ quái —— bất quá đây mới là Uông Hữu Huyền, không phải sao? Cô vốn không giống với đại bộ phận người khác. (Tranhquy: bây giờ anh mới nhận ra cả hai người đều bệnh sao, em thì thấy ngay từ đầu cơ...)

Ở trong mắt người khác cô khả năng có điểm tứ thú nguyên cùng bất kể trải qua, bất quá đây chính là điểm anh thích.

“Nói bệnh tâm thần quá nghiêm trọng, chúng ta là người văn minh.”

“Anh nhưng không hy vọng loại văn minh này, chúng ta nói như thế nào cũng là đã xong ba năm quan hệ.”

“Vậy thì anh hi vọng muốn có âm thanh khóc hô, cái tát đầy nước mắt, hoặc là em đi tìm mẹ anh nói: “muốn tôi buông tha Hạ Thượng Thần, có thể, cho tôi hai ngàn vạn tôi liền rời khỏi hắn”. Anh muốn chứng kiến cảnh này sao?” Uông Hữu Huyền cười cười, “Phía trước phía trước, quẹo phải lại đi thẳng.”

“Dương Tú Đình không phải ở tại khu Cảnh Mỹ sao?”

Mất phong độ với chồng trước, liền ngay cả bằng hữu thân thiết nhất của cô dọn nhà cũng không biết, thật là..... Hừ.....

“Cô ấy dọn nhà.”

Tại chỗ Uông Hữu Huyền chỉ điểm, xe dừng lại trước một tòa nhà trọ bình thường.

Hạ Thượng Thần mở nắp sau xe, thay cô lấy hành lý ra, tiếp theo từ túi tây trang lấy ra một bì thư đưa cho cô, “Cầm lấy.”

“Tiền chia tay?”

“Là phí phụng dưỡng.” Hắn sửa đúng cho cô, tiền chia tay cùng phí phụng dưỡng không giống nhau, “Nhớ đi đổi tiền mặt.” (Tranhquy: chẹp ! chắc là tờ séc rồi *gào lên* ta cũng muốn có, Huyền tỷ: *làm mặt quý* ai à có, Tranhquy:*cắn khăn ẩm ực*)

“Biết rồi.”

Không cầm lấy mà nói..., thứ nhất, cha mẹ chồng trước của cô đại khái khẩn trương lập tức tới hỏi, có phải là không đủ, muốn nhiều ít mới bằng lòng buông tha cho trai nhà họ.

Thứ hai, mặc dù là làm con dâu nhà giàu sang ba năm, nhưng kỳ thật bên người cô thật sự một chút tiền đều không có, cô vốn không tiện mở miệng hỏi xin ba mẹ mình, như vậy thật mất thể diện, mượn của Tiểu

Đình, giống như cũng rất quái, cô vừa mới đuổi đi bạn trai sâu gạo, rồi lại chuyển qua bằng hữu sâu gạo, cái này không được.

Mặc kệ anh cho cô nhiều hay ít, ít nhất đủ cho cô vui chơi giải trí làm biếng một thời gian, mua cho chính mình mấy bộ đồ đi phỏng vấn một lần nữa tìm việc làm, cho đến khi cô lĩnh tiền lương tháng đầu tiên, đều cần dùng tiền..... Được rồi, cô không có cốt khí người phụ nữ.

Uông hữu huyền nhận lấy bì thư, “Cám ơn.”

Người đàn ông sờ sờ đầu cô, trong ánh mắt không phát giác biến đổi thương tiếc, “Bảo trọng.”

“Ừ.”

“Ăn cơm ngon nhé.”

“Ừ.”

“Ngủ nhiều một chút, ăn no một chút.”

“Ừ.”

“Gọi điện thoại cho em, em sẽ nhận chứ?”

“Không biết. Em sẽ đem số điện thoại anh xóa bỏ, anh cũng không cần gọi cho em đâu.” Ngẫm lại, cảm thấy không đúng, một đồng sách trên quý của cô còn đang ở nhà anh mà, còn có những mô hình kia thức đêm làm được, “Ý của em là, trừ phi quan trọng, bằng không không cần phải liên lạc.”

Người đàn ông tự nhiên hiểu được ý của cô.

Đối với sự cự tuyệt nhanh chóng của cô như thế tự nhiên là có chút thương cảm, nhưng lại nghĩ, đây hết thấy đều là do anh tạo thành không phải sao?

Lúc trước đối với con người anh say mê khó nói lên lời, hiện tại thậm chí xa rời anh, tốt nhất cũng không muốn thấy anh nữa.....

“Em đi đây.” Uông Hữu Huyền phát tay với anh, “Tạm biệt.”

“Anh trai và chị dâu của con sao lại không xuống ăn điểm tâm?” Trang Quyên Quyên vừa đến nhà ăn, thấy trên bàn chỉ có chồng cùng con gái, hỏi hai người một cách rất tự nhiên.

Bởi vì mọi người giờ tan sở không đồng nhất, cộng thêm có khi tăng ca, có khi lại mời xã giao, loại tình hình này, muốn ăn cơm tối cùng một chỗ cơ hồ là không có khả năng, bởi vậy, buổi sáng tự nhiên mà thành thời gian cho gia đình, cho dù là Chủ nhật, cũng là chừng bảy giờ rưỡi ăn cơm, trên bàn cơm bữa ăn kiểu Trung Quốc hay kiểu châu Âu đều có, tất cả mọi người ngồi ăn với nhau, cùng một chỗ tâm sự, trải qua thời gian gia đình ngắn ngủi.

Hạ Vũ Thần nhún nhún vai, “Bác Phúc nói bọn họ đã ra ngoài từ sáng sớm.”

Trang Quyên Quyên cảm thấy rất kỳ quái, hôm nay là thứ ba, Thượng Thần phải đi làm, huống chi nó gần đây còn có vụ án rất bận rộn, vốn không thể nào chạy đi chơi lúc này.

“Có nói muốn đi đâu hay không?” (Tranh quy: bà mẹ chồng nhiều chuyện).

“Ai biết.” Hạ Hữu Hòa đứng dậy thay cô kéo ghế ra, “Không cần phải xen vào chuyện của tụi nó, ngồi xuống đi, hai đứa tụi nó mấy tuổi rồi, cũng không phải trẻ con, không cần phải lo lắng.”

Đang lúc nói chuyện, bên ngoài mơ hồ nghe được thanh âm của Trần tẩu, “Thiếu gia, ngài đã về rồi, lão gia, phu nhân cùng tiểu thư đã dùng điểm tâm rồi.”

Chỉ chốc lát liền thấy Hạ Thượng Thần từ ngoài đi vào.

Trang Quyên Quyên cảm thấy kỳ quái, “Hữu Huyền đâu?”

“Ba mẹ, con có một chuyện muốn nói, Vũ Thần cũng ngồi nghe đi.” Anh tựa như thường ngày rất tự nhiên kéo ghế ngồi xuống, “Con cùng Hữu Huyền ly hôn rồi.” (Tranh quy: em thích “sở tai” của anh nha, toàn làm người khác bất ngờ đến muốn bất tỉnh:D2. Thần huynh: *cười cười* quá khen)

Một hồi im lặng.

Hai vợ chồng người xem ta ta xem người, cũng không biết nên nói cái gì — tuy không thích người vợ kia, nhưng là lý hôn như vậy cũng quá đột ngột.

Hạ Hữu Hòa buông bát đũa, “Chuyện xảy ra khi nào?”

“Chúng con nói chuyện vài ngày trước, ngày hôm qua đạt được thỏa thuận, buổi sáng con đưa cô ấy đến nhà bạn, Hữu Huyền từ nay về sau sẽ không trở về nữa.”

” ——”

“Con không sao.” Hạ Thượng Thần cầm lấy cà phê Trần tẩu vừa pha giúp anh đem lên, mỉm cười, “Ba mẹ, Vũ Thần sớm, ăn cơm đi, hôm nay con còn muốn đi làm.”

5. Chương 5

Hạ Thượng Thần đem bút ghi âm giao cho thư kí Trình Khả San, “Gõ cho tốt sau đó xếp ra bàn cho tôi, nhớ rõ dán giấy nhắc tin nhắc nhở người ta một tiếng.”

“Dạ.”

“Giúp tôi nói với Tôn luật sư, Hoàng luật sư buổi chiều chúng ta triển khai cuộc họp, mặt khác, đợi một chút, ” anh lật hồ sơ trên bàn ra một chút, “Cái này, trả về cho tiểu thư ấy, nói cô ấy chuyển cho những người khác, cái này ok, nói với người trong cuộc sáng ngày mốt tới một chuyến, tôi sẽ lưu lại một giờ, nói cô ấy trễ nhất năm giờ đến.”

“Nhưng tiểu thư này nói, cô phải đi làm, hi vọng chúng ta cố sức đem sự tình sắp xếp sau sáu giờ rưỡi.”

Hạ Thượng Thần ngẩng đầu, “Tôi hẳn là có đã nói với cô, trừ phi là trên tay này là án kiện, bằng không sẽ không tăng ca chuyện này sao?”

Trình Khả San giật mình, tiếp theo nhẹ gật đầu.

Cấp trên cường công tác nửa tháng trước đột nhiên nói với cô, “Từ hôm nay trở đi, ngoại trừ vụ án hàng không này, tôi muốn tan tằm đúng giờ, giúp tôi chú ý sắp xếp thời gian công việc.”

Cô theo anh đã hơn một năm, thật sâu rõ ràng anh đi làm thời gian dài bao nhiêu, nếu anh không mỗi ngày đều thay đổi quần áo như vậy, cô thậm chí hoài nghi anh căn bản sẽ ở lại văn phòng.

Một người như vậy, đột nhiên nói từ nay về sau muốn tan ca đúng giờ..... Cô cho là anh ngày đó hơi mệt, tùy tiện nói một chút mà thôi, nhưng hiện tại xem ra, anh đúng là nghiêm túc.

“Nghĩ gì vậy?”

“Dạ không..... Thực xin lỗi.....”

“Cho nên trễ nhất là năm giờ, nếu như không có biện pháp, liền trả lại hết cho tiểu thư đó.” Hạ Thượng Thần ngồi xuống ghế da, “Không có gì nữa cô có thể đi.”

“Vâng”

Trình Khả San sau khi rời khỏi đây, người đàn ông bắt đầu nhìn bên cạnh một chồng văn kiện tài liệu cao ngất, đều là bản án kiện cáo thương vụ, anh để cho trợ lý đi sưu tập tài liệu, vài phần cộng lại so với luật pháp toàn thư còn dày hơn, anh dự định xem thật kỹ một lần, tìm ra mấu chốt có lợi cho bọn họ kết án sớm.....

Cốc, cốc.

Theo tiếng gõ cửa, cửa bị đẩy ra, Hạ Thượng Thần ngẩng đầu, thấy em gái của mình đang đi đến.

Vũ Thần đã thi lấy được giấy phép, trước mắt đang công tác ở văn phòng luật sư, nhưng bởi vì kinh nghiệm có hạn, bởi vậy tạm thời đảm nhiệm chức vụ trợ lý.

Căn cứ theo quy định, trợ lý chỉ có một cái bàn làm việc và một cái ghế, không có phòng làm việc riêng của mình, có đôi khi cô hay vào phòng anh nghỉ ngơi một chút.

“Đang bận sao?”

“Không có.” Hạ Thượng Thần cười cười, “Vào đi.”

Hạ Vũ Thần đi tới cái ghế phía trước anh ngồi xuống, bộ dạng có điểm do dự, một lát sau mới mở miệng, “Anh, anh cùng cô ta..... Thật sự ly hôn rồi?”

Hạ Thượng Thần cười, “Ba mẹ kêu em tới hỏi?”

Đã một tuần lễ, bởi vì anh đối với chuyện này một mực không có “dẫn người mới đến”, anh đoán rằng tính nhẫn nại của ba mẹ cũng kém đi ít nhiều.

“Không có, là em tự mình muốn biết.”

“Em chừng nào thì cũng trở thành đứa trẻ tò mò rồi?”

“Chẳng qua là không có chuẩn bị tâm lý, ngày chủ nhật lúc chúng ta còn đi xem ngọc Lưu Ly, cô ấy vẫn còn rất tốt, giống như trước kia, đột nhiên sao có thể.....”

“Vũ Thần, ” anh cắt đứt lời của em gái, “Không có chuyện gì đột nhiên cả, chính xác mà nói, Hữu Huyền chỉ là cố lấy hết dũng khí mà thôi.”

“Anh là nói, cô ta đã nghĩ đến chuyện này lâu rồi?”

“Anh cũng nghĩ thế.”

Ngày đó, anh trai nói bọn họ nói ly hôn thì đều hù dọa đến mọi người trong nhà.

Nhưng hù dọa thì hù dọa, kỳ thật bọn họ đều cảm thấy đó là một quyết định đúng đắn, lúc ấy cô cùng ba mẹ đều cho rằng, anh trai cuối cùng cũng nhận ra người vợ tồi tệ lại chủ động đưa ra lời chia tay thì trong nháy mắt nói không ra lời.

Cho nên hai ngày sau, khi bọn họ biết rõ vì cái gì người vợ tồi tệ lại chủ động đưa ra lời chia tay thì trong nháy mắt nói không ra lời.

Hai cái túi Birkin màu sắc khác nhau mẹ tặng cô đặt ở trong túi chống bụi, đồng hồ nổi tiếng trăm vạn ba tặng cô cũng ngoan ngoãn nằm trong hộp, tổng hợp các loại đồ trang sức giá trị hơn ngàn vạn phân loại xong đều đặt trong ngăn kéo....

Cảm giác như cái gì cũng không có.

Hạ Vũ Thần rất kinh ngạc, cô vẫn cho là người phụ nữ này ham muốn tiền tài của nhà cô, nhưng khi cô ta rời đi chỉ đem theo mấy bộ y phục cùng vài đôi giày, cái này..... Cái này quá kì quái!

Mấy ngày nay cô cứ suy đi nghĩ lại, có phải là chính mình thật sự hiểu lầm cô?

“Cô ta muốn rời đi, cuối cùng nguyên nhân là gì?”

“Cô ấy không thoải mái.”

“Cô ta nói vậy?”

Hạ Thượng Thần nhẹ gật đầu, “Cô ấy nói vậy.”

Chứng kiến vẻ mặt em gái muốn nói lại thôi, Hạ Thượng Thần nói tiếp, “Trước kia, anh chính là bị bộ dạng tự do tự tại của Hữu Huyền hấp dẫn, anh biết rõ cô ấy trong mắt ba mẹ còn em nữa là một Hạ phu nhân thất bại, chính là mọi người không rõ ràng lắm ‘thất bại’ với anh mà nói có bao nhiêu trân quý, anh không cần một người vợ hoàn mỹ như người máy, anh cần một người vợ có thể cho anh ở trước mặt cô ấy thoải mái cười to, yên tâm biểu lộ chính mình một cách thoải mái.”

Anh từ khi có trí nhớ đến nay vẫn là một tấm gương.

Anh là con lớn nhất đời thứ ba trong gia tộc, cha mẹ cũng đều nổi tiếng, rất tự nhiên anh trở thành tấm gương cho em trai em gái, sau đó Vũ Thần cũng sinh ra, anh càng giống một người anh trai hơn, một hình tượng hoàn mỹ học tốt, vận động tốt, khả năng hòa giải cũng nhất, nhóm em trai em gái sùng bái anh, bạn bè cũng đều yêu mến anh.

Năm mười mấy tuổi, anh còn có thể vì bộ dạng này mà dương dương tự đắc.

Xem, ta làm được thật tốt.

Xem, ta không hổ là tấm gương cho các em trai, em gái học tập theo.

Nhưng càng về sau, anh bắt đầu cảm thấy cuộc sống của chính mình không chân thật, kỳ thật anh rất không thích tên em họ hay gây chuyện, cũng chán ghét vì chuyện của hắn mà phải đi giải thích với giáo viên, nhưng bởi vì anh là một anh trai tốt, cho nên anh cái gì cũng không thể phàn nàn.

Bóng đá cùng đội bóng rổ đều cần anh, vì công bằng, anh một ngày đi đội bóng rổ, một ngày đi đội bóng đá, kỳ thật anh rất thích bóng đá, nhưng bởi vì không cách nào cự tuyệt huấn luyện viên bóng rổ nhờ giúp đỡ, đành phải chạy hai bên.

Anh là một con người hoàn mỹ, sự tình gì đều có thể thu phục người khác.

Áo sơ mi ủi đến thẳng, cả người thoạt nhìn chính là nhẹ nhàng khoan khoái sạch sẽ.

Không có người nào biết rõ người cơ hồ tìm không thấy khuyết điểm, nhất định phải đến lúc không có quần áo sạch để mặc mới đi giặt quần áo, bít tất hay ném loạn, thùng rác đầy ra mới chịu đổ, một người xem trận đấu bóng đá châu Âu hay kích động nói lời thô tục.

Vào năm học trung học thì tạm nghỉ học một năm đi xe đạp du lịch vòng quanh thế giới, làm cho ba mẹ còn có các trưởng bối khác lo lắng, có lần anh nói với Hữu Huyền, Hữu Huyền lại oa một tiếng, sùng bái vô cùng, nói thể giới đang ở dưới chân anh.

Hạ Thượng Thần cười cười, “Vũ Thần, kỳ thật anh có rất nhiều thói quen xấu không muốn cho người khác phát hiện, cũng có một mặt cổ quái..... Em biết không, Hữu Huyền trân quý nhất ở chỗ, cô ấy cũng không phải cho là mình bao dung anh, mà là cảm thấy những điều này mới chính là anh..... Cô ấy đem khuyết điểm của anh coi là một phần đương nhiên, cho nên không có gì quá kỳ quái, cũng không có cái gì phải bắt bẻ, càng sẽ không yêu cầu anh sửa cái này sửa cái kia, không cần phải làm thế này không cần phải làm thế kia, đối với cô ấy mà nói, tốt, xấu, đều là Hạ Thượng Thần.”

Hạ Vũ Thần lần đầu tiên nghe được anh trai nói những điều này, rất kinh ngạc, cũng rất ngoài ý muốn, suy nghĩ một chút, giống như có hiểu một chút.

Cô vẫn cảm thấy anh trai của mình rất xuất sắc, giỏi văn giỏi võ, biết mình biết người, bây giờ nghĩ lại, anh trai cũng không phải hoàn mỹ cho lắm, anh chỉ là không biểu hiện khuyết điểm ra trước mặt bọn họ, mà những mặt bọn họ không biết lại có thể tự do bày ra trước mặt Ưông Hữu Huyền.....

“Như vậy, tại sao lại đồng ý?” Mặc dù cô nói là tự mình muốn biết, nhưng kỳ thật ba mẹ cũng từng nhờ cô, muốn biết nguyên nhân, nhưng con trai đã lớn, sớm qua cái tuổi cha mẹ hỏi thăm liên tục trả lời.

Hai anh em tuổi không kém nhau là bao, lại thêm anh từ nhỏ luôn yêu thương em gái, có lẽ có thể hỏi ra một ít.

“Hữu Huyền rất không thoải mái, cô ấy càng ngày càng tiêu tụy, càng ngày càng ít cười —— yến hội, party, mặc lễ phục giày cao gót, cầm ly rượu cả đêm cùng người khác không biết chào hỏi. Những điều này cũng làm cho cô ấy không thích ứng được, cô ấy gầy đi rất nhiều, ngay cả nhẫn kết hôn của bọn anh đều không mang được..... Cho nên anh nghĩ, hãy để cho cô ấy rời khỏi ngôi nhà này, giúp cô ấy sống cuộc sống mà mình muốn.”

Hạ Vũ Thần cho tới bây giờ chưa từng thấy qua vẻ mặt này của anh trai, tốt..... thật tốt, dường như không phải anh.

Anh trai mười phân vẹn mười của cô, cho tới nay đều là thần thái phi dương.

“Anh——”

“Nói cho ba mẹ, Hữu Huyền ly hôn với anh, điều kiện đầu tiên anh dựa vào là muốn bảo vệ cô ấy, cho nên đáp ứng tách ra.” (Tranhquy: anh ý đang bảo vệ chị ý kìa :*)

“Anh nói tất cả là anh tự mình biết rõ.....”

Hạ Thượng Thần mặc kệ em gái chột dạ kháng nghị nói tiếp, “Anh biết rõ ba mẹ đã cố gắng đối tốt với cô ấy,” dừng một chút, “Tuy nhiên tình huống của bọn anh bây giờ, chính là với anh mà nói, Hữu Huyền là người vợ duy nhất của anh, anh còn muốn quan tâm cô ấy, cũng sẽ dùng hết năng lực của anh chiều chuộng cô ấy, cho nên, mong ba mẹ không cần phải giới thiệu bất cứ người con gái nào, anh không hy vọng ngày nào đó lúc về đến nhà, trên bàn cơm có thiên kim nhà ai hoặc tiểu thư nhà ai cả. Nếu như phát sinh loại chuyện này, anh sẽ trực tiếp xoay người lên lầu, bọn họ tự mình giải quyết tốt hậu quả.”

“Ông Hữu Huyền, cậu có hết hay không a, khóc 2 tuần lễ vẫn còn khóc, cậu không nhớ xa Hạ Thượng Thần như vậy thì còn ly hôn làm gì?”

“Tớ không phải không nhớ xa anh ấy, chỉ là thương tiếc quá khứ với cảm tình chứ sao..... Ô ô ô.”

“Cậu không phải nói anh ấy không thương cậu ư, một người đàn ông không thương cậu, có cái gì phải thương tiếc, ” Tiểu Đình dùng sức dừng đầu của cô dậy, “Thử nghĩ xem anh ta đối với cậu như thế nào, một bên cam đoan với cậu sẽ không cùng Phùng Thanh Mai kia ở cùng phòng, bay đến nơi khác lại ngủ cùng một gian, không cần phải vì một tên đàn ông không thành thật rơi nước mắt.”

“Ai u cậu không hiểu a, lau ——”

“Rống, Ông Hữu Huyền nước mũi của cậu..... Ghê chết!”

“Đây không phải là nước mũi của tớ, đó là nỗi lòng thật của tớ.” (Tranhquy:thật lòng của chị thật là....gớm =.=!!!)

“Thật cái đầu của cậu!”

Ông Hữu Huyền ở tại hang ổ của cô chờ đợi hai tuần lễ, đại khái là ba năm làm Hạ phu nhân cuộc sống áp lực quá lớn, cho nên hiện tại mỗi ngày trừ ăn uống chính là đọc truyện tranh, ngoài ra, tất nhiên việc làm chính là khi xem truyện thấy phân nửa thì khóc.

Bất kể là nhiệt huyết xem truyện tranh hay là tìm kiếm truyện tranh, tóm lại chỉ cần có hình ảnh hoặc câu nói làm cho cô nghĩ đến Hạ Thượng Thần, cô sẽ lập tức chảy nước mắt bắt đầu lau nước mũi.

“Tớ rất đau lòng.”

“Tớ muốn thay ánh trăng trừng phạt cậu!” Tiểu Đình đâm a đâm, “Cậu lựa chọn chia tay, cậu không muốn tiếp tục, hiện tại đạt thành tâm nguyện hẳn là phải vui vẻ, thương tâm cái rắm a!”

“Không giống a.”

“Ở đâu không giống ?”

“Chúng ta chia tay cả quá trình đều thái hòa rồi, không có nước mắt hay cái tát, cũng không có lời nói ác ý, tớ nói anh ấy ly hôn được không, anh ấy suy nghĩ vài ngày đã trả lời, ngày đó lúc tớ chỉ đường cho cậu đến nhà, anh ấy còn rất lịch sự nói ‘để anh đưa em đi ’”

“Đây không phải là rất tốt sao, mọi người là người văn minh, giải quyết một cái cộc hôn nhân không thoải mái rất tốt, cậu tiết kiệm thời gian tra hỏi anh ta cũng thuận tiện a.”

“Cậu không có nghe tớ nói sao..., tớ sợ dĩ vãng khoát như vậy, là bởi vì anh ấy làm cho tớ rất đau đớn, anh ấy bận rộn, anh ấy lừa gạt, còn có, khả năng bên ngoài cũng làm cho tớ rất đau đớn —— tớ đối với anh ấy không còn lưu luyến gì nữa, cho nên mới có thể dứt khoát như thế, chính là cậu nghĩ, anh ấy rõ ràng cũng như vậy, chẳng phải đại biểu anh ấy cũng thật sự đối với tớ không có gì lưu luyến sao?”

Tiểu Đình suy nghĩ một chút, đã hiểu.

Phụ nữ vì đàn ông mà thương tâm, bởi vậy chủ động rời đi.

Đàn ông dứt khoát đồng ý, nhưng lúc này lại làm cho phụ nữ càng thương tâm.

Đơn giản mà nói, đàn ông rất tuyệt tình, phụ nữ rất tham lam.

“Cậu chui rúc vào cái sừng trâu này làm chi, trọng điểm là kết quả cậu muốn chẳng phải tốt lắm.”

“Không giống a.” Ông Hữu Huyền lại lau nước mũi, “Tớ trước kia chỉ là hoài nghi anh ấy cùng Phùng Nhã Trung có một chân, nhưng khi anh ấy đáp ứng tớ dứt khoát như vậy, tớ nghĩ bọn họ nhất định không chỉ có một chân..... có lẽ anh ấy bận rộn đều là giả vờ, chỉ là muốn bức sự nhần nại của tớ đi xuống.”

Tiểu Đình khóc thét một tiếng, người bạn vô cảm này khi nào thì biến thành đa sầu đa cảm như vậy ?

Cô thật sự rất muốn mắng Ông Hữu Huyền, nhưng lại cảm thấy cô ấy thật đáng thương.

Ba năm trước đây tất cả mọi người cho rằng Ông Hữu Huyền gả vào nhà giàu có, muốn bay lên đầu cành biến thành Phượng Hoàng rồi, thật không nghĩ đến Phượng Hoàng là giả, cá chậu chim lồng mới là thật.

Cô yêu Hạ Thượng Thần, yêu muốn chết, nhưng mới kết hôn vài năm, anh bắt đầu bận rộn, bắt đầu về muộn, bắt đầu nói dối cô, đem ước định cùng cô không hề để tâm, chỉ vì bảo vệ thanh mai trúc mã, làm bà xã nổi giận đánh không lại nước mắt của thanh mai trúc mã thì những ngày này tự nhiên là không có khả năng tiếp tục, con người cần cảm nhận được yêu, Ông Hữu Huyền làm không được không oán không hận, chỉ cầu cùng người nào đó bên mình.

Cô tuy có chút quái một chút, nhưng cô không phải kẻ ngốc.

Những áp lực tầng tầng lớp lớp phản ánh trên ngoại hình của cô —— trước kia như thế nào giảm béo cũng vẫn là Ông Hữu Huyền mập mạp, hiện tại trông như một tờ giấy, quần áo như là treo trên người cô, nếu không khóc lên vẫn không dứt, cô thật sự nghĩ người bạn này bị đánh tráo.

“Hữu Huyền, tớ cảm thấy cậu hãy tìm chuyện gì đó làm đi, đỡ phải suốt ngày suy nghĩ miên man.”

“Tớ cũng nghĩ thế.....” Hai tuần lễ lười nhác đã làm cho cô nhanh mồm mềo rồi, dù cho người nhà đều rất bao dung cô, biết rõ chuyện cô ly hôn tuy rất giật mình, nhưng đều quan tâm không nói gì, chỉ là để bản thân trôi qua ngày tốt lành, có thể suốt ngày xem truyện tranh cũng không phải biện pháp tốt, cuộc sống nên có sự theo đuổi, “Tớ nên đi chụp tấm hình, sau đó lên mạng làm mấy cái lý lịch.”

“Cậu muốn đi cửa hàng Tiểu Tinh Quang bên kia làm việc hay không ? Tớ hôm nay thấy bọn họ đang tuyển phục vụ sinh.”

“Tiểu Tinh Quang” là một cửa hàng bán đồ ngọt gần đây, mới khai trương không đến hai tháng, nghe nói là của một sư phụ làm ở khách sạn lớn tự mình mở cửa tiệm, các thức bánh ngọt đều rất ngon, cà phê càng không có gì để chê, cửa hàng trang trí tự nhiên làm cho người ta được thoải mái, rất được các nữ sinh phụ cận yêu thích.

“Tiểu Tinh Quang a.....”

“Đúng vậy a, nhân viên bán hàng giao thiệp khôn khéo, hay ngồi văn phòng làm việc chắc cậu không chịu được.” Tiểu Đình rất hiểu cô bạn này, trên miệng cô giống như lắp bộ máy có giờ quy định, vượt qua một giờ sẽ bắt đầu bất an vặn vẹo, “Tuy làm phục vụ tiền lương không cao, bắt quá cậu có thể làm công việc yêu nhất trong thế giới đồ ngọt, tăng thêm bận rộn cùng một mối, buổi tối nhất định ngủ rất ngon.”

Ông Hữu Huyền bị cô nói như vậy hết sức cảm động, thật giống như..... không tệ a.

Mỗi ngày cùng những cái bánh đáng yêu, mùi thực phẩm ngọt ngào làm việc với nhau, bếp trưởng nếu có sản phẩm mới, còn có cơ hội nếm trước, tiền lương cô cũng không quan tâm lắm, Hạ Thượng Thần cho cô chỉ phiếu mệnh giá không ít, cô có thể hưởng thú mà làm việc.

Quyết định, tối nay đi mua quần áo phù hợp, ngày mai hưởng ứng đi phỏng vấn

Tiểu Tinh Quang, ta tới đây!

Quá trình phỏng vấn phi thường thuận lợi, trong vài ngày ngắn ngủi, Ông Hữu Huyền đã cùng các đồng nghiệp trở thành bằng hữu.

Nói đồng sự kỳ thật cũng chỉ có hai người, đầu bếp Tôn làm bánh ngọt, đầu bếp tỷ tỷ—— cũng là chủ tiệm Tiểu Tinh Quang, Tôn tỷ.

Tôn tử là người thú vị, bốn mươi mấy tuổi, nhưng mà như thiếu nữ đáng yêu, cùng Ưông Hữu Huyền giống nhau là không đứng đắn hợp.

Về phần Tôn sư phụ thì rất giống trong truyện tranh... Đầu bếp thần bí.

Ông không nói chuyện tình yêu, cũng rất ít nói chuyện, dùng chữ tinh giản đến một cách không thể tưởng tượng nổi, với ông mà nói, phòng bếp chính là Thánh Địa của ông, bao gồm Tôn tử ở bên trong, người nào dám xông vào sẽ chết. (Tranhquy: ta hứng thú với vị Tôn sư phụ này đây, Huyền tử: *cười gian*Mời vào bếp, Tranhquy: hahaha, em còn yêu đời lắm ^^!!)

Mặc dù chỉ nhìn qua Thánh Địa từ tấm thủy tinh, bắt quá đồ ngọt được làm trong Thánh Địa, mỗi một món đều khiến Ưông Hữu Huyền than thở không dứt: bánh kẹo chanh tiêu chuẩn, trái cây chocolate đông lạnh, bánh xoài, lê và quả lí gai trong ly, bánh táo ngàn tầng... Xế chiều mỗi ngày ra lò lúc hai giờ, mùi vị thơm ngọt, thêm một ly trà Anh quốc hoặc cà phê, thật là hạnh phúc không nói ra được.

Từ đó, yêu quái đồ ngọt Ưông Hữu Huyền tại Tiểu Tinh Quang lại được tái sinh.

Cô mỗi ngày từ xế chiều ba giờ đi làm đến chín giờ tối, công việc là bưng bánh ngọt, nước trái cây, cà phê, đóng gói thùng giấy mua hàng qua mạng, trả lời vấn đề của những người mua lần trước, lượng công việc không lớn, cũng rất thoải mái, bắt quá bởi vì cuộc sống có trọng tâm, rất tự nhiên không có thời gian suy nghĩ miên man, không có thời gian rơi nước mắt, mỗi buổi tối đều ngủ rất ngon, ngủ đủ ăn no, cộng thêm ở nhà Tiểu Đình đã một tháng này cũng nhiều ra một chút thịt, buổi sáng soi gương đi ra ngoài thì rõ ràng cảm giác khí sắc của mình không tồi.

“Hữu Huyền.” Tôn tử gọi cô, ” Xem qua danh sách này một chút rồi gọi điện cho Tân Tiên mang tới, chị muốn đi ra ngoài chút.”

“Dạ.”

Ưông Hữu Huyền cầm hóa đơn, oa a——người hiện đại thật rất thích mua bán qua internet, một trăm cái Brulee ...Cô rất thích hương vị chua ngọt đậm đà của Brulee, nhưng một trăm, phòng làm việc lớn thế sao?

Năm mươi bánh quả mâm xôi, mười bánh ngọt uy phong.

Tiểu Tinh Quang có hộp đựng bánh ngọt đặc chế, bởi vậy đóng gói cũng không khó, thời điểm để vào cẩn thận một chút thì tốt rồi.

Dễ dàng hoàn thành, gọi điện thoại.

Nửa giờ sau xe vận tải nhỏ chuyển phát nhanh mới đến, tài xế này Ưông Hữu Huyền mỗi hai ngày sẽ gặp một lần, đã tính là quen thuộc rồi, gặp nhau đều trò chuyện hơn mấy câu.

“Xin chào Ưông tiểu thư, tôi tới lấy hàng.”

“Bên này, tổng cộng có năm hộp.”

Ưông Hữu Huyền hỗ trợ đem thùng giấy mang ra bên ngoài, không ngoài ý muốn lại thấy đối diện đường cái một chiếc xe màu đen——

Tôn tử nói với cô, trước đó cô còn không có phát hiện chiếc xe.

Hai ba ngày lại đến một lần, có đôi khi ngừng năm phút, có đôi khi dừng lại một giờ, có đôi khi thì là chậm rãi theo cửa tiệm lướt đi qua.

Tôn tử nói cho cô biết, chủ xe kia từng đi qua mua mấy đồ gì đó, thông thường sẽ là một ly cà phê.

Người không tệ, lớn lên rất tuấn tú, tây trang trắng thấn, thoát nhìn chính là nhân vật tinh anh, hỏi anh ấy vì sao luôn ngồi trên xe, anh ấy nói đang đợi người. (Tranhquy: đợi ai thì còn phải nói ^^)

Tôn tử nói, “Chị liền nói với anh ta, dù sao cũng mua cà phê rồi, cứ vào trong tiệm mà uống, chỗ ngồi rộng, không khí lại thoải mái, còn có thể xem báo hay tạp chí, tương đối sẽ không nhàm chán, em đoán anh ấy trả lời như thế nào? Anh ấy nói trong tiệm chúng ta đều là nữ sinh, anh là đàn ông ở bên trong không tiện.”

Uông Hữu Huyền buột miệng cười, người này như thế nào lại thú vị như vậy a, không nghĩ tới thế giới này ngoại trừ Hạ Thượng Thần ra, còn có người sẽ bởi vì trong tiệm đều là khác phái mà cảm thấy ngại ngùng. (Tranhquy: chép ! vợ chồng có khác hiểu nhau quá)

Thật muốn biết anh ta trông thế nào.

Nhắc tới cũng thật là kỳ quái, Tôn tử nói anh ta có mua qua mấy lần gì đó, bất quá mỗi lần vừa vặn đều là thời điểm cô đi ra ngoài ăn cơm tối, thời gian chuẩn giống như tính toán tốt.

Thời gian chờ cà phê, anh sẽ hỏi một vài vấn đề, ví dụ như, khách trong Tiểu Tinh Quang thoát nhìn không ít, trong tiệm chỉ có hai người bận bịu tới vậy sao? Khách khứa có nhiều hay không, có người ở chỗ này có ý làm khó dễ người phục vụ không? Buổi tối nghỉ ngơi hay không, có thời gian ăn cơm không?

“Anh ấy thật là quan tâm công tác và hoàn cảnh của Tiểu Tinh Quang, nếu chị không lớn hơn anh ấy mười mấy tuổi, lại là mẹ của hai người con trai, thật sự sẽ cho là anh ấy muốn theo đuổi chị.” Tôn tử cười cười, “Không biết anh ấy ngồi trên xe chờ người nào nha, thật muốn nhìn xem nữ sinh nào phúc khí tốt như vậy.”

6. Chương 6

Cuộc sống của Uông Hữu Huyền lại được khôi phục sắc thái.

Một tuần được nghỉ ngơi hai ngày, mỗi ngày đi làm sáu tiếng đồng hồ, thời gian còn lại xem truyện tranh, xem phim, sau đó còn chạy tới đáp xe tốc hành—— cô một mực rất muốn lên phương tiện giao thông thân kỳ này, lúc trước cha mẹ chồng có sắp xếp tài xế cùng xe cho cô, cô thật sự không có can đảm bỏ qua nguyện vọng của bề trên, cho tới giờ, rốt cục mới có cơ hội thực hiện tâm nguyện.

Thời gian nhiều, lại không có người quản cô, vì vậy cô không hề tìm cố, bạn bè trung học hay đại học mời, mặc kệ quán gì, chỉ cần phối hợp thời gian là có thể gặp mặt.

Bạn trên mạng là hội người ngoài hành tinh gặp mặt, chính là nguyên lão “Huyền Huyền tinh không” trong truyền thuyết lại lần nữa tái xuất giang hồ, lần đầu tiên gặp mặt bạn bè đều rất kinh ngạc, nguyên lai “Huyền Huyền tinh không” như mới hai mươi mấy tuổi.”

Sống phóng túng, thật vui vẻ, thật vui vẻ!

Uông Hữu Huyền nghĩ, nếu như những ngày này trôi qua hai năm, cô hẳn là có thể đem Hạ Thượng Thần cách xa không hề để tâm, sẽ không còn muốn gặp người này, cũng sẽ không bởi vì anh ta mà khổ sở, mất mát, nghiêng răng nghiêng lợi.....

Đúng vậy, nghiêng răng nghiêng lợi.

Có một lần cô nằm mơ mơ thấy Hạ Thượng Thần cùng Phùng Nhã Trung kết hôn, trong mộng có cảnh cô tức giận cời giấy ra tính đập anh, đúng vào lúc này Trình Khả San xuất hiện, nói cô ấy mới là cô dâu, tiếp theo Trình Khả San và Phùng Nhã Trung hai người đánh đập tàn nhẫn, cô ở bên cạnh vừa khóc vừa vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Sau đó cô lại bị Tiểu Đình lay tỉnh.

Tiểu Đình vỗ mặt kinh hãi nói cô có phải hay không bị bóng đè, bằng không như thế nào lại phát ra tiếng rên rĩ, hừ chết cô ấy.

Cô không có can đảm nói với Tiểu Đình mình tiêu sái rồi đi sau lại không bỏ xuống được, đành phải nói mộng thấy người ngoài hành tinh bay lên cao rồi, nhưng cô lại không đuổi kịp chiếc phi thuyền ấy, cho nên tâm rất đau đớn.

Lúc ấy là nửa đêm canh ba, Tiểu Đình cũng rất buồn ngủ, nghe cô nói như vậy liền tin rồi, không có truy hỏi lại, ngược lại chính cô đột nhiên phát hiện, thì ra cô đối kẻ bạc tình vẫn còn tình cảm, mơ thấy những

ngày tháng trước kia sẽ cảm thấy ngọt ngào, mơ thấy lúc anh muốn cùng người khác kết hôn thì sẽ muốn khóc.

Có một lần cô mơ thấy cô và Hạ Thượng Thần làm lành.

Tuy nội tâm lập tức cao hứng, nhưng cô vẫn không đáp ứng, lúc ấy cô nghĩ, một khi gặt đầu, không phải cô lại muốn tiếp tục lặp lại cuộc sống trước kia sao?

Cha chồng hoàn mỹ, mẹ chồng địa vị cao quý, em chồng công chúa, những điều này sẽ không thay đổi, quan trọng nhất là, Phùng Nhã Trung vẫn là thanh mai trúc mã anh quý trọng, Trình Khả San vẫn là trợ thủ đắc lực của anh — trừ phi đầu cô bị hư, bằng không cho dù cô đối với anh vẫn còn lưu luyến, cũng không nguyện trở về cuộc sống trước kia.

So về năm tháng giả Phượng Hoàng, hiện tại cả người cô đều rất kiên định. (kiên cường + ổn định)

Cô muốn dừng cảm tiến tới, tự lập, tự mình cố gắng!

Hôm nay là lần thứ hai cô nhận được tiền lương từ Tôn tử, nhưng không hiểu sao có một loại cảm giác bất an, suy nghĩ một chút mới phát hiện, cô đã làm việc tại Tiểu Tinh Quang hai tháng lẻ mười ngày, cộng thêm việc lười biếng ở nhà của Tiểu Đình hơn hai tuần lễ, đơn giản mà nói, cô rời đi Hạ gia cũng đã được ba tháng.

Ba tháng qua, kỳ sinh lý của cô một mực không có tới. (Tranhquy: Ồ ồ Ồ ồ...)

Kỳ sinh lý của cô lúc trước vẫn rất đều đặn, kết hôn nửa năm sau mới bắt đầu không chính xác, cuối cùng một năm mức độ đã là không cách nào nắm lấy, ba bốn tháng mới đến một lần cũng có, nhưng đó là trước kia a, cuộc sống của cô hiện tại rất có quy luật, không có áp lực, cũng không còn người cho cô xem sắc mặt, theo cách nói thông thường, hẳn là khôi phục quy luật..... A.....

Nói là, bọn họ một lần cuối cùng làm giống như..... có dùng bao cao su sao?

Giống như không có, lại giống như có..... Rốt cuộc là có hay không? (Tranhquy::)), giờ cái này còn quan trọng ko chị, quan trọng là có baby hay không kìa!)

Uông Hữu Huyền hoảng hốt khi tan ca, liền vào hiệu thuốc, ôm ba loại que thử thai đắt tiền nhất thẳng đến quầy hàng tính tiền.

Tiểu thư quây thu ngân còn rất tốt nhắc nhở cô nói, “Ba cái này đều là que thử thai đó.”

Cô đương nhiên biết rõ, cô chỉ là muốn xác định một chút.

Về đến nhà, nhốt mình vào toilet, đọc kỹ càng hướng dẫn sử dụng xong, cô bắt đầu dựa theo trình tự để làm kiểm nghiệm.

Ách, mặc kệ bọn họ lần cuối cùng có hay không dùng mũ, kết luận đều là — cô trúng thưởng rồi! (Tranhquy: Ồ rê ka...)

Ba que thử thai xếp thành một hàng, dương tính, dương tính, dương tính, cô vẫn nghĩ có nên hay không suy đến đồng thời mua phải ba khuyết phẩm, cho nên.....

Ừ.

Nói thực ra, cô cũng hiểu được cô đã trúng thưởng, trong ba tháng tăng thêm mười kg có điểm vượt quá, nhưng nếu là một người ăn hai người bổ, như vậy miễn cưỡng nói được, chính là, tại sao ngay tại lúc này? Vì cái gì, vì cái gì, vì cái gì?

Tại tòa thành an dưỡng ba năm thật là làm không đến áp ra, bọn họ tưởng rằng trúng thưởng có phải là không chữa rồi, không nghĩ tới rõ ràng ngay tại lúc này.....

Ngồi trên mặt đất thật lâu, cô vẫn vẫn không nghĩ ra nên làm cái gì bây giờ.

Có điểm cao hứng, nhưng là có điểm không biết làm sao.

Không biết là trai hay gái, giống Hạ Thượng Thần nhiều, hay giống Uông Hữu Huyền nhiều? Ừ, hay là giống anh thì tốt lắm, nó lớn lên tương đối dễ nhìn, cô thích con mắt anh, hi vọng bảo bối cũng có đôi mắt

như vậy, về phần khuôn mặt giống cô thì tốt hơn, mặt của anh có đường cong quá sắc bén, có khi sẽ cho người khác có cảm giác khó thân cận, cô thì là mặt trứng ngỗng, thoát nhìn tương đối thân thiết.

Tên nha, đương nhiên là do cô lấy, mang thai bảo bối nghe nói rất vất vả, mẹ hẳn là có quyền lợi đặt tên.

Suy nghĩ một hồi, nở nụ cười ngốc một hồi, Ông Hữu Huyền rốt cục nhớ tới phải báo một chút cho cha hài tử—— tuy vợ chồng đã là người lạ, nhưng cô đối Hạ Thượng Thần cơ bản vẫn còn tin tưởng, biết rõ cô có thai, anh thân là ba ba, xét về tình về lý cũng phải thông báo một tiếng. (Tranhquy: Cuối cùng cũng quay lại trọng điểm của vấn đề =.==!!)

Nói cho anh biết hẳn là tương đối tốt, bọn họ sẽ hẹn đi ra ngoài, ngồi xuống trao đổi về chuyện con cái, tuy không thành vợ chồng nhưng vẫn có thể làm ba mẹ cục cưng nha, cục cưng có nhiều người chiều cổ, nhiều người yêu thương cũng không phải là chuyện xấu.

Đúng vậy, hẳn phải nói với anh.....Tuy nhiên, làm sao mở miệng mới là vấn đề.

“Em mang thai”, đi thẳng vào vấn đề như vậy thì quá trực tiếp.

“Đã lâu không gặp, anh có khỏe không?”, có điểm kỳ quái.

“Có việc này muốn hỏi ý kiến của anh một chút”, cũng không phải là hỏi ý kiến, ánh mắt của cô quyết định, anh nói cái gì cũng không thể thay đổi quyết định của cô.

“Hôm nay thời tiết thật tốt, đó, đúng rồi, thuận tiện nói cho anh nghe em mang thai rồi”, cái này không được tự nhiên lắm.

Suy nghĩ thật lâu, hay là trực tiếp nói cho anh biết tốt nhất rồi.

Đơn giản sáng tỏ mới là vua nha.

Đúng, đúng vậy, chính là như vậy, thừa dịp đang có dũng khí liền một hơi nói ra, bằng không lại không biết đến lúc nào.

Hít sâu một hơi, Ông Hữu Huyền cầm điện thoại lên, nhấn phím 1.

Vài tiếng sau, điện thoại được tiếp, đang muốn mở miệng, đối phương lại đoạt nói trước, “Đây là điện thoại của Hạ Thượng Thần, anh ấy hiện tại không thể nghe máy, xin hỏi ngài là ai?”

Ông Hữu Huyền nhìn đồng hồ báo thức một chút, buổi tối mười một giờ, thanh âm cô nghe được cũng xuất hiện, Phùng Nhã Trung.

Ừ.....

Sờ sờ bụng, con nghĩ, hài tử, con nhất định chỉ có thể có mẹ.

Cô bịt chặt cái mũi, “Xin lỗi, gọi nhầm số.”

Ngoại trừ làm bộ đánh sai điện thoại, cô thật không biết muốn nói cái gì, lúc này, một cô gái giúp một người đàn ông tiếp điện thoại, còn có thể có cái gì?

“Xin lỗi.” người tiếp theo cúp điện thoại.

Ở điện thoại bên kia, Phùng Nhã Trung vừa cúp máy, Hạ Thượng Thần đã đi đến.

Thấy cô mang vẻ mặt không giải thích được, anh liền mở miệng, “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.”

“Có rảnh rồi chúng ta tiếp tục.”

“Được” Phùng Nhã Trung cười, “Đại luật sư.”

Hạ đại luật sư gần đây bởi vì một nguyên nhân không thể cho ai biết, từ chối không tiếp các vụ án lớn, còn rất muốn nhanh tay ném vụ Phi Tường hàng không đi, chẳng những cùng một chỗ với luật sư Tôn, luật sư Hoàng tăng ca mỗi ngày, ngay cả cô cùng Vũ thần đều bị nắm.

Vũ Thần đã mệt mỗi vài ngày, vừa mới nằm trên ghế sa lon ngủ gật, Hạ Thượng Thần đi vào phòng giải khát pha cà phê, điện thoại vang lên, cô sợ cắt đứt sự nghỉ ngơi của Vũ Thần, cho nên mới tiếp, không ngờ lại là nhầm số.

Hãng hàng không Phi Tường làm giả sổ sách y như thật, ngay cả cô có giấy phép kế toán viên cao cấp trước sau đều phải mất nửa tháng mới tìm ra điểm không hợp lý.

Bọn họ bận đến tận mười một giờ tối, bảo vệ đi lên đuổi người.

Hạ Vũ Thần ở phía sau xe liền lăn ra ngủ, Hạ Thượng Thần thì chở Phùng Nhã Trung trở lại nhà cô.

Trên đường, Phùng Nhã Trung mở miệng hỏi, “Tôi ngày đó cùng bác gái ăn cơm, bà ấy hình như rất muốn tác hợp hai người chúng ta với nhau.”

Hạ Thượng Thần cười, “Cô không nói với bà ấy rằng cô chán ghét đàn ông sao?”

“Mẹ của tôi ở bên cạnh, tôi sợ bà nghe xong rồi té xỉu.”

Phùng Nhã Trung là sợ đàn ông, Hạ Thượng Thần là một trong số ít người khác phái cô nguyện ý thân cận, bởi vì từ nhỏ cùng nhau lớn lên, anh đối với cô từ đó đến giờ lời nói và việc làm đều không có vượt quá, bởi vậy cô ở cùng một chỗ với anh rất yên tâm.

Đại khái cũng là bởi vì loại yên tâm này, tạo cho hai bà mẹ có ảo giác —— là một đôi Kim Đồng Ngọc Nữ a, đáng tiếc kim đồng yêu dân nữ, ngọc nữ tham món lợi nhỏ t*. (*Tranh quy: là chị Phùng Nhã Trung không thích đàn ông, mà ta like câu này ghê)

“Bác gái một mực nói với tôi, đã ly dị cũng không phải là khuyết điểm lớn gì, hướng chi việc ly hôn này là ý của vợ anh, con trai bà cũng không phải có lỗi với cô ấy, tôi sao ở bên cạnh hát đệm, hại tôi rất xấu hổ.” Lúc mẹ hẹn cô ăn cơm cô còn rất cao hứng, không nghĩ tới lại là Hồng Môn Yến, sớm biết như vậy sẽ không đi.

“Tôi trở về sẽ nói ẹ tôi biết, làm cho bà đừng có lại đánh chủ ý lên cậu.”

“Tôi cảm thấy tiếp tục như vậy không phải là biện pháp, tôi là nói cậu, trong mắt bác gái, cậu là nam nhân độc nhất vô nhị chất lượng tốt, cần nhân tài có nhân tài, đòi tiền tài có tiền tài; lại thông minh, anh tuấn vô cùng, còn hiểu biết về cuộc sống, nghệ thuật, bà giống như rất không thể tiếp nhận chuyện cậu bị vứt bỏ..... Một mặt là yêu thích tôi, cùng lúc giống như có loại cảm giác muốn xả giận, loại.....”

“Tôi hiểu.”

“Cậu hiểu là tốt rồi.”

Hạ Thượng Thần rất hiểu mẹ mình, bà đối với chuyện anh cùng Hữu Huyền kết hôn, từ đầu tới cuối không hề thỏa mãn, đương nhiên kể cả chuyện bọn họ rõ ràng lựa chọn công chứng.

Bà muốn một người vợ lý tưởng, sau đó cho con trai một hôn lễ lớn, tại nhà hàng năm sao, mở tiệc trăm bàn, mời đến các nhân vật nổi tiếng, mọi việc sẽ được tiến hành đồng loạt.

“Tôi nghĩ, cậu nên cùng bác gái giải thích cho rõ ràng, bởi vì chuyện này cố gắng đừng đánh chủ ý lên tôi, trong tiệc xã giao có rất nhiều tiểu thư chưa lập gia đình, tin tưởng tôi, ly hôn không tổn hao gì giá trị thân thể của cậu, các cô cô đối với cậu đều rất có hứng thú.” Nói chuyện với nhau xong, Phùng Nhã Trung kết luận, “Bác gái có rất nhiều cô dâu để lựa chọn.”

“Thật đáng tiếc bà chỉ có một con trai.”

“Còn con trai luôn một mực đối với Ông Hữu Huyền.” Phùng Nhã Trung cười cười, “Hữu Huyền khỏe không?”

“Cũng không tệ lắm, thoát nhìn rất có tinh thần, cũng mập hơn một chút.”

Cô bây giờ hay ở trong tiệm cười tủm tỉm.

Có đôi khi trong tiệm không có người, liền thấy cô ăn cái gì đó tại quầy hàng bên cạnh, bất kể là món điểm tâm ngọt hay là đồ ăn vặt, đều ăn đến mặt mày hớn hở, mắt híp thành một đường chỉ.

Cô hiện tại biểu lộ nhiều hơn, khí sắc cũng có vẻ hồng nhuận.

“Cô ấy biết hay không mỗi ngày cậu đều gặp cô ấy?”

Trước kia lúc ngồi xe anh, cô phát hiện một đồng lớn hóa đơn “Tiệm đồ ngọt Tiểu Tinh Quang”, đều là một ly cà phê. Tuần trước cô vô tình đi ngang qua Tiểu Tinh Quang, thấy thời gian vẫn còn, cho nên xuống xe uống ly cà phê, ăn chút bánh ngọt, ngồi xuống một chỗ phía góc tiệm.

Cà phê không tệ, bánh ngọt hương vị vô cùng tốt, đang lúc cô chuẩn bị rời đi thì thấy Ôn Hữu Huyền từ phía sau đi ra, trên tay cầm khay tràn đầy từng khối từng khối bánh ngọt vừa cắt rất đẹp, cô khom người, hít mất vẻ mặt hạnh phúc đem bánh ngọt cẩn thận đặt ra giữa quầy thủy tinh để trưng bày.

Phùng Nhã Trung không rõ ràng lắm tình huống của hai người bọn họ, suy nghĩ, thừa dịp Ôn Hữu Huyền quay đầu vào liền đứng dậy rời đi.

Đẩy cửa ra thì vừa vặn thấy xe màu đen của Hạ Thượng Thần mới mua ngừng ngay đường cái đối diện.

Đáp án rõ ràng, mua cà phê là giả, nhìn mặt vợ trước mới là thật.

Cô bởi thế ngoài ý muốn mới biết được anh mỗi ngày đều đến xem vợ trước đi làm.

”Này có cái gì làm cô ấy biết đến, huống chi hiện tại tôi còn bận công tác, cái gì cũng không thể làm được, không bằng cứ như vậy.”

“Bác trai bác gái nếu phát hiện cậu chăm chỉ kết thúc án là vì không muốn bị công việc trói chặt, có thể thường xuyên đến xem cô ấy, nhất định rất bị đả kích.”

Hạ Thượng Thần cười cười, “Bọn họ có điểm cảm giác, chỉ là không thừa nhận mà thôi.”

Đồ đạc của Ôn Hữu Huyền vẫn còn ở trong phòng bọn họ, mẹ anh mấy lần định gọi Trần tửu đóng gói ném đi đều bị anh cự tuyệt.

Người vợ mọi người không thấy, con trai còn không chịu vứt bỏ đồ đạc của cô, đây không phải rất rõ ràng sao?

Chỉ là, anh rất khó nói với ba mẹ, hạnh phúc đối với anh chính là vợ chồng cùng ở chung một chỗ trải qua thời gian nhàn nhã, cô đọc truyện tranh của cô, anh xem thi đấu EU của anh, cô vì truyện tranh vừa khóc vừa cười, anh vì một cú phạt góc hoặc một trái vào gôn mà hưng phấn kêu to.

Thời điểm ra ngoài có thể lựa chọn đi Las Vegas ngợp trong vàng son* để đánh bài, xem một chút ca múa xuất sắc, thử xem vận may, mà không cần phải đi nghe kịch âm nhạc thể kỷ, xem những bộ sưu tập tranh kinh điển. (*xa hoa đồi trụy)

Một chai rượu nho ngon, hương vị không tồi, không nhất định phải cất vào hầm rượu.

“Nếu như bác trai bác gái trông thấy nét mặt của cậu bây giờ, sẽ hiểu rõ Hữu Huyền đối với cậu mà nói có bao nhiêu quan trọng.”

“Chỉ tiếc thành kiến về chuyện này không phải vì biết rõ bất cứ chuyện gì mà biến mất. Bọn họ không thích Hữu Huyền, cho dù bọn họ rất rõ ràng ba năm này Hữu Huyền cũng đã cố gắng mua vài cuốn sách, vài đĩa CD cùng một ít hình mẫu, không tốn nhiều tiền, cũng rất cố gắng làm tốt, chính là, không thích chính là không thích —— cậu không có biện pháp miễn cưỡng ai muốn yêu mến ai, ai muốn nịnh nọt ai, bọn họ sinh tôi, nuôi tôi, yêu tôi, chẳng lẽ muốn tôi bởi vì một chuyện bọn họ không có biện pháp không chế lại đi chỉ trích bọn họ sao? Tôi làm không được, cùng dưới một mái hiên, tôi rất rõ ràng bọn họ cũng cố gắng muốn yêu ai yêu cả đường đi.”

“Vậy cậu từ nay về sau làm sao bây giờ?”

“Cái gì làm sao bây giờ?”

“Bác trai bác gái cùng Hữu Huyền rõ ràng không hợp, vậy cậu.....” Phùng Nhã Trung biết rõ Hạ Thượng Thần đối với vợ trước còn rất yêu, cũng không có ý định buông tha cho cô ấy.

“Tôi sẽ không miễn cưỡng Hữu Huyền, cũng sẽ không miễn cưỡng ba mẹ, tôi sẽ một bên tiếp tục làm con trai tốt, hiếu thuận bọn họ, một bên làm cho Hữu Huyền tin tưởng tôi thêm lần nữa, một lần nữa học tập cách làm một người chồng tốt.”

Anh thậm chí nghĩ tốt lắm.

Anh sẽ mua cho hai người một ngôi nhà nhỏ để Hữu Huyền ở, bình thường anh vẫn ở tại Dương Minh Sơn, vào ngày nghỉ của Hữu Huyền anh sẽ trở về ngôi nhà nhỏ ấy.

Đây là phương pháp xử lý hài hòa nhất. (Tranh quy: nghe mà giống như chị là tình nhân bí mật của anh vậy)

Chỉ cần qua vài ngày, là anh có thể đem vụ án của hãng hàng không Phi Tường vào giai đoạn sơ khảo, nên sưu tập tư liệu, tham khảo chi tiết, tất cả chứng cứ liên quan cũng đã sửa sang lại, công việc kế tiếp sẽ không quá phí công, đơn giản mà nói, mấy ngày nữa thời gian rảnh của anh sẽ có rất nhiều rất nhiều.

Nghĩ tới đây, anh nhin không được mà mỉm cười.

Tâm tình tốt, lời nói tự nhiên nhiều hơn, đương nhiên, hai người nói đến nói đi cũng không thoát thể giới tình cảm của mình, anh muốn cô nên cùng mẹ của cô nói chuyện một chút, dấu điểm không phải là một biện pháp; cô thì muốn anh hảo hảo cố gắng lên, nhớ rõ khi tái hôn nên tổ chức một hôn lễ long trọng, bởi vì, không có thiếu nữ nào mà không thích hôn lễ.

Hai người vừa lái xe vừa nói chuyện, không chú ý người nằm ở chỗ ngồi phía sau ngủ Hạ Vũ Thần đã sớm tỉnh lại, biểu lộ phức tạp khi nghe bọn họ nói chuyện.

Nghe thấy chuông gió phát ra tiếng vang, Uông Hữu Huyền theo phản xạ nói, “Hoan nghênh quý khách.....”

Là ảo giác sao?

Cô thấy rõ ràng Hạ Thượng Thần?

Cô xoa xoa con mắt, trong lúc nhất thời không cách nào phản ứng, xem ra ngày có chút suy nghĩ không chỉ làm đêm mộng, còn có thể giữa ban ngày xuất hiện ảo ảnh..... Chính là, ảo ảnh bước đi cần phải có âm thanh sao.....

Nói như vậy —— chính là người đó!

Cô đại khái từng dự đoán qua ít nhất mười kiểu cảnh tượng bọn họ ngẫu nhiên gặp lại, bất kể là tại quán ăn, trên đường, sân bay, hay là trạm thu phí, cô còn nhớ rõ muốn mở đầu như thế nào, nhưng cô không có luyện tập qua sẽ gặp trực tiếp anh ngay tại quán Tiểu Tinh Quang.

Cô là nên nói hoan nghênh quý khách sao? (*dạng như là kính chào quý khách)

Chính là, hơn ba tháng không thấy chồng trước, câu nói đầu tiên lại là “Hoan nghênh quý khách” giống như là không có khí thế.

Không biết giả bộ như không quen, chiều này hữu dụng hay không, dù sao cô hiện tại sắc mặt hồng nhuận lại mập thêm 10kg, so với lúc rời nhà đi ngày đó, cũng có thể nói tưởng như hai người khác nhau, giả bộ như không biết, hẳn là..... Nói không chừng..... được đó.....

“Ngài khỏe chứ, xin hỏi..... dùng tại đây hay mang đi?”

Người đàn ông mắt chứa vẻ cười, “Dùng tại đây.”

“Ách..... Xin hỏi muốn dùng gì?”

” Một ly cà phê kiểu Mỹ, mặt khác cho tôi một phần bánh bích quy mặn.”

“Vâng.”

Xem ra là vượt qua kiểm tra rồi, hô.....

Không có khó khăn như vậy nha, làm chi mà chính mình dọa chính mình, cô giờ phút này chính là năm mươi mốt kg! Huống chi, hai ngày trước cô vừa đi cắt bỏ tóc dài bỗng bênh, hiện tại chính là tóc ngắn nhanh nhẹn, cộng thêm hôm nay vừa vặn đeo kính mắt, chợt nhìn lại căn bản là khác hoàn toàn so với trước kia.

Yên lòng xong, cô mồm miệng cũng lưu loát nhiều hơn, “Xin ngài tìm vị trí ngồi trước, đợi tí nữa sẽ mang cà phê qua.”

“Xin hỏi một chút vị trí nào bên cạnh có đầu cắm? Tôi cần lên mạng.”

“Ở mỗi góc vị trí đều có ổ điện cả.”

Người đàn ông cước bộ ưu nhã bước đi thông thả về phía góc quán.

Liên bóng lưng cũng còn tốt như vậy, Ông Hữu Huyền một bên vừa pha cà phê vừa nhìn, nếu như tuần lễ trước cô gọi điện thoại cho anh xong, không phải Phùng Nhã Trung tiếp, cô sẽ không đến nỗi nghĩ gặp mặt giả bộ như không nhận ra anh.

Nhớ tới thật đúng là một trăm vạn lần thở dài.

Nhớ lại quá khứ, cô cùng Hạ Thượng Thần ở giữa thật có thịt sò tồn tại, chỉ là, bị thịt sò che khuất mắt kính chính là cô —— như thế nào cô không phát hiện, nguyên lai anh cùng Phùng Nhã Trung thân mật như thế.

Thời điểm biết mình mang thai, cô hoang mang lo sợ còn anh cứ nhiên ở cùng một chỗ với cô ấy, buổi tối mười một giờ.....

Hừ hừ, cô chỉ tay lên trời khấn cầu Phùng Nhã Trung ngay cả quả trứng cũng sinh không được. (Tranhquy: chị trừ gì ngu vậy, người ta là người chứ có phải chim đâu mà sinh trứng, lại còn bảo là ko sinh đc)

Đem cà phê cùng bánh bích quy mặn đặt trên khay, cô hướng bàn phía trước đi tới, “Ngài khỏe chứ, cà phê cùng điểm tâm của ngài đây.”

Người đàn ông đeo mắt kính nhìn từ màn hình laptop chuyển qua trên mặt cô, mỉm cười.

Ông Hữu Huyền bị anh cười đến có điểm sợ hãi. (Tranhquy: rồi, anh bắt đầu tung chưởng)

“Em..... Gần đây khỏe không?”

Cái này có vấn đề..... Rất có vấn đề!

Cô trừng to mắt nhìn anh, tạm thời không trả lời.

“Anh nói, ” người đàn ông hắng giọng một cái, “Ông Hữu Huyền, em gần đây có khỏe không?”

Thấy cô cứng đờ người không nhúc nhích, người đàn ông cười chỉ chỉ bằng tên vàng trước ngực cô, “Ba chữ kia đọc là Ông Hữu Huyền đúng không?”

Ách.....

“Tôi là Hạ Thượng Thần, chồng trước của em, trước mắt độc thân, đang đi làm tại văn phòng luật sư Hạ thị.” Người đàn ông dù bạn vẫn ung dung cười, “Còn cần tự giới thiệu những thứ khác sao?”

“Không cần.”

“Như vậy, em gần đây khỏe không?” Người đàn ông hỏi vấn đề này lần thứ ba.

Cảm giác được anh tựa hồ là cần phải nhận được đáp án, Ông Hữu Huyền trong thống khổ mang theo bất đắc dĩ trả lời, “Rất tốt.”

“Vậy là tốt rồi.”

7. Chương 7

“Tiểu thư, mỹ nam laptop hôm nay đã đến chưa?”

Uông Hữu Huyền khóc thét một tiếng, đó, lại nữa rồi.

Mỉm cười, mỉm cười, “Hôm nay chưa thấy đến.”

“VẬY THÌ TỐT QUÁ.” Trước quầy hai vị tỷ tỷ mặt lộ vẻ vui mừng, “Chúng tôi muốn hai ly trà xanh, hai phần Kinh Đô Quả Tử, một phần giữ nguyên vị một phần caramel.”

Nhẫn nại, nhẫn nại, “Được, lát nữa tôi sẽ mang qua cho các vị.”

Nhìn hai vị office lady chọn lấy vị trí góc bên cạnh, Uông Hữu Huyền nhin không được thở dài một tiếng, nội tâm thật sự rất muốn hỏi, vì cái gì, vì cái gì, vì cái gì a a a a!

Kể từ sau ngày đó, Hạ Thượng Thần cơ hồ mỗi ngày, bắt quá là nửa tháng gần gũi, người đàn ông này đã biến thành phong cảnh của Tiểu Tinh Quang —— mặc dù trong tiệm cơ hồ đều là khách nữ, nhưng từ khi có soái ca khí chất dễ nhìn, khách hàng tựa hồ càng nhiều. (Tranhquy: biết sao đc, con người ta luôn hướng tới chân thiện mỹ mờ chị:lol:)

Hơn nữa, còn giúp anh lấy biệt hiệu, gọi là “mỹ nam Laptop”.

Bởi vì anh luôn mang theo laptop nhỏ, có đôi khi xem tài liệu, thời gian nhiều hơn là nói chuyện điện thoại.

Xem các chị em gần như mê muội anh, cô không hiểu sao lại có chút tức tối, từng một lần cô đã hỏi một đám nữ sinh cấp 3, “Các em một mực nói anh ấy tướng mạo tốt, khí chất ưu nhã, sẽ không nghĩ tới anh ấy có thời gian nhiều như vậy thật kỳ quái sao? Nói không chừng anh ấy là người bị công ty khai trừ, sau đó ở đây giết thời gian đó.” (Tranhquy: Chị đang ghen !!!!!!!)

Nữ sinh cấp 3 đều cười hỉ hả trả lời, “Anh ấy thấy thế nào đều là làm việc trên laptop nha.”

Cô bé khác vội vàng gật đầu, “Đúng đúng đúng, hơn nữa trên mặt anh ấy có dung quang toả sáng như vậy, căn bản không giống người bị đuổi việc.”

“Chị phục vụ, chị không phải là do yêu mến anh ấy nên mới ghen chứ?”

Ghen? Cần tới sao? Cô nổi danh lừng lẫy, chính là kẻ vứt bỏ lão bản tương lai của Hạ gia kia.....Người phụ nữ không biết tốt xấu a.

Nhưng khó trách mấy chị em này lấy việc thưởng thức anh làm vui, tựa như cô đã từng nói, anh lúc làm việc vĩnh viễn đều phát sáng.

Chỉ là trước kia chỉ có phát sáng đến cô, bây giờ là phát sáng cả Tiểu Tinh Quang.

Những nữ sinh kia cùng office lady luôn rất có chí hướng cùng nhau lấy anh làm tâm điểm, gần cửa sổ tựa vào quầy cũng không còn là vị trí tốt nhất nữa, trọng điểm là, mỹ nam hôm nay ngồi ở đâu.

Hạ Thượng Thần tại Tiểu Tinh Quang lấy được ái mộ, không thua thần tượng ngôi sao.

Anh cơ hồ mỗi ngày đều tới nơi này, có đôi khi nán lại cả buổi chiều, có đôi khi thì chỉ lấy một ly cà phê, liền đứng bên quầy một bên uống một bên hỏi cô ba bốn câu, mười phút sau tính tiền rồi đi, quả thực..... Quả thực là đặc biệt giống đến xem cô vậy.

Nhưng tự mình đa tình luôn dễ dàng phát sinh bi kịch, cho nên Uông Hữu Huyền mặc dù có chút dao động, nhưng lại không dám loạn động như vậy, ôi.

Đem trà xanh cùng Kinh Đô Quả Tử đưa đi, Uông Hữu Huyền trở lại trước quầy vừa định sửa sang lại mặt bàn, tay cầm cửa khẽ động, chuông gió liền vang lên, đó, chính là “mỹ nam laptop”.

Áo sơ mi trắng, quần tây đen, đơn giản, lại càng có thể tôn lên dáng người thon dài của anh.

Bỏ qua những vui mừng cùng ân oán không nói, anh thật sự rất đẹp mắt, như cô đã sống cùng anh ba năm, có đôi khi trong lòng cũng còn có loại cảm giác “Wow”, huống chi những người kia hoàn toàn không biết lai lịch của anh.

Lớn lên tốt như vậy, muốn cho người khác thần hồn điên đảo quá dễ dàng.

Cô cầm lấy khay, “Xin hỏi ngài cần gì.”

“Một ly cà phê kiểu Mỹ.”

Không gọi bánh bích quỳ, ý anh là đứng uống, uống xong lại đi, xem ra những office lady đang ngồi trong góc mừng thầm phải thất vọng rồi.

Đem ly đặt ở trên máy cà phê, cô ấn phím, theo thanh âm phốc lổ phốc lổ, cà phê chậm rãi rơi, hương vị vô cùng..... Ủ.....

Mang thai thật sự là chuyện thần kỳ, cà phê rõ ràng rất thơm, nhưng vào lúc này cô lại cảm thấy có điểm không thoải mái.

Ôi, không xong, tiểu tử kia thế nào lại, trước đây không phản ứng gì, vì sao hôm nay kích động như thế? Uy, an phận chút đi, tiểu bằng hữu.

Nét mặt của cô tự nhiên không tránh được con mắt của Hạ Thượng Thần, “Làm sao vậy?”

“Không có việc gì.” Không có việc gì mới là lạ.

Uông Hữu Huyền ôm bụng, chau đôi lông mày, suy nghĩ có nên nói với Tôn tỷ đang ở phía sau đóng gói hàng mua qua Internet, cô muốn xin nghỉ nửa ngày.

Hạ Thượng Thần thấy thần sắc của cô không bình thường, cũng không quản những người khác đang nhìn, trực tiếp chạy vào trong quầy, đỡ lấy cô, nhẹ nhàng đem cô đặt ở trên ghế, tiếp theo nhìn tấm bảng “Không phận sự miễn vào” trên cửa kêu to, “Xin hỏi bên trong có người hay không?”

Uông Hữu Huyền liền vội vàng kéo anh, “Đừng..... Không có gì, tôi nghỉ ngơi một chút là tốt rồi.”

Nhưng Tôn tỷ đã đi ra, thấy bộ dạng cô sợ hết hồn, “Hữu Huyền, em không thoải mái sao? Sắc mặt sao lại kém vậy.”

“Tôi mang cô ấy đi khám bác sĩ.”

“Không cần.” Hay nói giỡn, khám bác sĩ anh chẳng phải sẽ biết trong bụng của cô có một tiểu Bảo Bảo sao? Trải qua sự kiện gọi điện thoại đêm khuya lần trước, cô nghĩ không muốn cùng anh nhắc lại quan hệ gì cả.

Hơn nữa theo suy đoán cô về cha mẹ chồng trước tình huống cháu trai, ai biết sẽ phát sinh chuyện gì? Làm không tốt sẽ là “Cầm lấy năm trăm vạn, từ nay về sau đứa nhỏ này với cô không quan hệ”, nếu cô cự tuyệt sau sẽ biến thành “Không cầm, ngại năm trăm vạn thiếu sao? Muốn bao nhiêu cô mới chịu.”

Bọn họ thân tình ước định vốn không xa rời tiền tài, thật đáng buồn, cô mới không cần để bảo bối tâm can của mình lớn lên như thế.

Nghe thấy Hạ Thượng Thần đang gọi xe cứu thương, Uông Hữu Huyền thật sự rất muốn ngăn cản anh.

Cô muốn nói, gọi Tiểu Đình, gọi Tiểu Đình là tốt rồi.

Chính là, cô rõ ràng một câu cũng nói không nên lời, đầu rất choáng, tiếng nói của tất cả mọi người đều thành tiếng ong ong, liền trước mắt hình ảnh đều chuyển động.

Trần nhà xoay a xoay, xoay a xoay..... Xoay a.....

“Mang thai?”

“Mang thai.”

“Bác sĩ ông là nói.....”

“Cô ấy mang thai.” Bác sĩ nhìn người đàn ông trước mắt vì vui mừng mà trở nên ngốc nghếch, kiên nhẫn giải thích: “Trong bụng có hài tử, hơn ba tháng rồi, anh không biết sao?”

Người đàn ông lắc đầu, cục cựa, hài tử, một đứa bé.

Hạ Thượng Thần trong lòng dâng lên rất nhiều suy nghĩ, muốn nói nhưng lại cảm thấy giống như cái gì đều không nói ra được, Hữu Huyền..... Hơn ba tháng.....Anh, anh muốn làm cha.

Chính là, cô không có nói cho anh biết —— anh xác định Hữu Huyền biết mình có con, thấy cô mặc đồ liền thân rộng thùng thình che bụng, điểm ấy có thể hiểu được, cô đối với chính thân thể biến hóa của mình rõ như lòng bàn tay, chính là cô quyết định dùng phương thức im lặng.

Mùng rở qua đi, anh đột nhiên lâm vào suy nghĩ thật lâu.

Cô không có tính toán cùng anh chia sẻ tin tức tốt này, vì cái gì? Anh là ba ba hài tử không phải sao?

“Bụng của cô ấy đã có phần hơi lớn rồi, không nhìn ra sao?” Bác sĩ cười cười, “Trên cơ bản không có vấn đề gì, tỉnh lại nếu như cảm thấy không có gì không thoải mái có thể đi về, về nhà nên chú ý dinh dưỡng cân đối, giấc ngủ đầy đủ, bảo trì tâm tình vui vẻ, nếu như lo lắng, cho cô ấy chuyển vào khoa phụ sản ở một hai ngày.”

Sau khi bác sĩ rời đi, Hạ Thượng Thần ngồi xuống bên giường, thấy cổ áo Ưông Hữu Huyền có chút bung ra, đưa tay thay cô chỉnh lại, vòng trang sức màu bạc trên cổ cô theo tay của anh trượt xuống, chiếc nhẫn rơi ra, xuất hiện bên cạnh cổ áo.

Anh nhìn nhìn không được mỉm cười, xóa đi chán nản vừa xong. Anh cho rằng cô bị mất, không nghĩ tới.....

Đó là nhẫn kết hôn của bọn họ.

Người ngủ trên giường lông mày chậm rãi giãn ra, miệng hơi mở ra chút, thoát nhìn dường như không có lớn lên, thật khó tưởng tượng vợ đã có tiểu hài tử.

Anh thay cô khép lại tốt cổ áo, nhớ tới lần đầu tiên hai người gặp mặt, cô ở trong tiệm sách, bởi vì quên mang thẻ photocopy mà ngồi chồm hổm trên mặt đất vẽ mặt thống khổ xoa đầu của mình.

Anh nói, của tôi, cho bạn mượn.

Cô không lập tức nhận ngay, ngược lại là hỏi anh, “Bên trong tiền còn đủ không? Tôi muốn in một trăm trang, vạn nhất tôi in xong xuôi rồi bạn không đủ dùng, như vậy không tốt lắm.”

Lập tức anh đã cảm thấy cô bé này cá tính không tệ, tuy nhiên hành vi có điểm cổ quái, nhưng rất quan tâm, biết thay người khác suy nghĩ.

Về sau vì gặp mặt trả tiền, vì thời gian vừa vặn là giờ cơm, liền thuận tiện tại phòng ăn sinh viên ăn cà ri, nửa giờ ngắn ngủn, cô khiến cho anh nở nụ cười rất nhiều lần, có đôi khi kỳ thật cũng không tốt như vậy, nhưng đã gặp cô với bộ dạng thành thật, anh liền không nhìn được mà nở nụ cười.

Anh đã thật lâu không cảm thấy cao hứng như vậy.

Cơm nước xong thì lần đầu tiên cảm thấy không nghĩ cùng một người tách ra.

Sau đó anh đề nghị, đi xem phim a, gần nhất có rất nhiều phim xem rất hay.

Trước khi nghỉ hè, bọn họ một tuần gặp nhau một hai lần, lúc ấy còn không có nghĩ đến luyện ái gì cả, chỉ là yêu thích cùng cô ở một chỗ.

Bạn bè nói, nếu anh cứ tiếp tục như vậy, không chừng mọi người hội hiểu lầm là anh đang theo đuổi, vạn nhất cô gái ấy thích anh làm sao bây giờ? Cùng cô cho thấy “Thật xin lỗi, tôi chỉ xem bạn là bạn bè bình thường” ? Như vậy, đối cô gái mà nói cũng không công bằng.

Anh nghĩ nghĩ, gặp mặt, ăn cơm, điện thoại, cùng nhau đi học thư viện, thấy thế nào đều là lộ trình hẹn hò, nếu như cô thật sự nghĩ là anh đang đuổi theo cô, cũng không tính kỳ quái.

Mọi việc qua đi, anh cũng hiểu được có khả năng này, vì tránh cho hiểu lầm không cần thiết, anh không hẹn hò qua lại với nữ sinh Ưông Hữu Huyền nữa.

Sau đó cô có gọi điện thoại qua một hai lần, anh không tiếp, chỉ nhắn lại nói gần đây bận nhiều việc, có thể không rảnh gặp mặt cô. Nữ sinh không ngu ngốc, đương nhiên hiểu ý tứ của anh, không gọi tới nữa, cũng không nhắn tin hỏi thăm anh, nhưng đôi khi anh thấy ánh xanh lè trên tín hiệu online, đều có loại

cảm giác kỳ quái, rất muốn gọi cho cô như trước, gửi một ít hình ảnh hoặc là tin tức ngu ngốc, sau đó hai người cười ha ha một phen.

Nhưng là chỉ là muốn mà thôi, anh không có làm như vậy.

Nếu như anh đối với cô không có ý tứ gì, sẽ không nên làm cho người ta hiểu lầm chuyện tình cảm, vì tốt cho nhau, vẫn là đem khoảng cách kéo xa một chút.

Sau khi cắt đứt quan hệ, anh không hề cảm thấy thoải mái, ngược lại rất tưởng niệm cảm giác như tắm gió xuân mà cô cho anh, thấy đồ ăn ngon dễ nhìn sẽ nghĩ, nếu như Uông Hữu Huyền thấy, sẽ có phản ứng gì.

Anh từng trải qua yêu đương, biết rõ loại cảm giác này là cái gì, đó là tình cảm đặc biệt khi mỗi một đoạn tình yêu bắt đầu mới có.

Suy đoán, tưởng niệm, về một người, một thời điểm mà cười ngây ngô.....

Một buổi chiều mùa hè, anh tới thư viện, thấy bên cửa sổ Uông Hữu Huyền cùng một nam sinh ngồi cùng một chỗ, hai người ngồi đối diện với màn hình laptop không biết đang nói cái gì, thần sắc đều là hưng phấn vui vẻ, nam sinh nói mấy câu, cô lập tức cười đến thấy răng không thấy mắt.

Hạ Thượng Thần nghĩ, chính mình có lẽ là thích cô.....

Không, nhất định là thích cô!

Cho nên khi đã gặp cô cùng nam sinh khác ở cùng một chỗ thì sẽ cảm thấy không thoải mái; thấy hai người vui vẻ, sẽ cảm thấy rất không vui.

Vì vậy anh cùng Uông Hữu Huyền liền khôi phục liên lạc.

Đồng thời cũng khôi phục xem phim, đọc sách, tản bộ, còn có thời gian linh tinh khác.

Cô chưa từng hỏi anh vì cái gì biến mất rồi lại xuất hiện, mãi cho đến thời điểm quyết định kết hôn, cô nhớ tới chuyện này, cần phải hỏi ra kết quả, kết quả là, úp úp mở mở rồi cũng phải nói rõ.

Nghe vậy, cô cười trêu chọc, “Nguyên lai anh sợ em thích anh sao, đại tình thánh.”

Người đàn ông cảm thấy lấy cách nghĩ tự cho là đúng của mình trước kia, cũng rất mất mặt, nhưng thật sự không cách nào phản bác tâm tính kia không được, đành phải xuống nước, thỉnh cầu bà xã tha thứ anh năm đó không hiểu chuyện.

Anh cũng hỏi qua Uông Hữu Huyền thích anh ở điểm nào, vợ đại nhân ngược lại rất thẳng thắn thừa nhận, “Anh rất tuần tú nha.”

Cái gì, anh không cách nào tiếp nhận cái này..... Anh lớn lên rất đẹp trai, đúng vậy, nhưng anh còn có điểm khác.....

“Nhưng anh đối với em ấn tượng đầu tiên chính là rất tuần tú nha, em nói ấn tượng đầu tiên không phải là tại nhà hàng gặp mặt trả tiền khi đó, mà là tại thư viện khi anh đến đến trước mặt em xuất ra thẻ nói, ‘ cho bạn mượn ’, ” cô thở dài một tiếng, “Aaaaa, đại hiệp có khí phách!”

Thì ra là thẻ.

Nói như vậy, là anh có thể tiếp nhận rồi.

“Đương nhiên rồi, ngũ quan của anh trông rất phong nhã.” Hữu Huyền xoa xoa mặt anh, lại nhéo nhéo cái mũi của anh, “Hắn là cũng có nữ sinh nói anh lớn lên rất đẹp trai chứ?”

Trên thực tế không có.

Bạn gái anh trước kia, thử hẹn hò rất giống nhau, thiên kim của thế bá, nữ nhi của bạn mẹ, các cô đều nói anh thông minh, hài hước, lễ phép, thân sĩ, thương thức.....

Chưa từng có ai phát biểu điều gì về ngũ quan của anh cả.

“Hắn là sợ anh cảm thấy các cô ấy nông cạn a, trước kia không phải có câu nói, ừ, ý tứ đại khái, muốn nịnh nọt mỹ nữ thì khen cô khí chất phi phàm; muốn nịnh nọt tuần nam thì khen anh lòng dạ quảng đại —— kỳ

thật khen mỹ nữ là mỹ nữ cùng khen tuấn nam là tuấn nam không sao cả, khí chất cùng lòng dạ không phải liếc mắt là nhìn đến, nhưng bề ngoài vừa xem là hiểu ngay, có khí chất hay không, có lòng dạ hay không, ở chung lâu tự nhiên sẽ biết rõ, đường dài biết sức ngựa, lâu ngày gặp người tâm những lời này không phải nói rõ tốt sao?”

Đúng vậy a, đường dài biết sức ngựa, lâu ngày gặp người tâm.

Anh không phải là vì thời gian quan hệ chậm rãi khai quật ra ưu điểm Hữu Huyền sao?

Cô tôn trọng ý nghĩ của anh, tiếp nhận toàn bộ thói quen xấu của anh, cũng sẽ không dùng câu “Nếu như anh yêu em, anh hãy.....” Yêu cầu anh thay đổi bất cứ cái gì.

Cô không phải cho người khác vừa thấy đã yêu bên ngoài, nhưng cô có bản lĩnh làm cho người ta lâu ngày sinh ra tình cảm.

Xác định tâm ý lẫn nhau, là anh biết, chính mình tuyệt không thể mất đi cô, bằng không cuộc sống sẽ trở nên không thú vị.....

Hồi tưởng của anh bị thanh âm tiếng rèm kéo ra cắt đứt.

Người mặc áo hồng nhạt bước nhanh đến trước giường, đại khái là thấy Ôn Hỷ Huyền đang ngủ, cho nên không có gọi cô, quay đầu nhỏ giọng nói với anh, “Cám ơn đã đem cô ấy đến bệnh viện, kể tiếp tôi sẽ chiếu cố cô ấy, xin cám ơn.”

Người nọ cúi đầu, ngẩng đầu, cùng anh bốn mắt nhìn nhau.

“Trời ạ, anh, anh tại sao lại ở đây?” Tiểu Đình há to mồm —— người này có phải là con rùa đen Hạ Thượng Thần không? (đại khái là con rùa đen, là lời mắng chửi người ngoại tình, hay là người bị cấm sùng)

Đối với sự kinh ngạc của cô, người đàn ông biểu lộ cũng kém không nhiều lắm, “Làm sao cô biết mà đến?”

“Tôi..... Tôi là người liên lạc khẩn cấp của cô ấy nha, anh, anh vẫn chưa trả lời vì sao ở đây.”

Hữu Huyền có nói với cô gần đây Hạ Thượng Thần rất thường đi đến Tiểu Tinh Quang, tần suất cơ hồ là có thể dùng ba ngày hai lần để hình dung, chẳng lẽ nói..... Sẽ không vừa vặn như vậy a.....

Tựa như là đáp lại suy đoán của cô, Hạ Thượng Thần trả lời, “Tôi vừa vặn ở trong tiệm.”

“Như vậy sao.....”

Thật sự là nghiệt duyên, nghiệt duyên.

Giữa nam nữ có đôi khi ai đúng ai sai thật sự rất khó nói, cô chỉ biết là vương tử này không tuân thủ hứa hẹn, hừ hừ thực thực cùng Phùng Nhã Trung có một chân, ly hôn sau mới hơn hai tháng, điện thoại gọi cho anh ta đã là Phùng Nhã Trung thay mặt tiếp.

Buổi tối mười một giờ, không có phương tiện nghe.....

Hừ!

Cô sẽ không đi bình luận ai đúng ai sai, chỉ biết là người trước mắt làm cho người bạn tốt nhất của cô thương tâm khổ sở, cho nên tuyệt đối sẽ cho anh ta đẹp mặt.

Tiểu Đình đang suy nghĩ trong đầu thì ánh mắt Hạ Thượng Thần bị hấp dẫn bởi một quyển sổ trên tay cô.

Bìa mặt vẽ lấy một người mẹ đang cầm hoa, mơ hồ còn có thể thấy “Sổ... phụ nữ có thai” mấy chữ kia....

Người đàn ông nhin không được hỏi, “Đó là của Hữu Huyền?”

Tiểu Đình lập tức đem sổ tay nhét vào túi, “Không liên quan đến anh.”

Cô nghe nói Ôn Hỷ Huyền té xỉu, lập tức về nhà trước cầm sổ tay thai phụ —— lần đầu tiên đi kiểm tra xong, bác sĩ khoa phụ sản đưa cho, trên đó sẽ ghi chép tất cả kết quả kiểm tra thai nhi cùng người mẹ, những điều kia cô không hiểu nhiều, nhưng cô biết rõ cuốn sổ này cơ hồ là ghi sức khỏe của Ôn Hỷ Huyền, mang theo sẽ bảo đảm hơn.

Tiểu Đình ở một bên giường khác ngồi xuống, “Anh có thể trở về.”

“Tôi sẽ ở trong này với cô ấy.”

“Cô ấy đã ngủ rồi, không có chuyện gì để làm... Huống chi, ” Tiểu Đình nhin xuống, rốt cục vẫn phải thốt ra, “Huống chi, anh trước kia nếu chịu dành một chút thời gian ở cùng cô ấy thì tốt rồi, cho dù chỉ là ăn cơm trưa hoặc là buổi tối uống chén trà đều tốt..... Hiện tại đều ly hôn rồi, hai người cũng không còn quan hệ, lại đến nói muốn ở cùng cô ấy, chính anh cũng không thấy thật kỳ quái sao?”

Hạ Thượng Thần bị nói trắng ra, cũng không tức giận, ngược lại còn có chút may mắn —— may mắn Hữu Huyền có bạn tốt là Tiểu Đình, may mắn Hữu Huyền ở cùng một chỗ với cô ấy, nếu như cô tự mình thuê phòng, không biết anh sẽ lo lắng bao nhiêu.

“Trước kia là tôi không tốt.”

Tiểu Đình không nghĩ tới anh sẽ dứt khoát như vậy thừa nhận sai lầm của mình, có điểm ngoài ý muốn, trong khoảng thời gian ngắn ngược lại không biết nên nói cái gì.

“Hữu Huyền hay nôn ọe sao?”

Có nôn ọe hay không cũng không liên quan chuyện của anh a!

Cô thật sự rất không nghĩ để ý đến anh ta, chính là, người đàn ông biểu lộ chân thành tha thiết như thế là chuyện gì xảy ra? Giống như anh thật sự rất lo lắng, giống như chuyện này đối với anh rất quan trọng.

Tuyệt đối..... Không thể bị anh lừa.

Cô còn nhớ rõ ngày đó về nhà thì Hữu Huyền một bên nước mũi một bên nước mắt nói với cô chuyện kỳ sinh lý của mình quá lâu rồi không tới, một mình đi nhà thuốc mua ba que nghiệm thai, nhưng vào lúc cô muốn lấy hết dũng khí nói chuyện với cha đứa nhỏ, đầu bên kia điện thoại lại truyền đến giọng yêu kiều “Anh ấy hiện tại không thể tiếp điện thoại”.

Người đàn ông này quá tệ rồi, cho nên tuyệt đối không thể mềm lòng.

“Thời điểm bác sĩ nói với tôi Hữu Huyền mang thai, tôi rất kinh ngạc, cũng rất cao hứng, trong lòng rung động không cách nào dùng ngôn ngữ nói rõ, tôi muốn làm cha, là con của tôi cùng Hữu Huyền, bác sĩ nói hơn ba tháng rồi, nên chú ý thân thể..... Hơn ba tháng..... Tôi rõ ràng cái gì cũng không biết, lúc ấy tôi cảm thấy cao hứng mà hơn nữa là áy náy, lúc cô chưa tới, tôi một mực nghĩ, làm như thế nào đền bù tổn thất cho cô ấy, làm như thế nào mới có thể để cho cô ấy biết rõ, tôi có lòng tin làm một người cha, cùng một chỗ nuôi dưỡng con của chúng tôi, cùng một chỗ với bé lớn lên.”

Hạ Thượng Thần dừng một chút, “Hữu Huyền hay nôn ọe sao?”

Lần thứ hai đặt câu hỏi, lần thứ hai bốn mắt nhìn nhau, Tiểu Đình rất thất bại phát hiện mình rõ ràng mềm lòng, “Không biết.”

” Phương diện ăn uống? Nghe nói phụ nữ có thai tại phương diện ăn uống sẽ có thay đổi.”

“Trở nên ăn nhiều, càng thích ăn, bắt quá cô ấy rất tốt, trong nhà có cái gì thì ăn cái đó, sẽ không nửa đêm canh ba âm ỉ muốn ăn thịt rồng, cho nên đại khái không có vấn đề.”

Nói xong một hơi, cô lại than thở một tiếng, “Anh có thể..... tạm thời giả bộ như không biết chuyện này?”

“Không thể.” Anh sẽ lập tức lại gần nhà cô tìm phòng ở, tiếp theo quan tâm tất cả vấn đề mà người sắp làm mẹ cần, chờ khi địch ý của Tiểu Đình đối với anh giảm bớt đi, anh sẽ thuyết phục Tiểu Đình chuyển ra ngoài, để cho anh quang minh chính đại vào ở, chiều cổ vợ yêu của anh cùng với cục cưng.

Tiểu Đình thấy thế, lui mà cầu, tiếp theo nói: “Vậy anh có thể hay không..... tạm thời đừng cho ba mẹ anh biết rõ chuyện này?”

Hạ Thượng Thần không có đường cự tuyệt.

“Có thể?”

“Có thể, nhưng có một điều kiện.” Trong mắt anh hiện lên một tia giảo hoạt. “Tôi có chuyện muốn hỏi cô, nói cho tôi biết đáp án, tôi liền cam đoan sẽ không nói với bất cứ ai trong nhà về chuyện này.”

8. Chương 8

Uông Hữu Huyền ở tại bệnh viện mấy ngày, về đến nhà mới phát hiện bỗng nhiên hết thấy đều biến đổi.

Thứ nhất, rất nhiều thứ không thấy nữa, tỷ như giấy của Tiểu Đình, quần áo của Tiểu Đình, đồ trang điểm của Tiểu Đình, cái bàn máy tính của Tiểu Đình..vân..vân...

Thứ hai, có rất nhiều thứ chưa thấy qua. Giấy nam, y phục của nam, dao cạo râu của nam, sách báo chuyên ngành..vân..vân...

Nếu không phải nhà của Tiểu Đình vẫn là kiểu kiến trúc cũ đó, mở cửa ra nhìn đến trên giường kia cùng cái mền cô dùng thật nhiều năm, cô thật muốn hoài nghi mình đi nhầm nhà —— đúng vậy a, cái mền nhỏ rách nát cô xài từ nhỏ đến hiện tại, không có nó cô không cách nào ngủ, nhưng mền bên cạnh cái mền nhỏ rách nát kia là cái mền màu đen quái quỷ nào đây?

Đó cũng không phải là màu Tiểu Đình yêu thích.

Ghế sofa bằng da biến thành sofa vải có bề mặt mềm mại, thậm chí màu sắc sờ biến thành màu cà phê nhạt, Tiểu Đình ở siêu thị mua được bàn cầm lai lớn biến thành bàn hai người màu trắng đơn giản, rèm cửa sổ màu xanh đậm không thấy, thay vào đó là màu vàng nhạt phù hợp.

Nước hoa được sắp xếp nghiêm chỉnh của Tiểu Đình giờ không thấy đâu, giờ vị trí trên bày đầy mô hình vài năm qua cô ở Hạ gia làm, còn có vài tác phẩm cô đặc ý, thuyền ở trong lọ.

Rất tốt, chăn mền của cô còn đây, cho nên đây đúng là nhà Dương Tú Đình.

Nhưng là nhà Tiểu Đình sao lại không có chút bóng dáng gì của Tiểu Đình, ngược lại tràn đầy phong cách cô yêu thích ?

Cô quay đầu lại nhìn người ở cùng cô mấy ngày nay trong bệnh viện, hơn nữa còn giúp cô giải quyết thủ tục xuất viện, phi thường kiên trì muốn đưa cô về nhà-Hạ Thượng Thần, “Tại sao biến thành như vậy?”

“Không vui sao?”

Uông Hữu Huyền trong lòng hò hét, đây không phải là vấn đề thích hay không?

Cảm giác được Hạ Thượng Thần sẽ không trả lời, cô trực tiếp gọi điện thoại cho Tiểu Đình.

“Uy, Hữu Huyền tiểu bảo bối, cậu xuất viện rồi?”

“Vừa tới nhà, đồ đạc của cậu đâu?”

“Như cậu đã thấy, tớ dọn đi rồi.” trong thanh âm Tiểu Đình có chút ranh mãnh, “Hạ Thượng Thần đem phòng ở mua lại, cho nên anh ta hiện tại mới là chủ cho thuê nhà, cái này chủ cho thuê nhà nói anh ta muốn vào ở, không cho tớ vào ở, tớ đành phải xéo đi.”

Lừa gạt, “Tại sao có thể có loại chuyện này?”

“Anh ta ra giá so với giá thị trường cao hơn nhiều, cho nên chủ cho thuê nhà không nói hai lời liền bán, bởi vì phòng ở cũng không phải của tớ, cho nên.....”

“Dương, Tú, Đình..... Cậu nghĩ rằng mình và cậu sẽ tin tưởng loại chuyện ma quỷ này sao?”

Hạ Thượng Thần cho dù có cách, cũng không thể nào ngăn ngắn trong ba ngày tìm được chủ cho thuê nhà, mua được phòng ở, chuyển đồ Tiểu Đình ra, sau đó đem chính anh cùng mọi thứ chuyển vào.

“Ha ha ha, bảo bối Hữu Huyền không nên tức giận, tớ là vì lo cho sức khỏe của cậu. Thật đó! Nếu như một tháng sau cậu vẫn muốn ở cùng tớ..., tớ lập tức không nói hai lời liền dọn về.”

“Vậy cậu bây giờ đang ở đâu?” Mặc dù biết mình là bị Tiểu Đình bán đi, nhưng nói như thế nào cũng là bạn bè tốt nhất, vẫn là muốn biết rõ cô hiện tại đang ở đâu, “Chỗ ở có an toàn hay không? Hàng xóm đơn giản sao? Môi trường có phức tạp hay không?”

“Ồn a, mình rất khỏe.”

Nói thật là, quả thực rất tốt.

Hạ Thượng Thần kêu cô đem phòng trọ nhường cho anh, cô thì vào ở nhà trọ nhỏ hai năm trước anh bỏ tiền ra mua được, điện khí mọi thứ đồ dùng đầy đủ không cần phải nói rồi, nhà trọ sao với hang ổ nhỏ của cô có phần lớn hơn, thoải mái hơn, có cảnh đêm để nhìn, có bảo vệ, ra vào thang máy cũng phải quét thẻ, an toàn không có vấn đề.

Đương nhiên, cô cũng không phải là là người bán bạn cầu vinh như vậy.

Ngày đó cô yêu cầu Hạ Thượng Thần trước không cần phải đem tin tức Uông Hữu Huyền mang thai nói cho ba mẹ anh biết, anh nói có điều kiện, hoá ra điều kiện chính là muốn cô nói ra vì sao lại lựa chọn giấu diếm anh chuyện mang thai.

Cô phải nói Hạ Thượng Thần rất có tự tin, anh nghĩ mình cho Uông Hữu Huyền cảm giác không đến nỗi xấu xa, thế mà cô có thể giấu diếm anh chuyện quan trọng như vậy.

Trực giác của đại luật sư, sự tình tất có nguyên nhân —— Uông Hữu Huyền nhất định là gặp cái gì, thế nên mới phá hủy sự tín nhiệm giữa hai người.

“Chuyện này trước tiên có thể đừng cho ba mẹ anh biết không?”

“Có thể, nhưng có điều kiện.....”

Cô nhưng là đầu có chút chuyến, để duy trì cuộc sống thoải mái của mẹ con Uông Hữu Huyền, cô là bạn có thể làm việc này nhưng anh là ba ba hẳn là bụng làm dạ chịu, kết quả, cứ như vậy trao đổi điều kiện, anh đồng ý không nói ra chuyện này, cô thì nói cho anh biết nguyên nhân sự tình trong đó.

Bên cạnh giường bệnh, cô liên tục nói khoảng mười phút, bởi vì..... Cho nên..... Như thế.....Anh đã hiểu.....

Cô không phải không thừa nhận, bộ dáng kinh ngạc của Hạ Thượng Thần là thật sự, chăm chú, ngoài ý muốn, bưng tỉnh đại ngộ —— ách, tốt quá, cô tin tưởng anh rồi, người đàn ông bỏ xuống tư thái, rất thành khẩn thỉnh cầu cô trợ giúp anh, anh cần cơ hội văn hồi sự tin tưởng của Uông Hữu Huyền.

Cô bị bộ dạng chân thành của người đàn ông này làm cảm động rồi, cũng là vì biết rõ bạn tốt kỳ thật còn thương anh ta —— những điều kia cô cho rằng Uông Hữu Huyền bị giật mình tỉnh dậy vào ban đêm, kỳ thật đều là cô ấy nằm mơ, mơ tới Hạ Thượng Thần yêu người khác, đang ở trong mộng khóc phát ra thanh âm.

Uông Hữu Huyền tuy biểu hiện không có bộ dáng thương tâm như vậy, nhưng cảnh trong mơ sẽ không gạt người.

Nếu như một người ở trong mộng thương tâm, như vậy người đó chính là thật sự thương tâm.

Cô nghĩ, giả như bọn họ còn yêu nhau, người đàn ông cũng xuất ra hành động để chứng minh quyết tâm của mình, cô thật sự không cần phải gà mái bảo hộ con ngăn chặn con đường phía trước của bạn bè, huống chi bạn tốt trong bụng còn có em bé.

Cho nên cô đồng ý đem nhà trọ tặng cho anh, làm cho Uông Hữu Huyền tự mình lựa chọn.

“Tiểu bảo bối Hữu huyền, mang thai rất vất vả, cậu hãy để cho anh ấy chiều cổ cậu đi.”

“Cậu thật là bạn tốt của tớ sao?”

“Từ nay về sau cậu không phải cảm ơn tớ.”

Tắm rửa xong, Uông Hữu Huyền cảm thấy thoải mái hơn nhiều —— tuy bệnh viện cũng có thể tắm rửa. Nhưng cái này cũng là vệ sinh đơn thuần mà thôi, cũng không phải thả lỏng hoặc là hưởng thụ.

Cô hiện tại rất yêu mến phòng tắm, nhìn thấy màu sắc rực rỡ bình bình lọ lọ, dựa theo tâm tình chọn lựa mùi thơm yêu thích hưởng thụ thú vui tắm rửa, không cần vội, từ từ thôi, hương hoa vị ôn hòa làm cho cô cảm thấy rất thoải mái.

Ra khỏi phòng tắm, đã gặp bạn cùng phòng mới của cô đang ngồi ở sofa, tay trái cầm cà phê, tay phải điều khiển laptop, đang tại nói chuyện điện thoại.

Thấy cô đi ra, anh thấp giọng nói vài câu, đem điện thoại bỏ xuống.

“Em muốn ngủ trưa hay không?”

“Anh muốn về văn phòng hay không?”

Hạ Thượng Thần nghe vậy, lập tức tay bỏ khỏi laptop, “Việc nhỏ mà thôi.”

“Không, em nói thật, anh nếu như không có biện pháp bỏ xuống, vậy không cần phải bỏ xuống.” Dù gì cũng là nói chuyện yêu đương hai năm lại trở thành bạn cùng phòng ba năm, cô rất hiểu người đàn ông này là từ trong lòng yêu công việc điên cuồng lẫn chịu trách nhiệm cuồng, không đem việc làm xong, anh sẽ rất khổ sở. Thoáng cái gọi điện thoại, thoáng cái email, xem hết văn kiện lại tiếp tục gọi điện thoại, anh không phiền lụy, tôi xem cũng đến độ mệt mỏi, trở lại lâu đài Hạ thị đi.”

“Anh là rất quan tâm công tác đúng vậy.”

Xem đi.

“Nhưng anh hiện tại lo lắng em hơn.”

“.....”

“Hữu Huyền, ngồi xuống đây.”

Cô thật sự rất muốn nói, bản thân không muốn nghe anh nói cái gì, chính là, tại bệnh viện mấy ngày, anh thật sự rất cẩn thận chăm sóc cô, những việc kia làm cho cô mềm lòng.

Cô ăn không quen đồ ăn bệnh viện, cho nên ba bữa cơm kèm thêm ăn khuya đều là anh đi bên ngoài đặc biệt mua về, sợ cô nhàm chán, đem theo laptop màn hình rộng cùng vài đĩa DVD mới cho cô giết thời gian, đương nhiên cô yêu nhất tạp chí người ngoài hành tinh cùng truyện tranh manga cũng không thể thiếu, cơ hồ giống như là đem cô đối đãi như vợ..... Mặc dù có điểm buồn cười, nhưng cô cảm thấy giờ bọn họ giống chuyện tình hai năm trở về trước.

Lúc ấy bọn họ còn tới một nơi ngắm cảnh đêm ăn cơm, anh còn đem tặng cô một bó hoa, bên trong có một tờ giấy tràn ngập cảm tình ghi tay, cô cảm động cực kỳ, trong lòng dâng lên vô số lời thề non hẹn biển cùng thương anh cả đời, đáng tiếc hoàn cảnh không tốt, kết hôn hơn một năm liền bại bởi USB.

Từ vợ chồng biến thành bạn cùng phòng, cô từ rất yêu rất thương anh, biến thành đơn thuần thưởng thức một tuần nam.

Sau khi ly hôn, Ưông Hữu Huyền cảm giác mình có thể chậm rãi quên, nhưng không nghĩ tới Hạ Thượng Thần lại xuất hiện ở trong cuộc sống của cô, rất săn sóc cô, nguyện ý tốn thời gian bồi bổ cho cô, gần gũi mấy ngày, cô lại nghĩ tới cảm giác yêu thương.

Thì ra là loại cảm giác này, làm cho cô hiện tại không cách nào cự tuyệt anh dắt cô đến sofa bên cạnh, đem cô an trí trên ghế —— cô có tri giác cũng biết, đây là một loại dấu hiệu chúng ta nói chuyện một chút.

Đến lúc rồi, cô đã sớm chuẩn bị xong.

Cô vẫn cho là anh sẽ ở trong bệnh viện nói chuyện, không nghĩ tới có thể chịu đến khi xuất viện.

Rất tốt, như vậy cô liền có thời gian suy diễn trong lòng, khi anh nói cô nên đáp lại cái gì, như bây giờ anh nói nên đáp lại cái gì.

Cô sẽ không phản đối anh làm ba ba đứa nhỏ, nhưng là cũng sẽ bảo vệ quyền lợi chính mình.

“Hữu Huyền, lúc bác sĩ nói với anh em mang thai, anh rất kinh ngạc.”

Di di di, lời đạo đầu này không giống với suy nghĩ của cô, cô nghĩ tới vài loại khả năng, thế mà sót cái này, anh nói anh rất kinh ngạc, kia cô nên nói cái gì?

Uông Hữu Huyền ngẩng đầu, vẻ mặt thành thật. “Nói thực ra, anh kinh ngạc cũng sẽ không làm em kinh ngạc.”

Ba nhãn hiệu nghiệm thai xếp thành một hàng, kết quả đều là dương tính, dương tính, dương tính, loại rung động này không phải là người bình thường có thể nhận thức.

“Anh cũng nghĩ thế, ” người đàn ông sờ lên đầu của cô. “Vất vả cho em rồi.”

Cô ngăn cách tay của anh, “Hạ Thượng Thần anh không cần phải như vậy, anh nghĩ nói cái gì liên tục tiếp nói, quanh co lòng vòng em không quen.”

Nếu như cô đối với anh đã hoàn toàn không có cảm giác ngược lại có thể thần nhiên tiếp nhận hết thảy, cô có đứa nhỏ, anh chiếu cố cô, đương nhiên, mua bán không thành nhân nghĩa tại, vợ chồng không thành hữu nghị ——nhưng hết lần này tới lần khác cô đối với anh cũng không phải hoàn toàn không cảm giác, cô sợ tự mình nghĩ quá nhiều, cho rằng anh xuất phát là yêu, nghĩ nửa ngày kết quả anh nói chỉ là nghĩa vụ cùng trách nhiệm..... Như vậy đã kích quá lớn, cô không có khả năng nào tiếp nhận.

Cho nên, không cần phải nghĩ đẹp như vậy, lên tiếng hỏi rồi nói sau.

“Không cần phải thừa nước đục thả câu, muốn hỏi cái gì nói thẳng đi.”

“Anh muốn biết rõ em vì cái gì không nói cho anh chuyện mang thai, anh là ba đứa nhỏ không phải sao? Anh có quyền lợi biết rõ.”

Uông Hữu Huyền suy nghĩ một chút, “Sau đó?”

“Em vẫn chưa trả lời anh.”

“Ý của em là, anh nhất định không chỉ có vấn đề này, hỏi xong một lần, em sẽ trả lời một hơi, em không thích loại cảm giác hỏi một đáp một, giống như em nợ anh cái gì vậy.”

“Em là thiếu nợ anh một câu trả lời rõ ràng.”

Ừ? Không khí không thân thiện xuất hiện.

Người đàn ông làm bộ không nhìn tới lông mày giương cao của cô, nói tiếp: “Ly hôn là em nói, cả quá trình anh không có làm khó dễ em, thậm chí mấy chuyện khó xử nhất đều giúp em giảm đi, dùng lập trường chồng trước, anh tự nhận mình không tệ, việc có con là chuyện lớn, anh như thế nào cũng không hiểu em sẽ chọn giữ bí mật.” (Tranh quy: anh muốn chọc chị điên à =.=!!)

Uông Hữu Huyền biết rõ anh rất khó chịu.

Anh khó chịu..... cô cũng không vui sướng!

“Ly hôn là thời điểm em đã mang thai, nhưng rõ ràng không có nói cho anh biết.....”

Cô rốt cục không nhịn nổi nữa cắt lời anh, “Khi đó em căn bản không biết, hơn nữa anh bây giờ rốt cuộc là đang theo đuổi cái gì, em thật sự có điểm không rõ, phải, em không có nói, làm cho thần bí, che giấu chuyện lớn như vậy, nhưng là, anh rốt cuộc là tức giận, thương tâm, khổ sở, hay là đơn thuần muốn nghe em nhận sai? A thực xin lỗi, em hẳn là trước tiên chạy như bay đến dưới lầu Hạ thị chính miệng nói cho anh biết, anh là muốn nghe cái này sao?”

Người đàn ông thanh âm rất ôn hòa, “Hữu Huyền, bình tĩnh một chút, anh không phải muốn cãi nhau với em.”

Uông Hữu Huyền nhỏ bé rốt cục bạo phát. (*nhỏ, bé)

Cô nắm cổ áo sơ mi Hạ Thượng Thần lên, một chuỗi dài liên hồi thốt ra:

“Em vốn cũng là muốn nói với anh, chính là ai biết điện thoại là người phụ nữ khác tiếp, anh biết khi đó mấy giờ không? Buổi tối mười một giờ, không thể nghe, ngoại trừ đã ngủ hoặc tắm rửa ra, em nghĩ không ra bất luận cái lý do gì, trong sạch gì? Tăng ca? Bởi vì anh đi phòng giải khát, em gái của anh vừa vặn

nằm trên ghế sa lon nghỉ ngơi, sợ đánh thức Phùng Nhã Trung? Anh cho em là đứa con nít ba tuổi à, em mới không cần gọi điện thoại cho bảo vệ để chứng thực, chuyện này tạm thời chấp nhận, kỳ thật em ghét nhất là anh lừa gạt em, một bên đáp ứng em không cần lý do gì, từ nay về sau tuyệt không cùng Phùng Nhã Trung cùng phòng, một bên lại vẫn chọn phòng hai người ngủ chung.”

Không có lừa em?

Làm trò a, anh không phải đã đáp ứng từ nay về sau sẽ chú ý cảm nhận của em, tuyệt đối sẽ không vì bất cứ lý do gì ở cùng người phụ nữ khác một phòng? Chính là tháng mười hai năm trước anh cùng Phùng Nhã Trung đi Tokyo công tác, đáp ứng của anh ở nơi nào?

Không nghĩ tới em đây thông minh còn biết lên mạng kiểm tra giá phòng sao. Tiền phòng hai người cộng thêm một chai rượu, phụ nữ thích nhất là đồ uống đường nhan, nên chai rượu hẳn là anh uống. Nhưng anh không cần phải nói cho em biết chai rượu như thế chỉ mình anh uống, huống chi chúng ta nói chuyện điện thoại thì em phát hiện thanh âm TV là kênh âm nhạc, em ở cùng anh nhiều năm như vậy, chưa từng thấy anh xem kênh âm nhạc.

Không ngủ chung một phòng?

Các người lừa gạt tất cả, bởi vì anh muốn nhìn cảnh đêm cho nên mới thuê phòng hai người xem? Phùng Nhã Trung chỉ là tối thảo luận một chút ngày mai họp muốn dùng tư liệu nào mà thôi?

Em hiểu lầm anh, có thể mời Phùng Nhã Trung đưa thẻ của cô ấy cho em xem?

Cho dù anh nói sự thật, vậy cũng chỉ có thể trách anh xưa nay làm chuyện bất lương, nghe qua chuyện xưa soi đến đây sao, vì trước kia anh luôn nói không giữ lời lại thích lừa gạt em, em làm sao có thể hỏi cũng không hỏi liền nhận định anh lại chứng nào tật ấy? Em nghĩ như thế nào là do hành động của anh mà ra.

Còn có một sự kiện em không cách nào lý giải, ba năm không sinh con liền ly hôn loại điều kiện kỳ quái này vì sao anh lại đáp ứng? Bây giờ là thế kỷ hai mươi mốt, hai giới ngang hàng, có quốc gia nữ giới làm Tổng Thống rồi, nhà của anh cư nhiên còn xảy ra loại chuyện này.

Không thể tin được —— trước đó em lần đầu thấy hai chữ này là ở trong kịch cổ trang.

Cái gì gọi là kẻ hoán binh?

Ba mẹ anh nói nếu như anh đồng ý chuyện này, bọn họ liền tuân thủ ước định hết sức tốt với em, ôi, ột người nhân sâm tổ yến vây cá, chỉ có thể nói bọn họ rất rộng rãi, đối với con dâu không keo kiệt, nhưng việc này cùng yêu là hai việc khác nhau, cùng tốt cũng không hoàn toàn có quan hệ.

Đương nhiên, em còn là khăng định được ba mẹ đối với em hào phóng như thế nào, dù sao kẻ có tiền mà keo kiệt bủn xỉn không phải là không có, con gái có phần vợ cũng có phần, cái này cũng không dễ dàng, chỉ là chúng ta cũng biết, đời sống vật chất giàu có không có nghĩa là đời sống tinh thần giàu có.

Em từ nhỏ đến lớn, không nghĩ tới có một ngày sẽ đeo đồng hồ kim cương trăm vạn, tay kia còn đeo vòng bạch kim, ra ngoài có người lái xe, muốn mua gì đó phân phó một tiếng, liệt kê lập tức đưa tới, châm chọc chính là chỗ đó dùng trứng cá muối trát mặt tường, cùng với chính mình làm ra tiền lời, em rõ ràng một chút cảm giác vui vẻ đều không có.

Anh biết không em rất cô đơn?

Anh có biết hay không em cùng cái nhà kia không hợp nhau?

Anh bận rộn như vậy, tăng thêm ba mẹ cùng em gái đối với em khách khí như vậy, khách khí giống như em là bạn bè của anh, chỉ là lúc này ở nhờ hai ngày, khách khí giống như em với bọn họ một chút quan hệ đều không có, muốn em như thế nào đối với cuộc hôn nhân này bảo trì tin tưởng? Em ở với anh ba năm mới ly hôn đã là nghị lực kinh người.

Nói tới chỗ này, anh căn bản không có tư cách nói với em hai chữ thương tâm này, nếu như giữa chúng ta có người có thể nói chữ này, vậy nhất định là em.

Bởi vì yêu anh, em rất cố gắng muốn dung nhập cuộc sống như vậy, thế nhưng biết được nguyên nhân chính mình ba năm không sinh con phải ly hôn, anh chẳng những không có phản đối, còn vui vẻ đồng ý.....Được, anh chỉ là đồng ý, không phải vui vẻ đồng ý, nhưng kết quả cũng giống nhau, anh đồng ý.

Bất luận người nào..... Bất luận người nào nghe loại chuyện này đều rất khó lạc quan mà chống đỡ, em phải làm sao tin tưởng anh, em thậm chí cơ hồ muốn hoà nghi anh cầu hôn em có phải là bởi vì em trông mập mạp, bộ dạng thoạt nhìn rất dễ sinh con.

Phải làm như thế nào loại chuyện này không nên hỏi em a? Em trừ anh ở ngoài còn không cùng người khác kết giao qua, nhưng anh lại có nhiều kinh nghiệm, vì cái gì loại chuyện này cần phải hỏi em?

Hi vọng anh làm gì?

Em hi vọng anh là thật sự yêu em, em hy vọng đối mặt loại yêu cầu kỳ quái, anh có thể cự tuyệt, anh có thể nói, dù cho ba năm không có con, anh cũng quyết định ở bên em suốt cả đời.....

Vân vân, em hiện tại mới nhớ tới, vì cái gì em phải gánh nặng tất cả trách nhiệm không con?

Chúng ta không có làm kiểm tra trước hôn nhân, cho nên ba năm không mang thai là vấn đề người anh không tốt, nếu như vô sinh là anh, cho dù đối đến người vợ lý tưởng đệ nhất danh cũng vô dụng. (Tranhquy: Sao em có cảm giác..chị trừ anh vô sinh quá zì = !!... Huyền tỷ: haha, đó là nghệ thuật chữ xéo người khác.. Thần ca:..!)

Em không cố ý kéo Phùng Nhã Trung vào.....

Phải, em chán ghét cô ấy, em mỗi ngày đều cầu nguyện cô ấy gả cho anh xong cũng không sinh được, em nói như vậy anh vui vẻ sao?

Đây là việc riêng tư? Trước gọi việc riêng tư hiện tại không gọi việc riêng tư sao? Đã thông báo qua cô ấy, cho nên mới nói cho em biết bí mật này..... Anh cảm thấy em nên cao hứng hay là.....

Ồ, thật tốt quá, nguyên nhân Phùng Nhã Trung là les, nhưng em nhắc nhở anh một việc, anh không phải gay, ý tứ chính là anh yêu thích phái nữ, mà Phùng Nhã Trung là cô gái xinh đẹp.

Người ta không thích anh, không có nghĩa là anh không thích người ta, bình tĩnh mà xem xét cô ấy là mỹ nữ đó. Mỹ nữ không thương anh, không phải là anh sẽ không sát đến mỹ nữ.

Em không ghen, em chỉ là đang nói đến một sự thật cùng khả năng.

Từ trước đến nay, anh coi trọng cô ấy như thế, biết rất rõ ràng không ổn hay là sẽ đi công tác cùng cô ở chung một chỗ, em cảm thấy anh đối với cô ấy có ý tứ cũng là bình thường..... Phải, em rất thích anh phong độ nhẹ nhàng như vậy, nhưng không phải loại phong độ quá lớn này.

Em không muốn nói với anh chuyện Trình Khả San, anh không rõ ràng mình đã kết hôn sao? Anh không rõ ràng chính mình có vợ sao? Tại sao lại cho phép những người phụ nữ khác mỗi ngày vào lúc ban đêm gọi cho anh ? Phụ nữ vì công việc là nhất chứ sao..... Anh tốt nhất cứ tiếp tục như vậy đi.

Cha mẹ chồng cao cao tại thượng, em chồng không thiện ý, chồng thì bận đến cơ hồ không thấy được mặt, mục đích trong sạch bên thanh mai trúc mã cùng nữ thư ký, hi vọng vợ kế nhiệm của anh chịu đựng so với em lâu hơn, đó, tốt nhất anh nên quý trọng em như thế, thăm nghĩ muốn em một lần nữa, không nên, không cần phải nói với em những điều này, em biết rằng, anh bây giờ cố ý theo em là vì muốn đứa nhỏ đúng hay không?

Nói cho anh biết, em đồng ý anh có được quyền giám hộ, cũng đồng ý anh cùng một chỗ nuôi dưỡng đứa nhỏ, nhưng là cục cưng ở chỗ em, mà em muốn ở nơi này, hiểu không? Chính là tại chỗ này!

Em sẽ không trở về Dương Minh sơn, cho dù ba mẹ anh mở thái không thuyền* tới đón em, em cũng sẽ không lại bước vào cái tòa thành kia một bước. (*thuyền bay trên cao, ý chị chắc đang nói đến thuyền của người ngoài hành tinh)

Như thế nào, em nói vô cùng rõ ràng.

Em không phải hay nói giỡn.

Hừm hừ?

Nói một đồng như thế, Ông Hữu Huyền cảm thấy rất sảng khoái, lần đầu tiên sau khi ly hôn tinh thần lại sảng khoái như vậy.

“Nói xong rồi?” Người đàn ông hỏi.

Cô tức giận nói: “Xong rồi.”

“Nội tâm thư thái?”

“..... Không liên quan đến anh.”

Hạ Thượng Thần nở nụ cười, Hữu Huyền nói những chuyện này, kỳ thật anh đều biết đến, anh có thể cùng cô giải thích từng cái từng cái chậm rãi, nhưng anh có cảm giác, cảm thấy cô cần phát tiết, đem tất cả bất mãn nói ra một lần, thông khoái một chút, thoải mái một chút.

“Đói bụng rồi sao, chúng ta ra bên ngoài ăn ngon chút.”

“Ừ.....” Sự tình không nên là như vậy.

“Em không đói bụng sao?”

Rất?

“Quán ăn kia ăn rất được, anh lên mạng xem qua, gần đây có một nhà hàng mới, chẳng những hương vị chính thống, đồ ngọt cũng là hạng nhất.” Người đàn ông kéo cô lên, “Anh đã đặt chỗ rồi, mau thay y phục. Chúng ta liền ra ngoài.”

9. Chương 9

Kể từ sau khi “tâm sự”, hai người đối với nhau rõ ràng có tiến triển thêm một bước.

Cô vẫn là rất chán ghét Phùng Nhã Trung cùng Trình Khả San, nhưng anh có giải thích qua, nguyên bản lời thề son sắt tuyệt đối sẽ không quay đầu lại của cô, rõ ràng lại như trúng tà có lẽ..... Cục cưng cần có một ba ba chứ sao..... Phụ nữ có thai có người chiều cổ cũng tốt..... Tốt, cô biết rõ đây là lấy cớ, lý do là cô còn yêu anh.

Chứng cứ chính là chiếc nhẫn bạch kim bọn họ kết hôn đến bây giờ còn đeo trước ngực cô, lúc trước tháo xuống là vì gầy quá nên lỏng, nhưng bây giờ vì mang thai lại mặc đến mang không vừa, nhưng ngay cả như vậy, nó vẫn như một vòng trang sức ngoạn ngoạn nằm trước ngực của cô.

Kiếp sống ở chung đã diễn ra như thế.

Mỗi buổi sáng sau khi rửa mặt xong, bữa sáng đã được đặt trên bàn rồi, giống với thói quen trước kia của cô, bánh mì, salad, hoa quả, chỉ là cà phê không còn thấy nữa, thay vào đó là sữa.

Ba giờ chiều, anh đưa cô đến Tiểu Tinh Quang.

Kỳ thật, Hạ Thượng Thần muốn cô ở nhà nghỉ ngơi cho tốt, bất quá cô không muốn mỗi ngày đều ngồi ở nhà —— truyện tranh mặc dù đẹp mắt, cũng không thể cứ ngồi ở nhà xem truyện tranh cho đến khi sinh em bé được, huống chi công việc ở Tiểu Tinh Quang thật sự rất nhẹ nhàng, cô có thể đảm nhiệm.

Cô yêu thích bầu không khí thơm ngon khi bánh ngọt ra lò, sau giờ Ngọ ánh mặt trời chiếu vào cửa thủy tinh, những người khách nói đến việc gì đó hay phát ra tiếng cười.....

Tôn tử sau khi biết cô mang thai, đem ghế plastic đổi thành ghế dựa thật to, Tôn đầu bếp trầm mặc không thích nói chuyện thì làm một cái bánh ngọt hình bình sữa cho cô..... Những cái này cũng làm cho cô yêu thích muốn ở Tiểu Tinh Quang.

Chỉ là, Tinh Quang mặc dù tốt, cũng còn có một chút điểm không được hoàn mỹ, tỷ như ——

“Tiểu thư, nghe nói mỹ nam laptop ở dưới lầu nhà cô, hai người có quen nhau không, có biết anh ấy thích gì hay không?”

“Anh ấy không phải ở dưới lầu nhà tôi đâu.” Anh ấy là ngủ bên cạnh tôi.

Office lady hỏi thăm tin tức nghe vậy hơi có vẻ thất vọng, “Ngao” một tiếng, “Còn tưởng rằng có cơ hội có thể hỏi chuyện, anh ấy cũng không quá quan tâm cùng người khác nói chuyện.”

“Anh ấy ở chỗ này làm việc, không hề nói lời nào.”

“Chính là tôi xem khi anh ấy gọi đồ đối với cô cười cười nói nói.”

“Gọi đồ nha, cũng không có khả năng một câu cũng không nói, huống chi mỗi ngày gặp mặt, tự nhiên liền quen thuộc.”

Trọng điểm là anh đang thể hiện sự cố gắng, dĩ cầu hợp lại —— loại lời nói thật này đương nhiên là không thể nói.

Thời kì còn đi học cô đã biết Hạ Thượng Thần rất được nữ sinh hoan nghênh, hiện tại người đàn ông này giảm đi sự trẻ trung, nhưng quanh thân lại tản mát ra một loại phong thái thành công trong sự nghiệp nên càng có mị lực hơn trong quá khứ, bất kể là đàn chị hay các em nữ sinh đều chảy nước miếng khi trông thấy anh.

Cái này trong mắt phụ nữ có thai như cô, thật đúng là tâm tình phức tạp a.

“Cô cũng cảm giác được anh ta rất tuần tú sao?” office lady vẽ mặt tỏ ra hào quang, “Nếu văn phòng chúng tôi có loại người như thế này thì tốt rồi, chỉ cần thấy mặt của anh ấy, tâm tình sẽ rất tốt, hiệu suất công việc hẳn là có thể nâng cao bảy tám lần cho xem! Xem, liền thu dọn mặt bàn động tác đều đẹp như vậy.”

Uông Hữu Huyền một bên thay cô đóng gói bánh ngọt vừa nói, “Loại lời này cho ông chủ của chị nghe thấy, chị sẽ rất thảm.”

“Sẽ không a, chủ của chị cũng là nữ, bà ấy trước mặt bàn dán đầy hình hai vợ chồng, phía dưới thì dán đại suất ca cắt từ báo và tạp chí, bà ấy nói vậy cũng là cách phấn chấn tinh thần..... Đó, tay chân em thực nhanh, như vậy bao tiền?”

“Ba trăm hai.”

Office lady trả tiền, trước khi rời đi quay lại liếc Hạ Thượng Thần một cái.

Đúng lúc anh ngẩng đầu lên gặp Uông Hữu Huyền nhìn qua anh, cười cười, vì vậy, office lady mang theo khuôn mặt đỏ ửng rời đi.

Uông Hữu Huyền chứng kiến anh dùng động tác ưu nhã đem laptop để vào túi xách, tiếp theo ưu nhã cầm di động bỏ vào, ưu nhã đứng dậy, ưu nhã đi về phía cô.

“Anh phải trở lại văn phòng một chuyến.”

“Ừ.”

“Tối nay tới đón em tan việc, buổi tối muốn ăn cái gì?”

“Không có gì đặc biệt muốn ăn.”

“Anh đang hỏi cục cưng.” Người đàn ông đem tầm mắt dời xuống, nhìn qua bụng sáu tháng của cô nói, “Con buổi tối muốn ăn cái gì?”

Uông Hữu Huyền buồn cười —— thật sự là trò quá nhàm chán rồi, nhưng là, cô thích.

Cuộc sống chẳng phải nên như vậy sao?

Trao đổi, thảo luận buổi tối nên ăn cái gì, thời điểm được nghỉ đi tham quan nơi nào, cùng nhau tản bộ, cùng nhau xem tạp chí phác họa bố trí phòng cho bảo bối.

Cứ vào cuối tuần anh sẽ ở lại biệt thự trên núi Dương Minh hai ba ngày, những ngày còn lại thì ở cùng với cô, trong phương diện công tác, một nửa thời gian đến Tiểu Tinh Quang làm việc từ xa, một nửa thời gian trở lại văn phòng —— hai người bọn họ đều đồng ý, đây là hình thức sống chung tốt nhất trước mắt.

So với thời gian tân hôn, cô càng ưa thích hiện tại.

“Ngày mai anh nghỉ, chúng ta đi mua chút quần áo.”

Đúng đó, Ưông Hữu Huyền nhớ tới, qua một thời gian nữa thời tiết sẽ từ từ chuyển lạnh, cô cần quần áo dày một chút, cũng cần vài đôi bít tất, quần áo ở nhà, đều cần mua mới.

“Còn có thể thuận tiện mua mấy bộ quần áo trẻ con.” Nói tới bảo bối, Hạ Thượng Thần trên mặt lộ ra vui sướng, “Hai ngày trước anh thấy một loại xe đẩy cho trẻ con kiểu mới, có vẻ tốt, nhìn qua có thể cùng nhau mua.”

Xe trẻ con? Cô còn hơn mấy tháng nữa mới sinh, không cần mua xe trẻ con nhanh như vậy.

Xem ra danh sách mua sắm của người đàn ông này tựa hồ còn tiếp tục phát triển nữa, cô vội vàng ngăn cản, “Anh không phải là cần trở về văn phòng sao?”

“Đúng rồi, đợi buổi tối nói sau.” Thừa dịp trong tiệm không có người, anh kéo tay cô, hôn một cái lên mu bàn tay, “Tối nay gặp.”

Chuyện rĩ tai nhau luôn được lan truyền với tốc độ nhanh.

“Hạ luật sư giống như cùng vợ ở riêng.”

“Không phải ly hôn sao?”

“Sai sai sai, là vì bên ngoài có tình nhân, vợ chịu không được, cho nên ly hôn.”

“Không phải, mấy người đàn ông thối các người không cần phải phá hư thanh danh của Hạ luật sư! Anh ấy không có vợ nhỏ, là vì mẹ chồng không thích đứa con dâu này, một mực ngược đãi cô ấy, ở nhà nói lời lạnh nhạt, còn thường làm cho cô ấy khó xử, người ta chịu không được mới bỏ đi.”

“Đúng, cái này tôi có nghe nói qua, mẹ chồng trong phim Hàn là loại mẹ chồng độc ác.”

“Nói lời này người thật sự là không hiểu mẹ anh ấy, bà Hà yêu nhất là sĩ diện, hơn nữa giả bộ hào phóng giả bộ cởi mở thoải mái, bà ấy á, sợ nhất bị người khác lấy làm đề tài buôn chuyện, cho dù bà ấy khó chịu Thái Tử Phi thế nào, cũng tuyệt đối sẽ không làm khó coi như vậy.”

“Cho nên Hạ luật sư thật sự ly hôn sao?”

“*rít lên*, người rớt cuộc có nghe người khác nói chuyện không? Lỡ tai mở không ra, khó trách làm mười năm còn là một trợ lý sơ cấp, người ta Trình Khả San mới vô năm thứ hai cũng đã lên làm thư ký.”

“Tôi muốn là có một ba ba làm nền hùng hậu, thế thì năm thứ nhất có thể lên làm thư ký rồi, hơn nữa có thể làm một cái thư ký vô dụng vui vẻ rồi. Bất quá nói đến Trình Khả San, cô ấy thế nào như vậy, biết rõ Quang Tông có vị hôn thê còn dũng cảm tiến tới, khiến cho Quang Tông không biết nên vui vẻ hay nên thống khổ.”

“Đương nhiên là vui vẻ, Trình Khả San nói như thế nào cũng là gia tài bạc vạn, tuổi trẻ xinh đẹp.”

“Trời ạ, hóa ra cô ấy thích Quang Tông, tôi còn tưởng rằng cô ấy yêu mến Hạ luật sư!”

“Hạ luật sư là người cuồng công việc, đứng xa xem thấy lấp lánh ánh kim, nhưng muốn thật sự kết giao chỉ sợ cười không nổi, phụ nữ mấy người không cần phải tự cho là đúng như vậy, đại ca tôi sẽ không nói láo, bằng không mấy người ngấm lại, vì cái gì người đàn ông có điều kiện tốt như vậy, vợ vẫn phải chạy? Bởi vì không có cách nào sống cùng một chỗ chứ sao.”

“Nghĩa là anh ấy có bạn gái mới.”

“Cái này tôi có nghe nói như vậy, hơn nữa hình như đã ở chung rồi, lúc trước em gái ở văn phòng kiến trúc dưới lầu đã từng gặp, nói hai người thoát nhìn giống một cặp yêu nhau tha thiết, em ấy lần đầu tiên chứng kiến Hạ luật sư cười đến lộ ra cả răng.”

“Hả? Thật sự? Thật sự, thật sự thật vậy chẳng? Ai? Sẽ không phải là Phùng Nhã Trung đi? Hay là Nguyên Mã Nhi, thiên kim Trương đồng, con gái một của Lý đồng?”

“Cũng không phải.” Cố ý hạ giọng, “Đối phương không phải thiên kim nhà giàu có, còn là một phụ nữ có thai mập mạp.”

Lặng im ba giây sau, trong phòng giải khát vô luận nam nữ đều phát ra thanh âm không đồng nhất, trong khoảng thời gian ngắn, đó, a, a, ừ, gào..... Không ngừng bên tai.

Cái này cái này cái này, oa a, luật sư của văn phòng luật Hạ thị có một tương lai tươi sáng, ly hôn mới chưa tới nửa năm thì có người mới, hơn nữa còn đang mang bụng lớn.

Cái này quá kinh người?

“Các người nói, ông bà chủ có biết con trai có bạn gái mới hay không?”

“Làm sao có thể không biết, Hạ luật sư có một nửa thời gian không có mặt tại văn phòng rồi, theo tôi, vợ trước ra đi, nhất định là do phát hiện ra quan hệ của bọn họ, khả năng trong nội tâm có điểm áy náy, cho nên hiện tại mới giả bộ như không có gì.”

“Nói như vậy cũng có khả năng.”

“Bọn họ hiện tại nhất định rất hối hận vì làm cho người vợ trước rời đi.”

“Đó là đương nhiên, người vợ trước tuy không có gia thế hay bối cảnh gì, nhưng thật biết điều lại rất nghe lời, khi cô ấy còn ở nhà con trai còn mỗi ngày về nhà, hiện tại đâu rồi, con trai thần kì à, toàn bộ thấy đầu không thấy đuôi.”

“Hơn nữa nếu như bọn họ đối người vợ bình thường này có nhiều ý kiến như vậy, đối với người vợ mang đứa nhỏ của người khác, ý kiến không phải sẽ càng nhiều sao?”

“Nghĩ như vậy, nhà giàu có hẳn là coi như không đường về đó.”

“Không phải trước đó cô còn muốn bắt tay với kiến trúc sư độc thân dưới lầu sao?”

“Cô nghĩ xem, ai không thích ăn ngon mặc đẹp lại có tiền xài, nhưng khi cô ăn xong mặc xong có tiền xài, nhưng vẫn cứ muốn rời đi cái chỗ này, vậy cũng thấy tổ Phượng Hoàng cũng như tấm trải sàn cấm đầy kim, bởi vì mỗi ngày đều bị đâm, cho nên Phượng Hoàng thà rằng bay xuống đầu cành trở về làm con quạ.”

“Bất quá Hạ luật sư rõ ràng theo đuổi một phụ nữ có thai, tôi thật sự là đối với anh ấy vài phần kính trọng.”

“Có thể thấy được phụ nữ có thai mị lực kinh người, nói không chừng là một tuyệt thế mỹ nữ tài hoa đào đạt.”

“Cái đó a, em gái lầu dưới nói cô ấy là nhân viên cửa hàng bánh ngọt, tóc ngắn ngắn, cả người tròn vo.”

“Người ngược lại tìm ra một phụ nữ có thai cho ta xem.”

“Tôi cảm thấy được chủ tịch cùng phu nhân giả bộ như không biết là đúng, bọn họ đã không để lại dấu vết lấy đi một người vợ rồi, chẳng lẽ muốn bắt đi người thứ hai sao? Hơn nữa bọn họ vì cái gì không thể yêu ai yêu cả đường đi đâu, loại duyên phận này có bao nhiêu khó nói a.”

“Cũng là, bọn họ để ý xuất thân nhà gái như vậy, hết lần này tới lần khác Hạ luật sư..... Trang, Trang tỷ.....”

Thật ngỡ ngàng, bà chủ đã bước vào từ lâu, không biết nghe được bao nhiêu?

Mấy người kia còn chưa tỉnh, đều là công nhân viên đã làm nhiều năm như vậy, anh mới vừa mới tiến vào một năm không tỉnh, đem chuyện nhà ông chủ ra buồn chuyện lại bị bà chủ tóm được.....

Trong nháy mắt, tất cả mọi người liền nhớ tới có việc, nhanh chóng lao ra khỏi phòng giải khát.

Trang Quyên Quyên thở dài, chạy cái gì mà chạy, bà nghe từ đầu đến đuôi, nên nghe, không nên nghe, toàn bộ đều nghe xong, thật sự là.

Con trai lại yêu đương là một chuyện tốt, chỉ là, làm sao có thể yêu phụ nữ có thai.....

Thật sự là rất khó tiếp nhận, nhưng nhớ tới con trai vừa ly hôn tinh thần còn rất sa sút, bà cùng chồng cảm thấy không nên can thiệp quá nhiều.

Hữu Huyền ra đi, thật sự vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ.

Ngoài ý muốn thì ngoài ý muốn, nhưng nội tâm kỳ thật cũng là cao hứng, thân là cha mẹ, luôn hy vọng con mình tìm được thứ tốt nhất, kể cả vợ, con trai điều kiện tốt như vậy, nó có thể lấy được người tốt hơn, càng có học vấn, nhiều hấp dẫn, càng có gia thế bối cảnh.....

Muốn giới thiệu cho anh con gái của người bạn, con trai nói không cần, thậm chí còn nói, nếu như chỉ là tới làm khách, anh rất hoan nghênh, nhưng nếu như là muốn giới thiệu cho anh làm bạn gái, vậy không cần, con trai rất cảm ơn cha mẹ nuôi anh thương anh, nhưng là chuyện hôn nhân, chỉ có thể theo cảm nhận của anh mới được —— đến lúc này, vợ chồng bà mới phát hiện, Thượng Thần luôn yêu Hữu Huyền, sâu đậm hơn bọn họ nghĩ.

Anh không cho bất luận kẻ nào động đến đồ đạc của Hữu Huyền lưu lại trong phòng, cũng không cho người ta truy hỏi chi tiết ly hôn, thậm chí cả ảnh chụp tuần trăng mật cũng còn đặt ở vị trí cũ.

Bọn họ đương nhiên biết rõ như vậy rất không ổn.

Điều này đại biểu anh không cách nào tiếp nhận chuyện ly hôn, cũng đại biểu đối với người ra đi có nhiều lưu luyến.

Có một thời gian, đồ đạc của Hữu Huyền dần dần biến mất, cộng thêm việc anh bắt đầu đi sớm về trễ, có dấu hiệu yêu đương, bọn họ đều thật cao hứng con trai rốt cục đã nghĩ thông suốt, nói bóng nói gió hỏi mấy lần, anh đều cười không đáp.

Có thể thấy được anh rất bảo vệ cho cuộc tình mới này, vợ chồng bà đành phải kiên nhẫn, hi vọng anh nhanh đem đối tượng mang về nhà cho bọn họ biết.

Trang Quyên Quyên nói với chồng, lúc này đây, bà nhất định thay con trai tổ chức một lễ kết hôn long trọng, nhà hàng 5 sao, bàn tiệc mở trăm bàn, dùng sâm banh trang trí.....

Đương nhiên, ảo tưởng không bao lâu, bà chỉ biết cái “Nghe nói” kia —— bạn gái mới Hạ Thượng Thần là một người sắp làm mẹ.

Tin tức nghe được từ người mà bà chứng kiến lớn lên từ lúc nhỏ- Phùng Nhã Trung, cho nên có độ tin cậy rất cao.

Phùng Nhã Trung nói, lúc cô và bạn bè mua đồ tại cửa hàng bách hóa, ngẫu nhiên nhìn qua, Thượng Thần nắm tay một phụ nữ có thai, hai người đang chọn xe cho con nít, thoát nhìn bộ dạng rất vui vẻ.

Bốn người còn cùng nhau ăn cơm.

Cô nói cô gái kia trước đây đã từng kết hôn, đáng tiếc không làm vui lòng cha mẹ chồng, ly hôn sau mới phát hiện mang thai, không nghĩ dính dáng gì tới nhà chồng, cho nên cũng không nói gì, lúc này gặp được Thượng Thần, hai người cứ như vậy rơi vào bể tình.

“Bác trai bác gái, con cảm thấy được các bác hẳn là nên thông cảm cho anh ấy một chút, anh ấy lúc trước trên mặt không có chút cảm xúc nào, con thật lo lắng cho anh ấy, thật vất vả mới có đối tượng mới.....Nhà chồng trước của cô gái kia kỳ thật là lắm tiền cho nên cô ấy ở cùng một chỗ với Hạ Thượng Thần tuyệt đối không phải là vì tiền, con đây có thể cam đoan..... Con cảm thấy được chuyện của Hữu Huyền đã kích thích rất lớn đến anh ấy, anh ấy bây giờ đã vui vẻ trở lại, con cảm thấy thật tốt.”

Trang Quyên Quyên cùng Hạ Hữu Hòa nghe vậy, quả thực là không biết nói gì, chỉ biết thở dài.

Nên nói cái gì bây giờ?

Chẳng lẽ thật là bọn họ tự cho là đúng?

Trang Quyên Quyên nhớ tới buổi sáng hôm đó, lúc con trai nói với bọn họ Hữu Huyền sẽ không trở về, lúc ấy bà không có cảm giác là mình bạc đãi cô, nhưng khi bà phát hiện những châu báu đồ trang sức kia, cặp túi hàng hiệu đều không có mang đi thì mới có một ít cảm giác phức tạp.

Vừa rồi trợ lý kia nói cái gì “Vậy cũng thấy ổ phượng hoàng không phải là trái kim châm sao, bởi vì mỗi ngày đều bị đâm, cho nên phượng hoàng thả rằng bay xuống đầu cành trở lại làm quạ”.....

Làm thiếu phụ nhân lại khó như vậy sao, khó chịu đến nỗi lựa chọn một sáng sớm rời đi, cái gì cũng không nói.

Có lẽ..... Có lẽ chính mình cùng chồng không nên can thiệp nhiều như vậy.....

“Mẹ, người tìm con?”

“Ngồi đi.” Trang Quyên Quyên lấy mắt kính xuống, chỉ vào cái ghế trước mặt bàn làm việc, “Mẹ có lời muốn nói với con.”

Hạ Thượng Thần nghe lời ngồi xuống. Buổi chiều lúc anh trở lại văn phòng thì thấy trên bàn dán giấy ghi chép, viết “Con, thấy tờ giấy thì đến phòng làm việc của mẹ một chuyến”, chữ viết của mẫu thân đại nhân.

Vì vậy đọc xong, anh liền tới đây.

Trang luật sư bình thường miệng lưỡi lưu loát, lúc này lại có vẻ có chút do dự, vừa nhìn liền biết là đang suy nghĩ nên mở miệng như thế nào.

Hạ Thượng Thần trong lòng hiểu rõ, chỉ là im lặng chờ đợi.

“Thượng Thần,” Trang Quyên Quyên thật cẩn thận hỏi: “Con gần đây đang yêu đương phải không?”

“Phải”

“Vậy đối phương phải không.....là phụ nữ có thai?”

“Phải”

“Con..... rất yêu cô ta?”

“Cô ấy bây giờ là trụ cột tinh thần của con, khi cùng cô ấy ở một chỗ con rất vui vẻ, rất nhẹ nhàng, con rất quý trọng thời gian ở cùng cô ấy.”

“Như vậy, ừ, lúc lễ Giáng Sinh mang cô bé về nhà ăn cơm đi.”

Cô cùng chồng thương lượng qua, bọn họ cho rằng vì tốt cho con nên làm hết thủy, kết quả cũng không phải tốt như vậy, khiến cho tất cả thuận theo tự nhiên.

Anh yêu mến ai, muốn cùng ai sống một chỗ, bọn họ sẽ không liên quan nữa, cũng sẽ không chọn mấy danh môn thực nữ cho anh nữa.

“Mang cô bé về nhà, nếu như các con có muốn kết hôn..., hôm đó chúng ta người một nhà ăn bữa cơm đơn giản, không có yến hội, mẹ cũng không có ý định mời khách, cho nên, con không cần lo lắng cô bé không được tự nhiên.”

“Mẹ, cảm ơn mẹ, con rất yêu mến cô ấy, cũng muốn sống cùng cô ấy cả đời.”

Thời gian trôi qua rất tốt, mẹ của anh nhượng bộ rất nhiều, chỉ là như vậy còn chưa đủ tốt, trước kia anh thiếu lo lắng tạo thành kết quả về sau, lúc này đây, anh phải chuẩn bị chu đáo mới được.

“Bất quá cô ấy bởi vì kinh nghiệm quá khứ không thoải mái, cũng không muốn kết hôn với con, cho nên.....”

Hạ Thượng Thần tìm một từ ôn hòa nói, “Cho nên cô ấy cũng không có tính toán dung nhập vào cuộc sống của con.”

Trang Quyên Quyên quả thực không thể tin vào lỗ tai mình, con trai muốn chung sống cả đời với cô ta, nhưng đối phương không có ý định kết hôn, bà là nên cao hứng ư, hay là.....

“.....” Thân là một người mẹ, bà thật sự không biết nên nói cái gì cho phải, trước kia cảm thấy người ta với cao tới bọn họ, còn hiện tại, người ta lại không chịu để ý tới, “Cho dù chỉ là kết giao, nhưng chúng ta muốn trông thấy mặt cũng không phải là chuyện xấu.”

“Mẹ, cảm ơn mẹ nhượng bộ nhiều như vậy, chính là, mẹ thật sự sẽ không thích cô ấy, trước đây cô ấy cũng chịu đủ những thứ phũ phàng kia, con cảm thấy không cần vì điều này mà ăn một bữa cơm làm mọi người không được tự nhiên.”

“Cũng còn chưa gặp mặt, làm sao con chắc chắn mẹ sẽ không thích cô ấy?”

“Bởi vì con biết rõ mẹ thích chính là hình thức của cô gái, nhưng cô ấy không phải người như vậy. Không có bối cảnh tốt, bằng cấp bình thường, miệng cũng không phải đặc biệt ngọt, cô ấy chính là.....có thể làm con cười như một người bình thường, chỉ là một người như vậy mà thôi.”

Lúc con trai nói đến đây, ánh mắt đột nhiên hiển hiện một tia ôn nhu vui vẻ —— đó là thứ bà đã thấy qua, trước kia Hữu Huyền còn đang ở nhà.....

Suy nghĩ của Trang Quyên Quyên đột nhiên nhanh chóng hoạt động.

Cô gái đã kết hôn, đáng tiếc không làm vui lòng cha mẹ chồng..... Nhà chồng trước kỳ thật rất giàu có..... Cô ấy trước kia chịu đủ những thứ phô trương kia..... Cô ấy rất bình thường, nhưng có thể làm cho con cười to.....

Hữu Huyền.

Không phải là bạn gái mới nào, chính là Hữu Huyền.

Cho nên cô gái kia hoàn toàn không muốn nhận thức người nhà bạn trai, cho nên Thượng Thần luôn chắc chắn rằng, người làm mẹ như bà tuyệt đối sẽ không yêu mến cô.

Bà nên sớm nghĩ đến, Thượng Thần đối Hữu Huyền cảm tình rất sâu, đến cả đồ vật gì đó cũng không cho người khác ném đi, tại sao ở trong thời gian ngắn liền phát triển một đoạn tình cảm khác?

Trời ạ, phụ nữ có thai.....

Cô gái ly hôn sau mới phát hiện chính mình mang thai..... Nói như vậy, đứa bé kia là ...Hạ gia.....

Trang Quyên Quyên cảm lấy chén nước, uống một chút, thật vất vả sau mới có thể tiếp tục nói chuyện, “Phải..... Hữu Huyền đúng hay không?”

“Phải”

“Cô ấy.....”

“Cô ấy hiện tại rất tốt, thân thể không có vấn đề, bảo bối cũng rất khỏe mạnh, là con trai.”

Trang Quyên Quyên kỳ thật còn có rất nhiều vấn đề, bất quá..... Trước hết như vậy đi, bà nên báo tin cho chồng trước.....Nói ông sắp được làm ông nội.

10. Chương 10

Bảo bối chọn ngày đầu năm đến gặp mặt bọn họ.

Tiểu tử kia tính tình rất gấp, đến độ vừa mới vào bệnh viện chưa được mười phút liền ra khỏi bụng mẹ, bởi vì quá nhanh, Hạ Thượng Thần đã chuẩn bị tốt máy quay từ trước không kịp phát huy công dụng, cũng bởi vì quá nhanh, anh cũng không thể trải qua cảm xúc tự tay cắt bỏ cuống rốn.

Hết thấy đều được tiến hành nhanh chóng.

Hạ Thượng Thần ở ngoài nhìn vào phòng sinh, lúc này thấy thật là bất khả tư nghị, một giờ trước, bọn họ còn ngồi trên ghế sofa xem DVD, hiện tại.....

“Người nhà Ưông Hữu Huyền? Có thể vào được rồi.”

Ưông Hữu Huyền nằm trong phòng hồi sức, tinh thần cũng không tệ lắm, ôm đứa bé, cười tủm tỉm nói với anh, “Mau đến xem.”

Anh bước nhanh đến bên cạnh cô, “Cảm giác như thế nào?”

“Rất cảm động, rất mới lạ.....”

“Anh là nói thân thể em, có hay không khó chịu ở đâu?”

Ông Hữu Huyền “A” một tiếng, “Không có, mẹ của em nói bà ấy lúc sinh em, cũng không đau đớn, nhanh chóng đi ra thiếu chút nữa vỡ tay bảo hay.”

Bảo bối giống như trong truyền thuyết, nhiều nếp nhăn, đỏ rưng rưng, nhìn không ra có đẹp trai hay không, đương nhiên cũng nhìn không ra giống cô hay giống anh.

Thật sự là rất xấu.

Nhưng, đây là đứa bé của hai người bọn họ, có ADN của anh, có ADN của cô, tướng mạo sẽ giống như cô lại cũng giống anh, thói quen sẽ giống như anh lại có điểm giống cô.

Cách nói chuyện của nó cũng phải chịu ảnh hưởng từ bọn họ, ba mẹ nói ra ngoài miệng sẽ biến thành từ ngữ bé thường dùng, người khác sẽ nói, trời ạ, đứa nhỏ thật đúng là con các người.

“Không có không thoải mái là tốt rồi, ” người đàn ông tươi cười có một chút tiếc hận, “Đáng tiếc không có đem máy chụp ảnh.....”

Vì muốn lưu lại giây phút chỉ vẹn vẹn có một lần trong chớp mắt, anh còn đặc biệt đi mua một cái máy ảnh, lại mua máy ảnh tốt nhất, không nghĩ bỏ lỡ, vì vậy lúc rảnh mang ra luyện tập một chút, không nghĩ tới con trai tính tình siêu cấp nôn nóng, hoàn toàn không để cho anh có cơ hội phát huy.

Ông Hữu Huyền nhìn anh thật sự bó tay, nhìn không được buồn cười, “Không sao a, chờ chúng ta về nhà lại chụp cũng được mà, dù sao mới vài ngày, đứa nhỏ không thể đột nhiên lớn lên.”

“Nhưng đây cũng không phải là thời điểm lúc mới sinh ra.”

Ông Hữu Huyền gặp người đàn ông đột nhiên có tính trẻ con, muốn cười, lại cảm thấy có điểm cảm động, “Vậy anh bây giờ lấy máy ảnh đi, nhanh lên một chút.”

“Anh..... Quên mang theo.”

“Phốc ——”

Biết rõ sinh nhanh, anh nào có tâm tình trông nom cái máy chụp ảnh gì chứ, gọi điện thoại chờ xe cứu thương đến mới là trọng điểm.

Nhưng không chụp thật không cam lòng, người đàn ông nghĩ nghĩ, phát giận nói, “Lần sau anh muốn trước ngày sinh dự tính sẽ đem thứ gì đó đặt ở lầu một trong tủ khóa mật mã.”

“Anh không cần phải chọc em cười nữa.”

“Ông Hữu Huyền, anh rất thật lòng.”

Ông Hữu Huyền vỗ vỗ anh, “Lấy điện thoại ra, mời y tá tới giúp chúng ta chụp tấm ảnh gia đình.”

Khách sáo ——

Y tá giúp bọn họ chụp liên tục 3 tấm. Tuy bộ dáng của cô hơi mệt, cục cưng còn co tròn lại, bắt quá người đàn ông nhìn vẫn là rất cảm động, hơn nữa quyết định đem ảnh chụp chính lại độ nét một chút, đặt làm hình nền laptop.

Y tá mang cục cưng ôm đi.

Ông Hữu Huyền ngáp một cái, vắn vẹo uốn éo thân thể, “Giúp em lấy thêm một cái mền nữa, em thấy hơi lạnh.”

Đắp thêm mền không bao lâu, người mẹ mới liền ngủ mất.

Y tá nói, sinh con rất hao tổn thể lực, cho dù sinh thuận lợi như thế, sản phụ cũng sẽ rất mệt mỏi, nên sẽ rất buồn ngủ, muốn anh cũng nên nghỉ ngơi một chút.

Nhưng Hạ Thượng Thần hiện tại quá kích động rồi, không cách nào nghỉ ngơi được.

Cảm giác hết thấy đều giống như thật nhanh ——

Đầu năm, hai người không nghĩ sẽ đi ra ngoài, ăn xong món thịt bò anh đặc chế cho bữa tối, ngồi trên ghế salon xem một bộ phim tình yêu, diễn viên nam nữ sắp gặp lại thì Hữu Huyền nói bụng là lạ, muốn nằm xuống.

Anh đỡ Hữu Huyền nằm xuống, vừa đắp kín mền cho cô, cô lại giãy dụa nói muốn.

Cho rằng cô là nghĩ uống nước hoặc là đi toilet, không nghĩ tới cô một phát bắt được cổ áo của anh, hung hăng nói, “Gọi xe cứu thương, nhanh!”

Cách ngày sinh dự tính còn nửa tháng, người đàn ông ngây ngốc một chút mới quay người cầm điện thoại lên.

Kế tiếp chính là một giờ rối loạn, con trai sinh ra rồi, vợ ngủ, nội tâm của anh bành trướng, hưng phấn cực kỳ muốn hô to “Tôi làm cha rồi”.

Hiện tại sự nghiệp của anh rất thành công, tuổi trẻ khỏe mạnh cường tráng, đúng là tuổi tốt để làm cha.

Nói đến, cũng phải cảm ơn Hữu Huyền nguyện ý rời đi, bằng không anh sẽ không có khả năng thức tỉnh lại trong đồng công việc này, lúc ấy anh một lòng chỉ nghĩ kiếm tiền, chỉ muốn chứng minh năng lực của mình, lại đã quên chuyện quan trọng nhất.

May mắn, cô nguyện ý cho anh cơ hội, anh mới có thể cảm nhận được hạnh phúc hiện tại.

Nhìn ảnh chụp trên màn hình điện thoại mà xem, Hạ Thượng Thần nhìn cười không được. Vợ thật đáng yêu, con thật đáng yêu, chính mình thật may mắn.

Chờ con lớn một chút, anh sẽ dẫn bé đi chơi, hai người cùng nhau chơi ném cầu đơn giản, chờ bé lớn hơn một chút nữa, anh sẽ bày ra phong thái của tuyển thủ bóng đá quốc gia cho con trai xem.

Cùng con đọc sách, cùng con viết chữ, cùng con chơi, ở trường nhìn con tham gia buổi lễ nhập học, tham gia từng buổi lễ tốt nghiệp, chăm chỉ ghi chép lại từng thời khắc quan trọng trong cuộc sống của con, cho con tràn đầy yêu thương, cho con những gì tốt nhất tốt nhất.....

Hóa ra, đây là cảm giác làm cha.....

Người đàn ông suy nghĩ một chút, đem ảnh chụp đặt ra thành tin nhắn hình ảnh, tìm trên danh bạ, đưa vào, gửi hết

Tại suối nước nóng Seoul, trong nhà hàng, vang lên thanh âm tin nhắn điện thoại.

Ồ ồ, một tiếng.

Linh, một tiếng.

Đang ở quán ăn trong kỳ nghỉ đông Hạ Hữu Hòa cũng Trang Quyên Quyên liếc mắt nhìn lẫn nhau, cùng lúc có tin nhắn đến cả hai vợ chồng khiến bọn họ không hiểu lắm, đại khái là Vũ Thần đi, cô cùng vài bạn cùng đại học hẹn đi New Zealand, nhất định là đang nướng thịt trên bãi biển rồi chụp ảnh cho bọn họ xem.

Trang Quyên Quyên đi đến bên bàn cầm lấy điện thoại, thuận tiện đưa cho chồng.

Mở ra, đọc thử.

Trang Quyên Quyên ngây dại, ngẩng đầu, chồng bà cũng há to mồm, hai người không hẹn mà cùng lại cúi đầu nhìn ảnh chụp trong tin nhắn điện thoại —— một đứa bé vừa mới sinh ra.

Hình ảnh dưới tin nhắn là một hàng chữ: ông nội bà nội năm mới vui vẻ, cháu nội.

Ông Hữu Huyền nhìn bánh kem táo thơm ngon bên giường, liền nhanh chóng rơi lệ, “Tiểu Đình, cậu thật sự là bạn tốt của tớ.”

“Đó là đương nhiên.”

“Làm sao cậu biết tớ muốn ăn cái này?”

Hai ngày sau khi sinh xong, cô vẫn đặc biệt tưởng nhớ món bánh kem táo nổi tiếng, nhưng cửa hàng này gần trường đại học, hơn nữa lại ở trong hẻm nhỏ của khu dân cư, đơn giản mà nói, rất khó giải thích vị trí rõ ràng, trừ phi đi qua, bằng không cho dù giải thích 20' khả năng vẫn tìm không ra.

Cô cũng không phải loại người muốn ăn liền cần phải ăn, cho nên lấy lui mà tiến nhờ Hạ Thượng Thần giúp cô mua bánh bích quy táo ở tiệm bánh mì gần đây, tuy kém rất nhiều, nhưng có còn hơn không.

Buổi sáng cô vừa một bên gặm bánh bích quy vừa nghĩ, thân thể đã khôi phục, cô muốn đi mua hai hộp to về, không nghĩ tới Tiểu Đình lại mua đến cho cô.

Mở gói ra, cắn một ngụm, quả nhiên là hương bánh kem táo cô nhớ thương.

“Ăn thật ngon đó.” Ưông Hữu Huyền vẽ mặt cảm động, “Cám ơn cậu.”

“Không cần cảm ơn mình a, cảm ơn Hạ Thượng Thần đi.”

Hạ Thượng Thần? Liên quan gì tới anh? Ngoại trừ đi ra ngoài giúp cô mua đồ ăn uống bên ngoài, anh luôn ở trong bệnh viện với cô.

“Anh ấy gọi điện thoại hỏi tớ, khi học đại học bánh kem táo cậu thích ăn mua ở đâu, tớ hỏi làm sao anh lại nghĩ đến điều đó, chúng ta đều tốt nghiệp ba bốn năm, tiệm này lại không mở rộng hơn nữa, tớ lâu lắm rồi cũng không nghe được mấy chữ này rồi, anh ấy nói sau khi sinh con cậu muốn mua bánh bích quy táo, vẻ mặt buồn bã gặm gặm gặm, anh ấy đã nghĩ cậu nói muốn ăn nhất định không phải cái kia, sau đó nhờ trí nhớ siêu cường trời ban cho, đột nhiên nhớ tới lúc cậu ở đại học rất thích ăn một loại bánh kem táo, anh ấy muốn chăm sóc cậu, nên đi không được, cho nên nhờ tớ đi một chuyến.”

“Anh ấy cư nhiên còn nhớ rõ.....”

Chuyện đã từ bốn năm trước.....

Hơn nữa bọn họ cùng một chỗ giờ luôn ăn ăn ăn, tuy mệt nhưng anh vẫn còn nhớ rõ.

“Đúng vậy, mệnh nữ tốt số này.” Tiểu Đình đắm đắm mặt cô, “Các cậu không muốn kết hôn lại sao? Hay là cứ như vậy?”

“Tớ nghĩ cứ như vậy thì tốt hơn.”

“Ba mẹ anh ấy không có ý kiến gì sao? Cậu không phải nói bọn họ rất muốn ôm cháu.”

“Tớ không phản đối bọn họ ôm cháu, tớ chỉ cảm thấy như bây giờ rất tốt, phải nói, quá hạnh phúc rồi, cho nên tớ không nghĩ thay đổi hiện trạng. Về phần những thứ khác, anh ấy sẽ giải quyết, chúng tớ có nói qua chuyện này, đều nhất trí cảm thấy, không cần cố gắng làm gì, thuận theo tự nhiên là tốt nhất.”

Tiểu Đình nhìn cô cười, “Tớ bây giờ nhìn bộ dạng này của cậu, thật sự cảm thấy thật thần kỳ ài.”

“Có cái gì thần kỳ, cậu là người thứ nhất biết tớ mang thai.”

“Không phải, lúc học cao trung chúng ta cũng không có gì đặc biệt, không nghĩ tới lên đại học lại ở cùng một chỗ còn học cùng một khoa, càng không có nghĩ tới về sau sẽ biến thành bạn tốt, còn cùng thuê phòng ở bên ngoài, cậu như vậy không có duyên với đàn ông, mỗi lần hẹn hò liên lạc đều là cảm ơn, sau tối cứ liên tục ôm chặt điện tử trạch trạch trạch đều nói cậu quá trạch rồi, không biết nên ở chung với cậu như thế nào, tớ lúc ấy còn muốn, về sau sinh hài tử cho cậu làm mẹ nuôi sẽ rất tốt, để cậu làm mẹ đỡ ghìen, không nghĩ tới cậu rõ ràng làm mẹ trước.”

Nhớ tới chuyện cũ, Ưông Hữu Huyền cũng cười, “Đúng thế, trước kia tớ luôn cảm thấy cậu tốt nghiệp xong sẽ kết hôn.”

“Kết quả không nghĩ tới cậu nghĩ hè Đại học năm 3 vụng trộm chạy đi công chứng.”

“Tớ lúc ấy mãnh liệt thật đó.”

“Không phải chỉ mãnh liệt, mà là hoàn hảo, khi đó bao nhiêu người hâm mộ cậu, cũng không phải là gả cho ông A bà B, mà là gả cho Hạ Thượng Thần đó, cậu có biết người theo đuổi anh ấy nhiều bao nhiêu không? Từ thư viện xếp hàng dài đến bể phun nước ——”

Uông Hữu Huyền tiếp lời, “Sau đó quần qua nhà ăn sinh viên còn thừa một vòng lớn.”

Nói xong, hai người nhin không được cùng cười.

“Còn có cái thịt ốc truyền thuyết cũng rất kinh điển, thật không biết các cô ấy nghĩ như thế nào ra được, “không ăn được bồ đào thì nói bồ đào còn xanh” đúng là cảnh giới cao nhất. Bất quá cũng khó trách, ai bảo Hạ Thượng Thần dứt khoát như vậy, những nữ sinh kia dĩ nhiên đối với cậu có địch ý.”

“Thời điểm tớ quen anh ấy thật sự không biết anh ấy được hoan nghênh như vậy, chỉ cảm thấy người này thật tốt đó, rõ ràng không biết tớ lại cho tớ mượn thẻ photocopy.”

Tiểu Đình gật gật đầu, “Điểm tốt nhất của anh ấy là tôn trọng hưng thú của mỗi người, cậu trước kia thích ngoài vũ trụ, người ngoài hành tinh, thiên thạch, nếu tớ là đàn ông, tớ cũng không muốn hẹn hò với cậu, Hạ Thượng Thần cư nhiên còn cùng cậu đi mua sách, gì mà “Bạn tin có người ngoài hành tinh”, “Nước Mĩ che dấu bí mật ngoài vũ trụ”, “Sự thật thế giới hồ sơ X”, thật là một người tốt”

”Mấy quyển đó không phải là sách của tớ, của anh ấy nha.”

Tiểu Đình dừng lại, “Cậu có nghe rõ tớ nói tên sách sao? “Bạn tin có người ngoài hành tinh”, “Nước Mĩ che dấu bí mật ngoài vũ trụ”, “Sự thật thế giới hồ sơ X” mà.”

” Là của Hạ Thượng Thần.”

“Tớ rõ ràng thấy cậu ở trong phòng chúng ta xem qua mấy cuốn sách này.....” Cái loại tên sách này hiếm có cũng không phải là dễ dàng có thể quên mất.

“Tớ mượn của anh ấy, khi đó anh ấy đang bận rộn làm báo cáo, không có thời gian xem, nên cho tớ mượn trước.”

Tiểu Đình cảm thấy mình giống như nghe được một bí mật lớn, suy nghĩ một chút, mới thật cẩn thận đặt câu hỏi, “Cậu là nói, anh ấy cũng thuộc trường phái ‘a, thiên thạch’ đấy sao?”

“Tớ không có nói với cậu sao?” Uông Hữu Huyền vẽ mặt kinh ngạc, “Anh ấy ở tại trang web ‘Huyền Huyền tinh không’ bắt đầu xin ID mà, anh ấy nói anh ấy xem qua văn chương của tớ, cảm thấy tớ viết có nội dung sâu sắc, lời lẽ dễ hiểu, rất dễ dàng giải.”

Ông trời ơi, sự thật hóa ra là như vậy.

Hóa ra, Hạ Thượng Thần không phải bị bịt mắt; hóa ra, Uông Hữu Huyền cũng không phải hạ thấp đầu; hóa ra, chợt nhìn lại hai người trên dưới không cùng cấp bậc, rõ ràng lại có chung hứng thú đặc biệt như vậy, cô xem qua những người bạn kia trên mạng bộ dạng sùng bái “Huyền Huyền tinh không”, cô biết rõ lĩnh vực đó, Uông Hữu Huyền phi thường mê người.

Tiểu Đình có một loại cảm giác cõi bỏ mê muội.

Chính là bộ dạng Hạ Thượng Thần cầm lấy quyển sách “Bạn tin tưởng có người ngoài hành tinh” này đọc..... Không cách nào tưởng tượng được.....

Mặc dù mới làm ba ba, nhưng Hạ Thượng Thần làm mọi chuyện rất nghiêm túc, tắm rửa, đổi tã, dỗ ngủ, đều rất gương mẫu.

“Không hổ là con ta, biết rõ ba mẹ hôm sau còn đi làm, dỗ một chút liền nằm ngủ, thực lấu lỉnh.”

“Đây là giống em.” Uông Hữu Huyền cố gắng, “Mẹ của em nói em khi còn bé cũng như vậy, uống xong sữa liền đánh nấc, dỗ hai cái liền ngủ mất, vô cùng tốt, quả thực là trẻ nhỏ điển hình.”

“Hảo, giống em.”

Cảm thấy anh có ý tứ cho qua, cô chọc chọc bờ vai của anh, “Uy, em là nói thật.”

“Con trai, con nói, con là giống ai?”

Đứa bé vừa mới được đầy tháng nhìn hai vị đại nhân, nháy mắt mấy cái, ngáp tiếp một cái, hí mắt há mồm bộ dạng làm cho Uông Hữu Huyền quên vừa mới chiến tranh, nhin không được nói, “Ô, làm sao mà đáng yêu như thế.” (Tranhquy: đáng iu thế :*, Huyền tỷ: đương nhiên, con ta mà)

“Đừng nói chuyện với con, tắt đèn cho con ngủ, ngủ đủ lớn nhanh.”

Hai vị đại nhân rón ra rón rén đi đến phòng khách —— mặc dù nói phòng khách, nhưng bởi vì kiểu thiết kế mở rộng một đường thông với nhau, vì tránh đánh thức con, một khi con trai ngủ, hai vị đại nhân tự nhiên sẽ đi nhẹ nhàng, giảm nhẹ âm lượng, nói chuyện nhỏ giọng, xem TV cơ hồ không thanh âm.

“Hữu Huyền, anh nghĩ chúng ta nên tìm thời gian mang bảo bối về nhà, cho ba mẹ và Vũ Thần có thể trông thấy nó.”

Tuy ba mẹ không trực tiếp đưa ra yêu cầu, nhưng vẫn là máu mủ tình thâm, anh nghĩ bọn họ rất mong được nhìn thấy cháu mình.

Sờ sờ bàn tay nhỏ bé, sờ sờ đôi chân nhỏ bé, chụp mấy tấm hình, mà không phải chỉ nhìn ảnh chụp trong điện thoại di động lộ ra nụ cười có điểm tịch mịch.

“Được.”

Thấy cô thoải mái đáp ứng, người đàn ông thở dài nhẹ nhõm cảm giác, “Cám ơn em.”

“Anh không cần phải dùng vẻ mặt nghiêm túc như vậy nói cảm ơn với em, em cảm thấy thật kỳ quái..... Anh có phải hay không còn có lời gì chưa nói? Nói luôn một lần cho em biết, không cần phải nói từng chút, từng chút, làm em sợ.”

“Anh còn có hai chuyện nữa.”

Xem đi, cô biết mà.

Người đàn ông trên mặt tự viết “Chúng ta hảo hảo nói một chút”, mà loại bộ dáng đó tuyệt đối không có khả năng chỉ là muốn hỏi một việc.

“Nhà trọ này không có phòng ngăn, kỳ thật rất bất tiện, chúng ta nên đi tìm nhà trọ khác đi.”

Xem phòng ở sao..... Cũng được.

Có cục cưng xong, vì chất lượng cuộc sống mà suy nghĩ, nên đổi chỗ ở tương đối tốt, đứa trẻ cũng không phải vĩnh viễn luôn nhỏ như vậy, nó sẽ lớn lên, đâu phải cứ ngủ mãi giường trẻ sơ sinh, nó cần có giường của riêng mình, tủ quần áo của mình, thư phòng của mình, những thứ này đều có nghĩa là bọn họ cần nhiều gian phòng.

“Anh xem khi nào thì thuận tiện, em xin nghỉ với Tôn tỷ. Nói đến tiền, tờ chi phiếu anh cho lần trước, em chỉ dùng một ít, còn hơn bốn trăm vạn.....”

“Em muốn ở khu nhà cao cấp 100m vuông sao?”

Uông Hữu Huyền cảm thấy cái vấn đề này tuy không giải thích được, nhưng vẫn trả lời, “Không muốn.”

Ba người ở nhà lớn như vậy, người làm cơm không tốt cũng phải gọi điện thoại, một chút cảm giác ở nhà đều không có, cô không thích.

“Ba bốn mươi mét vuông có đủ ở hay không?”

Gật đầu. Đương nhiên đủ rồi, sinh nhiều thêm một hai đứa cũng đủ ở.

“Vậy không cần lo lắng vấn đề tiền bạc.”

“Nhưng mà.....”

“Không nhưng mà, nếu là nhà to cửa rộng anh không có biện pháp, nhưng nhà trọ bình thường như em nói thì không có vấn đề, yên tâm, là tiền của anh.”

“Ừ.” Uông Hữu Huyền ngoan ngoãn tiếp nhận thuyết phục của anh, “Anh nói tiếp chuyện khác đi?”

“Cuối cùng thảo luận một việc không quan hệ, mà là một vấn đề từ trước, anh cảm thấy thay vì để em phát hiện, sau đó kinh ngạc, không bằng anh thẳng thắn trước với em.”

Lại bắt đầu giọng quan*. (* miệng lưỡi nhà quan, hách dịch)

Mỗi lần anh dung giọng quan hách dịch, nhất định sẽ làm cho cô à ra tới sự tình.

“Anh không cần phải nói từng chút từng chút như vậy, mặc kệ anh muốn nói gì đều nhanh nói cho em biết.”

“Hào, chờ anh lấy thứ này.”

Nói xong, anh chậm rãi mở ra cặp tài liệu, lấy ra một cái túi giấy da, rút ra hai tờ giấy, bày trước mặt cô.

Uông Hữu Huyền nhìn nhìn, trừng to mắt, “Cái này.....”

Đây là thỏa thuận ly hôn trước đây cô ký với anh mà, vì cái gì chỉ có cô ký tên, còn anh thì không thấy? Như thế nào ô ký tên của anh vẫn trắng —— ý nghĩ dâng lên, cô một mực không có hỏi thủ tục ly hôn làm ra sao.

Lúc mới bắt đầu bởi vì thương tâm hỗn loạn không muốn xác định, về sau có bảo bối, toàn tâm toàn ý chờ mong tiểu sinh mệnh sinh ra, tự nhiên vấn đề này cũng nhét sau đầu.

Anh..... Anh hoàn toàn không ký sao!

Một người ký tên..... Chậm đã, nói như vậy chẳng phải đại biểu bọn họ kỳ thật vẫn tồn tại quan hệ hôn nhân?

Anh vì cái gì lại bảo vệ bí mật này đã hơn một năm, hiện tại đột nhiên lại thẳng thắn nói với cô? A, nhất định là gần đây có chuyện gì sẽ làm cô phát hiện sự thật này, cho nên anh mới thẳng thắn nói ra.

“Anh không có ký tên.” Người đàn ông nói.

“Em thấy rồi.”

“Anh cho tới bây giờ không muốn ly hôn với em.”

Uông Hữu Huyền nhìn nét mặt của anh, rất giống vào ngày mùa hè đi công chứng năm đó, khi anh thành kính thay cô đeo vào chiếc nhẫn cưới, cơ hồ là trong nháy mắt, tâm tình của cô cũng trở về lúc ấy.

Tuy nhiên chính giữa đã trải qua rất nhiều chuyện, ý nghĩ của cô cũng có rất nhiều bước ngoặt, nhưng giờ này khắc này, nội tâm của cô thật là hạnh phúc, điều ấy không cần hoài nghi, “Em không hối hận khi quen anh.”

“Ý là không hối hận khi gả cho anh?”

Uông Hữu Huyền dùng ngón cái cùng ngón trỏ nặn ra khoảng cách một cm, “Một chút.”

Người đàn ông như sớm biết cô sẽ trả lời như vậy, cũng không ngoài ý muốn, “Anh biết rõ cuộc sống hôn nhân trước làm cho em thống khổ, cho nên lúc này đây, anh sẽ cố gắng làm một người chồng tốt, người cha tốt, chờ em có một ngày cảm thấy hoàn toàn không hối hận, lại nói cho anh biết.”

“Được.”

Anh kéo cô qua, đem cô nhốt vào trong ngực, “Bụng biến mất, ôm vào thật không quen.”

Uông Hữu Huyền buột miệng cười, “Anh thích em đây mập mập sao?”

“Thích, ôm sẽ có xúc cảm rất tốt, nếu không..... Em lại ăn mập lên một chút?”

“Em đã không phải người gầy rồi, không cần lại bảo em ăn mập lên.” Cô hiện tại năm mươi bốn kg, vừa vặn, là thể trọng bình thường nhất mấy năm này.

“Vậy có gì không tốt lúc em tròn trịa mập mập anh vẫn rất yêu em mà.”

“Lúc ấy trong bụng có tiểu tử kia, làm sao có thể không tròn.”

“Cho nên nói ——”

Hai người đồng thời yên tĩnh trở lại, bởi vì bọn họ vừa nghe được một thanh âm nho nhỏ, nhưng gần đây rất chiếm cứ tâm tư bọn họ.

“Anh, anh, ừ.....”

Bảo bối tỉnh.

Hai người vừa đứng dậy, bảo bối trong nháy mắt liền khóc òa lên.

“Oa!”

Không có phong hoa tuyết nguyệt, không có thề non hẹn biển, trang giấy hay là mập mạp, những thứ kia không quan trọng, hối hận hay không hối hận cũng để sang một bên, bình sữa, tã, sữa bột, là cao nhất nhanh chóng động viên, Mau!

Đêm hôm đó, Hạ Thượng Thần nhìn một lớn một nhỏ ngủ vùi, nhin không được cầm lấy điện thoại chụp bọn họ mấy tấm.

Cái gì là hạnh phúc, chính là lúc này đây.

Hạnh phúc cũng không phải đưa tay là có thể có được, phải trả giá, chia sẻ, theo thời gian tích lũy, mới có thể đổi được loại cảm thụ trân quý này.

Nhắm mắt lại, anh hoảng hốt mơ về lúc trước khi Uông Hữu Huyền còn ở trong thư viện, cô ôm đầu ngồi chồm hổm trên mặt đất khóc thét lên.

Anh đưa thẻ photocopy ra, “Cho bạn mượn.”

Từ nay về sau, khi đứa nhỏ lớn lên, hồi thời điểm bọn họ vì sao lại quen nhau, anh sẽ xuất tất cả thẻ mà anh luôn kẹp ở trong trang sách, nói cho nó biết ba mẹ đã gặp nhau như thế nào, lại ở cùng một chỗ ngắm sao băng ra sao.

Người đàn ông trở mình.

Tuy Hữu Huyền đối với việc gả cho anh bây giờ còn có một chút hối hận, nhưng còn nhiều thời gian, anh sẽ tự giáo huấn mình sửa chữa sai lầm, anh biết rõ một ngày nào đó, vợ trước sẽ hủy bỏ khoảng cách một ít cm, lại nói cho anh biết, cô ấy rất hạnh phúc, không hối hận.

— Hết trọn bộ —

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-truoc-map-map>